BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 112 ► 15 Temmuz / Tîrmeh 1997 ► 100.000 TL.

Dün Kıbrıs, bugün Güney Kürdistan...
YARIN?!

Sömürgeci faşist Türk devleti Kuzey Kıbrıs'tan defol!

içindekiler

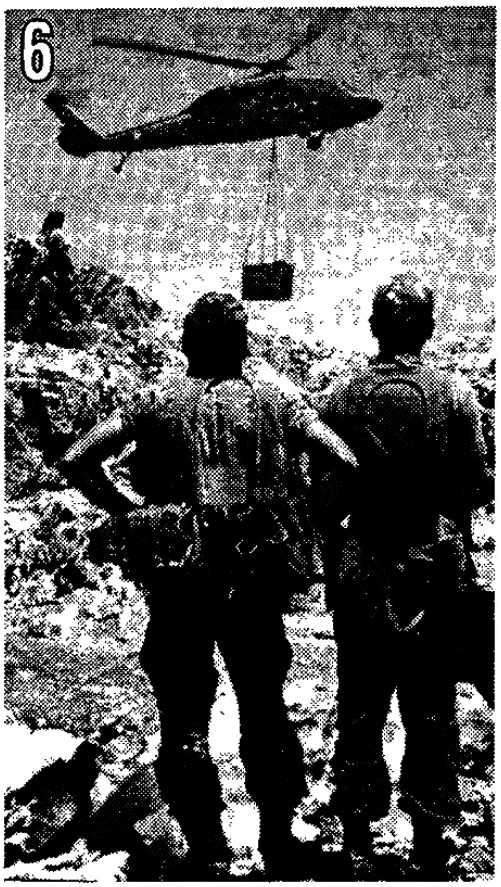

3 **Hakim sınıflar birbirini yiyor! Erken Seçim Gündemde! Değişecek bir şey yok! Görev: İşçi sınıfı ve emekçilerin sürece bağımsız, bilinçli, devrimci müdahalesi için BİLİNÇLENMEK, ÖRGÜTLENMEK, MÜCADELE !**

6 **Faşist Türk ordusunun Güney Kürdistan'a seferi: Kürdistan'a sefer olur, zafer olmaz!**

10 **İşgalci faşist TC Kuzey Kıbrıs'tan defol!**

12 İŞÇİDEN · FABRİKADAN · SENDİKADAN

18 **Kayıpların katillerini istiyoruz! Kaybedenler kaybedecek!**

21 KONGRE'DEN:
• Tüzük'te yapılan değişiklikler üzerine...
26 **• TDKP'nin 2. Genel Konferansı ve bilinen reformizmin, legalizmin derinleştirilmesi...**

30 KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN
8 Mart Emekçi Kadınlar Günü için yapılan panel hakkında...

31 ENTERNASYONAL HAREKETTEN
Çaru Majumdar yoldaşı ölümünün 25. yıldönümünde anıyoruz!

34 BİLDİRİLER • HABERLER • OKUYUCU MEKTUPLARI

47 **Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...**

Hakim sınıflar birbirini yiyor!
Erken seçim gündemde! Değişecek bir şey yok!
Görev: İşçi sınıfı ve emekçilerin sürece bağımsız, bilinçli, devrimci müdahalesi için

Bilinçlenmek, örgütlenmek, mücadele!

Hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşı bütün hızıyla sürüyor. "**Tarihi**" olduğu söylenen günlere hep yenileri ekleniyor...

"Tarihi" Milli Güvenlik Kurulu (MGK) toplantılarında Refahyol hükümetine yapılan dayatmalar ertesinde, yine "tarihi" brifingler geldi gündeme. Genelkurmay Başkanlığı adına yapılan brifinglerde, önce medyaya, ardından yargıya hedef gösterildi: Laik(!) ve demokratik(!) hukuk devleti(!).

Türkiye Cumhuriyeti, "irtica"nın, şeriatın tehditi altındaydı. İrtica, RP'nin kanatları altında giderek geliştiyordu. Türkiye'nin tehdit önceliği artık dıştan içe, içte de bölücülükten, şeriata kaymıştı. Zaten şeriatla bölücülük içiçe girmişti! Silahlı Kuvvetler görevinin başındaydı ve *"durumdan vazife çıkarmıştı"*, gerekirse silah kullanarak şeriat tehdidinden Cumhuriyeti *"koruyacak ve kollayacaktı"*, bu onun *"Anayasal görevi"*ydi! vs.vs.

Genelkurmay mehmetçik medyayı ve yargıyı –bu arada tabii en başta da– siyasetçileri göreve çağırıyor, ne olursa olsun Refahsız bir hükümet istiyordu. Mehmetçik medyasının üyeleri ve yargıçlar, savcılar brifinglerde çok duygulandılar. Brifingi verenlere yağcılıkta birbirleriyle yarış ettiler. Ellerini ve belki başka yerlerini öpmemek için kendilerini zor tuttular. Hislerini coşkulu ve bitmez bilmek alkışlarla dile getirdiler!

Bu demokrat maskeli militaristler, brifinglerin hemen ertesinde görevlerine daha canla başla sarıldılar. Yargı, belki dünya tarihinde ilk kez, bir hükümet partisi hakkında Anayasa'ya aykırılıktan kapatma davası açtı. Medya da, tefrika halinde RP'li Şevki Yılmaz'ın *"pezevenklerin parlamentosu"* konulu küfür konuşmalarını yayınlayarak, yargıya yardımcı oldu.

Bu arada tabii, faşist Türk ordusunun 100 bin kişilik bir güçle Güney Kürdistan'ı işgal hareketi; Kuzey Kürdistan'da süren vahşet, 700 bine

Seçimde, hakim sınıflar halka soracak: Kemalist faşist diktatörlük mü; yoksa şeriatçı faşist diktatörlük mü? Tabii ki böyle açık söylenmeyecek, gerçekler demokrasi, ilerleme, refah, adalet, hak vb. vb. güzel laflar ardında gizlenecek! Zehir şerbet içinde sunulacak! Ve ne yazık ki, büyük çoğunluğumuz bu oyunu görmediğimiz için gidip tercih belirleyeceğiz! Hakim sınıfların seçimleri konusunda doğru tavır, hepinize, topunuza hayır! Seçim sahtekarlığınıza hayır, tavrıdır.

yakın işçinin toplu sözleşmelerinin satışı; Refahyol hükümetinin denk bütçe balonunun kısa sürede patlaması vb. unutulup gitti! Susurluk, çeteler filan mı dediniz? Neydi o denecek noktaya getirildi toplum!

Varsa, yoksa "şeriat" öcüsü karşısında *"Türkiye laiktir laik kalacak!"* çığırtkanlığı! Bir taraf, 300 bin kişi mi döküyor sokağa *"İmam-hatibime dokundurmam!"* diye; öbür tarafın 500 binlik Livaneli konseri hazır, *"Ankara'nın taşına bak, gözlerimin yaşına bak"* filan!

Gelinen yerde, hakim sınıflar arasındaki dalaşta saflar giderek daha belirgin hale geliyor. Siyasi arenada, bir yanda, ne olursa olsun Refahsız bir hükümet isteyenler var. Bu kesimin genelkurmaylığını, doğrudan doğruya Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) Genelkurmayı üzerlenmiş durumda! TSK, Refahyola karşı siyasi mücadelenin en temel unsuru ve bunu gizlemek için de fazla çaba sarfetmiyor. Şeriata karşı laiklik eksenine oturtulmuş bir mücadeleyle, herkes bugünkü kemalist faşist düzenin savunulmasına çağrılıyor.

Cumhurbaşkanı, Anayasa Mahkemesi, Yargıtay, Meclis Başkanlığı, TSK'nın başını çektiği cephenin sivil unsurları. ANAP-DSP-CHP-DTP ve bir dizi DYP müstefisi bağımsız, bu cephenin parlamentodaki ayağını oluşturuyor. Parlamento dışında kendine sivil toplum örgütü diyen bir dizi kitle örgütü de TSK çağrısı doğrultusuna safları almış durumda! En başta, en büyük işçi, emekçi konfederasyonları olan Türk-İş, DİSK ve KESK, laiklik korumayı, yani bu devleti savunmayı kendilerine en başgörev alarak işçileri, emekçileri hakim sınıfların kuyruğuna takıyorlar.

İşçilerin gerçek sorunları sözkonusu olduğunda, toplu iş sözleşmelerinde görüldüğü gibi, süt dökmüş kedi olanlar, TSK çağrıyı yaptı mı aslan kesiliyor! Patronlarla elele(!) laik Türkiye'yi koruma adına, kitleleri sokağa dökecekleri tehditlerini savuruyorlar. Bunların sınıf mücadelesinden anladığı tek şey var: Kapılarında köpeklik edip, çanaklarını yaladıkları hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşında, onlara emekçi desteği sağlamak!

Bu cephenin ağır toplarından biri TSK ise, diğer ağır topu da, her gün bilinçleri bombardımana tutan medya! Türkiye'nin en büyük medya tekelleri Refahsız bir hükümet için korkunç bir kampanya yürütüyor.

Bu cephenin karşısında Refah-Çiller cephesi, hacı-bacı ortaklığı var. Demokrasi savunuyorlar bunlar lafta. Demokrasiden anladıkları bir şey var: Kendilerinin iktidarda olması ve iktidar nimetlerinden sonuna dek yararlanmak. Hakkını yememek gerek, RP'nin bu iktidar nimetlerinden yararlanmakta kişisel çıkarların ötesinde, toplumsal bir projesi de var. Adına "adil düzen" dedikleri dinci faşizm. Bunlar uzun erimde kemalist faşizmin yerine, dinci faşist bir rejimi yerleştirmek istiyorlar. Şimdilik bu projeye, hakim sınıfların kendi kuralları çerçevesinde, bugünkü anayasal çerçevede, çoğunluğu kazanıp seçim yoluyla varmak istiyorlar. Bunun için de "demokrasi" diyorlar!

Çiller'in, kemalist faşistlerden ayrı bir toplumsal projesi yok! O, kendisi için ve kendisi gibi olan kapkaççı, köşedönmeci bir kesim için iktidar istiyor! Fakat hakim sınıfların geçmişte Çiller'i vitrin malzemesi olarak öne süren kesimi, Çiller'i terkettiği için, o giderek Refahla ortaklık dışında bir yolla iktidar imkanının kapandığını görüyor ve o da militarizme karşı, lafta sivil toplumculuğu savunuyor, demokrasi havariliğine soyunuyor.

Hiçbirine demokrasi savunusu yakışmıyor gerçekte! Hepsi faşist bunların!!!

Bu siyasi cephelerin gerisinde, sermaye grupları arasında kıyasıya bir savaş yatıyor gerçekte...

Bugüne dek, hakim olan işbirlikçi tekelci sermaye grupları, bu hakimiyetlerinin giderek büyüyen "ıslamcı" sermaye tarafından tehdit edildiğini; bu arada, orta sermayeden büyüyen kimilerinin de, pazarda önemli rakipler haline geldiklerini düşünüyor. Refahyol hükümetine açılan savaşın gerçek ekonomik temeli budur.

Bu konuda bir savaş yürüdüğünün en açık belirtileri, en büyük medya patronlarının yürüttüğü anti-Refah kampanyası üzerine Çiller'in yaptığı açıklamada, bu medya patronlarıyla birlikte Koç Grubu'nu doğrudan karşısına almasıdır. *"Anadolu aslanları"*, "KOBİ"lere destek söylemleriyle,

Refahyol hükümeti, yerleşik işbirlikçi tekelci sermayeye karşı belli alternatif arayışları içine girmenin sinyallerini verdiğinde koptu kıyamet!

Karşı cephenin cevabı, yalnızca medya kampanyasıyla gelmedi. İrticaya para yetiştirdiği brifinglerle ilan edilen kimi "islami" sermaye gruplarının ordunun ihalelerine sokulmayacağı açıkça ilan edildi. Ardından, bu alanda en büyüklerden biri olan Kombasan Holding'in bankalardaki paralarına "ihtiyatı tedbir" yani el kondu! Şimdi, Sermaye Piyayasası Kurulu, bu el konan paraların sahiplerini bulup, onlara bu paraları geri verecek! Güya! Aslında Kombasa'nın bankalardaki nakit parasına el konması, tüm "islami" sermayeye "çizmeyi aşma" ihtarıdır!

Hakim sınıfların iktidar dalaşının geldiği yerde, **artık erken bir seçim kaçınılmaz görünüyor**. Şimdiki tüm manevralar ve kavga, bu erken seçimin hangi hükümetle ve ne zaman yapılacağı üzerinde dönüyor.

Refahyol hükümeti, "laik"lik adına hareket eden kemalist faşist cephenin baskılarına dayanamayarak, mecliste kağıt üzerinde sayısal çoğunluğu olmasına rağmen, 5 yıllık iktidar iddiasından vazgeçerek, erken seçimi gündeme getirdi. O böylece, ordunun açık darbe tehditlerine karşı, "halk karar versin" yolunu seçti.

Refahyol hükümeti, Başbakan Erbakan'ın istifasıyla dağıldı. Erbakan istifa etmeden önce, RP, DYP ve BBP birlikte bir deklerasyon yayınlayarak,

Çiller'in Başbakanlığında ve erken seçimi gündemine alan bir Refahyol hükümetine güvenoyu verecekleri açıklamasını yaptılar. Bu açıklama yapıldığında, bu cephenin parlamentadoki kağıt üzerindeki sayısı 280, yani güvenoyu için gerekli 276'nın üzerindeydi. Parlamento çoğunluğu açıkça irade belirliyordu. Erbakan bunun rahatlığı içinde çıktı Cumhurbaşkanı'na, istifasını sundu.

Bu istifayla birlikte inisiyatif artık Refah Partisi'nin elinden çıkarak, kemalist faşist cephenin Cumhurbaşkanı Demirel'in eline geçti. Geçmişte *"bulun 226'yı, devirin"* hesap ve laflarıyla ünlü Demirel, zor karşısında bilmem kaç kere şapkasını alıp giden Demirel, bu kez şapkayı kaptırmamak için, TSK'nin emirleri doğrultusunda, görevi kağıt üzerinde meclis çoğunluğu olmayan Mesut Yılmaz'a verdi.

Gerekçesi de ilginçti: Hükümetin istifasının nedeni sayısal değil, siyasaldı. Aynı siyasetle yürüyecek bir başka hükümetin kurulması doğru olmazdı vs. Demirel'in bu çalımı, Refahyolcu cepheyi, en başta da Çiller'i olağanüstü kızdırdı. Şimdi iki cephe arasındaki çelişmeler daha da sertleşmiş durumda.

Şimdiye kadarki gelişmeler şunu gösteriyor: Demirel, herhalükarda Mesut Yılmaz'ın önüne getireceği kabine listesine onay verecektir. Bu noktada taraf olduğunu çok net belirlemiştir. Yılmaz'ın kuracağı kabinenin mecliste güvenoyu alıp almayacağı belli değildir. Oylar arasında çok küçük farklar vardır. Her ne kadar DYP, RP ve BBP'li 278 milletvekili imzalarıyla *"Biz Mesut Yılmaz'ın kuracağı hükümete güvenoyu vermeyeceğiz"* açıklamasını yaptılarsa da, bunların hepsinin bu imzalar ardında durup durmayacağı belli değildir. "Vatan-millet için" fedakarlık yapıp, bakan olanları filan çok görmüştür Türkiye tarihi. Diğer yandan, bağımsızların tümünün ve ANAP'ın da tamamının daha şimdiden Mesut Yılmaz hükümetine güvenoyu vereceğini de kimse söyleyemez. Yani hükümet kurulacaktır ve fakat güvenoyu alıp almayacağı belli değildir.

Refahyol cephesi, hükümetin güvenoyu almayacağının belli olduğunu ve bu yüzden şimdiki turların nafile olduğunu, zaman kaybı olduğunu söyleyerek Mesut Yılmaz'ın görev iadesi-

ni, Demirel'in de hükümete onay vermemesini talep ediyorlar. Bu taleplere kapalı kulaklar.

Bundan sonraki adımda ise, Refahyol cephesinin talebi, Mesut Yılmaz'ın kuracağı hükümetin güvenoyu almaması halinde, görevin Çiller'e verilmesi! Demirel, aslında gerekçesinde, Çiller'e görev vermeye hiç niyetli olmadığını açıklamış durumdadır. Refahyol'un yeni bir başbakanla devamı "siyaseten uygun" görülmemektedir. Kim tarafından mı demeyin! Demirel'in mantığına göre, Erbakan istifasıyla bunun böyle olduğunu göstermiştir!

O halde, Mesut Yılmaz hükümeti güvenoyu almazsa, bu kez DYP'nin içinden veya küskünlerinden birinin veya DYP'ye ters gelmeyecek birinin görevlendirilmesi, DYP'nin bu yolla parçalanmaya çalışılması, sürpriz olmayacaktır. Böyle bir yol da sonuç vermezse, zaten bu arada 45 gün doldurulmuş, nafile turlarıyla hükümet kurulmamış olacağından, Demirel'in eline ülkeyi üç ay içinde erken seçime götürme yetkisi geçecektir. Ve hükümet doğrudan Demirel'in tayiniyle seçim hükümeti olarak kurulacaktır. Refahyol hükümetiyle seçime gitme tehlikesi böylece bertaraf edilmiş olacaktır!

Yani şimdi önümüzde herhalükarda bir erken seçim var. Bu erken seçim, en geç Mesut Yılmaz'ın hükümetinin güvenoyu alması şartlarında 1998'in ikinci yarısına sarkabilir, en erken ise, bu yılın Kasım-Aralık aylarında olur.

Ne getirecektir bu erken seçim?

Bu erken seçim, bugünkü şartlarda yine hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşında, halkın kullanıldığı bir seçim olacaktır. Çünkü işçi-köylü yığınları, ne yazık ki bugün siyasete hakim sınıflardan bağımsız bir güç olarak katılma durumunda değil. İşçiler ve köylüler, hakim sınıfların iktidar dalaşında, şu veya bu kesimin peşinde katılıyor bu mücadeleye. Çünkü onların örgütlülük ve bilinç seviyesi ancak buna izin veriyor! Sonuçta, hakim sınıfların sunduğu alternatifler arasında tercihle onların faşist yönetimlerine halkoyu ile meşruiyet kazandırmanın aracı oluyor seçimler. Ve sunulan alternatifler hep birbirinden berbat oluyor.

Bu seçimde çatışan iki temel akım var. Hakim sınıflar halka soracak: Kemalist faşist diktatörlük mü; yoksa şeriatçı faşist diktatörlük mü? Tabii ki böyle açık söylenmeyecek, gerçekler demokrasi, ilerleme, refah, adalet, hak vb. vb. güzel laflar ardında gizlenecek! Zehir şerbet içinde sunulacak!

Bize kırk katır mı, kırk satır mı diyecekler; veba mı kolera mı? Kanser mi aids mi? Buyrun seçin diyecekler!

Ve ne yazık ki, büyük çoğunluğumuz bu oyunu görmediğimiz için gidip aslında "demokrasi savunma", "birazcık daha iyiyi seçme", "şeriatı engelleme", "dinimize saldırıyı engelleme" vb. vb. kaygılarla, şu veya bu faşist kesim lehinde tercih belirleyeceğiz! Aslında yapacağımız tercih ne olursa olsun, bize karşı yönelen, bizim gerçek amaç ve kaygılarımıza karşı yönelen, hakim sınıflara güç veren bir tercih olacak! Bu yüzden hakim sınıfların seçimleri konusunda doğru tavır, hepinize, topunuza hayır! Seçim sahtekarlığınıza hayır, tavrıdır.

İşçiler, köylüler, tercihlerini doğru yapmalı, **devrimi** seçmelidirler! Devrimi seçmek demek, hakim sınıflardan bağımsız olarak siyasete müdahale etmek için örgütlenmek ve mücadele demektir! Devrimi seçmek demek, Bolşevik Parti'ye omuz vermek, onun etrafında birleşmek, onun gösterdiği yolda ilerlemek demektir!

Örgütlü proletarya yenecektir!

Umut isyanda, kurtuluş devrimdedir!

27 Haziran 1997 ▲

Kürdistan'a sefer olur, zafer olmaz!

Faşist Türk devletinin Güney Kürdistan'ı işgal harekatlarına son vermek ve Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlamak, bu sömürgeci faşist devleti yıkıp yerine işçi-köylü devrimci-demokratik iktidarını kurmakla mümkün olacaktır.

"*Sınırötesi harekat*", "*sıcak takip*" vb. adına faşist Türk ordusunun Güney Kürdistan'a girme harekatları, bundan tam 14 yıl öncesine dayanmaktadır.

1983'te başlatılan bu harekatlar, o dönem Türk devletiyle Irak, İran devletleri arasındaki anlaşmalara bağlı olarak yapılıyor ve faşist Türk ordusunun, PKK'li gerillaların olduğunu sandığı yerleşim alanlarını bombalaması ertesinde son buluyordu.

Korfez Savaşı ertesinde, Güney Kürdıstan'da Saddam rejiminin otoritesinin ortadan kalkması, faşist Türk devletinin Barzani ve Talabanı'nin işbirliğiyle daha geniş ve uzun süreli "*sınırötesi harekatlar*" yapmasına ortam yarattı. Bu "sınırötesi harekatlar" giderek geçici işgal harekatlarına dönüştü.

"*Terörizme karşı mücadele*" adına, Güney Kürdistan'a yaptığı geçici işgal harekatları, her seferinde bir öncekinden daha genişti. Faşist Türk ordusunun her seferinde geri çekilmesi, Türk devletinin kendi isteğiyle olmamıştır. Ellerinden gelse, Musul ve Kerkük'ü yeniden misak-ı milli sınırlarına dahledeceklerdir. Fakat, durum buna elvermiyor...

Körfez Savaşı sonrasında, Güney Kurdistan'da ilan edilen sözde "Federatif Kürt Devleti"nde Barzani ve Talabani arasındaki iktıdar mücadelesi ve bunlar şahsında da değişik emperyalist güçlerin çıkar mücadelesi devam etti. KDP ve YNK arasındaki iktidar mücadelesi, çatışmalara dönüştü. Sözümona "barış"ı sağlamak için, Körfez Savaşı'nda başrolü oynayan ABD emperyalistleri, KDP ve YNK

arasında "arabuluculuk" yapmaya başladı.

Bunun ilk meyveleri, 1995 Ağustos ve Eylül aylarında İrlanda'nın başkenti Dublin'de yapılan toplantılar oldu. Toplantılara, KDP ve YNK temsilcilerinin yanısıra, ABD, Türkiye ve İngiltere'nin temsilcileri de katıldı. Bu toplantılar sürecinde ve sonucunda PKK'nın Güney Kürdistan'dan çıkarılması veya en azından kontrol altına alınması üzerine de anlaşıldı. Bu, PKK'nın KDP ile çatışmasına da yol açtı. Faşist Türk devleti *"Çelik Harekatı"* adı altında 35 bin kişilik askeri güçle Güney Kürdistan'a girdi.

KDP ve YNK arasında ilan ettirilen "ateşkes", 1996 Ağustos'undaki çatışmalarla yeniden bozuldu. Bu kez, Dublin toplantıları yerine Ankara toplantıları süreci başlatıldı. 31 Ekim 1996'da yapılan ilk Ankara toplantısındaki gündem, esas olarak Dublin toplantılarıyla elde edilemeyenlerin yeniden tartışılmasıydı.

Mayıs 1997'e gelindiğinde, üç Ankara toplantısı gerçekleşmişti. KDP ve YNK arasında geçici bir "ateşkes" ilan ettirilmiş, fakat henüz tam bir anlaşma sağlanamamıştı.

Tüm bunlar içinde, faşist Türk devletinin daha önce de talep ettiği, Etruş Kampı'nın Birleşmiş Milletler tarafından dağıtılması, belli bir mücadele sonucunda gerçekleşti.

Böylece, faşist Türk devletinin sözkonusu bölgeye saldırısının önü de açılmış oldu. 1995'deki gibi, fakat bu kez daha büyük bir güçle Güney Kürdistan'ın işgali planlandı.

Haftalar önce planlanan "sınırötesi" harekat, Ankara toplantılarının dördüncüsünün hemen öncesinde, 14 Mayıs sabahı başladı.

HAREKAT NASIL LANSE EDİLDİ?

Hakim sınıf sözcüleri, işgal harekatını, *"KDP destek istedi, biz de sınırlı bir destek veriyoruz"* diye açıkladılar. Buna göre, hareket işgal harekatı değildir, önceden planlanmamış ve KDP'ye sadece bir "sınırlı destek" verilmişti...

Bu "sınırlı destek"in amacı ise, bölgede Barzani güçlerinin denetimini sağlamak için PKK güçlerinin imha edilmesi ve böylece Türk devletinin Güney Kürdistan'dan gelen *"terörist saldırılara"* karşı güvenliğinin sağlanması vb. olarak açıklandı.

İşgal harekatının esas olarak PKK'ya yöneldiği ve ortadan kaldırılmak istendiği açıktır. Fakat, yapılanın sadece "sınırlı bir destek" verme olduğu açıklaması, büyük bir sahtekarlıktır.

14 Mayıs sabahı başlatılan bir işgal harekatıdır. Bu harekat, şimdiye kadarki en geniş kapsamlı; TC tarihinin en büyük "sınırötesi" harekatıdır. Bu harekat, sadece Güney Kürdistan'a yapılan harekatlardan değil, 1974 Kıbrıs işgali harekatından da büyüktür. Öyle bir "sınırlı destek" ki, resmi verilere göre bile 50 bin asker ve korucu katılmıştır bu harekata. Harekat sürecinde yapılan takviyenin hesabı ise belli değildir.

"Sınırlı destek" veren faşist Türk ordusu, BM tarafından Saddam'ın Irak'ını sınırlayan 36. paralele 3 kilometre kadar yaklaşıyor ve hemen tüm Güney Kürdistan'ı ayakları altına alıyorsa; "sınırsız" bir desteğin nasıl olacağını da tahmin edebiliriz...

Yapılanın "sınırlı destek" verme olmadığı, Güney Kürdistan'ın işgalinin önceden planlandığı, bizzat sahibinin sesi burjuva medya tarafından verilen haberlerde ve sonradan hükümet sözcülerinin açıklamalarında açıkça ortaya çıkmaktadır.

"Bir aydır Kuzey Irak sınırı boyunca yığınak yapan birlikler, Mesut Barzani liderliğindeki Irak Kürdistan Demokrat Partisi (IKDP) ile varılan anlaşmadan sonra dün saat 04.00'te sınır ötesi operasyonda start aldı. (...)

"Bir aydır hazırlığı yapılan harekat başlamadan önce, görevlendirilen köy korucuları Çukurca ve Uludere'nin sınır kesiminde konuşlandırıldı. Korucular araziyi çok iyi bildikleri için Mehmetçiğe yardımcı olurken, bölgeyi kontrol altında tutan Mesut Barzani'ye bağlı peşmergelerin de operasyona destek verdiği belirtildi." (Hürriyet, 15 Mayıs 1997)

Bu habere göre, a) harekat önceden hazırlanmıştır. b) KDP yardım istememiş, yapılan harekata onay vermiş ve desteklemiştir. Yani önceden anlaşması yapılan bir harekattır sözkonusu olan.

Bu habere göre harekatın bir ay olan hazırlık süreci, hükümet sözcüsü Abdullah Gül tarafından iki ay olarak açıklandı. Burjuva medyanın Refahyol hükümetine karşı olan kesiminin, *"harekatın yapılacağı hükümete bildirilmedi"* yönlü haberlere karşı tavır takınan A. Gül, 20 Mayıs 1997 tarihinde, meclisteki konuşmasında şunları söyledi:

"En başta Başbakanımız olmak üzere hükümetimizin harekattan haberi vardı. Bu harekat iki ay önce yapılacaktı. Fakat bir kısım medyanın, bunu bando mızıkayla yazması sonucu harekat ertelendi."

Milli Savunma Bakanı Turhan Tayan da, basının iki aydır bando mızıkayla harekat hazırlığını yazdığını ve bunun *"Mehmetçiğin güvenliğini tehlikeye soktuğu"* için harekatın ertelendiğini açıkladı. *(21 Mayıs tarihli gazetelerden)*

Hakim sınıflar kendi aralarındaki dalaşta, birbirlerini suçlarken gerçekleri de dile getirmektedirler. Harekatın hükümete bildirilmiş olması ya da olmaması, özde hiçbir şeyi değiştirmemektedir. Sorun, bizzat harekatın kendisidir. Bu ise, önceden planlanmış ve öncelikle de Barzani KDP'siyle anlaşma temelinde yapılmıştır.

Böyle olduğu içindir ki, harekatın öncesinde KDP güçleri PKK gerillalarına saldırı başlatmış ve Türk askeri uçakları da harekattan iki gün önce Güney Kürdistan'da PKK kamplarını bombalamaya başlamıştır.

İkinci sahtekarlıksa, harekatın ABD'ye bildirilmemiş olduğu iddiasıdır. Türk Dışişleri tarafından yapılan açıklamada, *"Olayla ilgili Irak ya da ABD'ye bilgi verilmediği belirtildi." (Hürriyet, 15 Mayıs 1997)*

En başta, yapılan Ankara toplantıları ABD emperyalistlerinin öncülüğünde yapılmıştır. Bu toplantılarda "terörizmle mücadele" konusunda herkes hemfikir olmuştur. Sorun, esas olarak Barzani ve Talabani'nin bu mücadeledeki tavırlarından ve çıkarlarından kaynaklanmaktadır. Hürriyet gazetesi, 6 Nisan 1997'de şu haberi verdi:

*"**Celal Talabani** ve **Mesut Barzani**, aralarında Türk yetkililerin de bulunduğu bir heyete terörizmle mücadele etme sözü verdi. Önümüzdeki haftalarda Kuzey Irak'taki tüm taraflar Ankara'da bir araya gelecek. ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü **Burns** bilgi verirken «**Bu ziyaret Saddam Hüseyin'in geçen yıl Erbil'e saldırmasından bu yana gerçekleşen ilk resmi**

ABD ziyaretidir. Türk Hükümeti de görüşmelerde kilit bir ortak olarak hazır bulundu. Barış sürecinin bölge halkının çıkarları için olduğuna inanıyoruz» *diye konuştu.* ***Burns*** *Ankara'da yapılacak zirveyle ilgili olarak ise, şöyle konuştu:* ***«Türkmen Cephesi, Asuriler ve Barış İzleme Gücü ile de görüşmeler yapıldı. Görüşmeler, Dışişleri Bakanı Albright'ın bir süre önce Irak politikamız ile ilgili olarak yaptığı konuşmanın ışığında tüm Irak'taki durumun değerlendirmesini de içerdi. Tüm taraflar, Irak'ın toprak bütünlüğüne olan bağlılıklarını teyit ettiler ve terörizme karşı çalışmaya söz verdiler.»"***

Bunların "terörizme karşı mücadelesi"nin somut olarak Güney Kürdistan'da PKK'ya karşı mücadele olduğu gayet açıktır. Ve bu ortak yaklaşımları, harekattan çok önce doğrulanmıştır. Bu gerçeklere rağmen Türk Dışişlerinin ABD'ye haber verilmedi açıklaması, kitleleri aldatmaktan başka bir işe yaramamaktadır. Bu açıklamanın yalan olduğu, ABD Dışişleri Bakanı Sözcüsü N. Burns tarafından yapılan açıklamayla bir kez daha onaylandı. 14 Mayıs'ta verdiği brifingde N. Burns şunları söylemektedir:

"Türkiye'nin, terör örgütü PKK'ya karşı Kuzey Irak'ta düzenlediği operasyondan bilgimiz var." (Hürriyet, 16 Mayıs 1997)

Dublin ve Ankara toplantıları sürecini bütünlük içinde ele aldığımızda ve yukarıdaki gelişmeleri de gözönünde tuttuğumuzda, işgal harekatının ABD'nin bilgisi ve onayıyla yapıldığını görülmektedir.

İŞGAL SÜRECİNDE RAKAMLARIN DİLİ...

Daha önceki "sınırötesi harekat"larda da tanık olduğumuz yalan haberler –sahte başarılar ve hatta PKK'nın önderlerinin birçok kere öldürüldüğünün haberleri vb.–, bu sefer, özellikle öldürülen gerilla sayılarına ilişkin olarak tekrarlandı...

Genelkurmay kaynaklı bu haberlerde ilk gün için verilen rakam 30, ikinci gün içinse 40 idi. Üçüncü gün bu sayı 100'e çıktıktan sonra, rakamlar çoğalmaya başladı. Gece haberlerini izleyenler, 450 PKK'lının öldürüldüğü haberini alırken, ertesi sabah kalktıklarında bu sayının 902'ye fırladığını gördüler. Aynı akşam ise yine bu sayı 1126'ya çıktı. Ve böylece devam etti...

15 Haziran 1997 tarihinden itibaren geri çekilmeye başlayan faşist Türk ordusunun işgal harekatında katlettiğini açıkladığı PKK'lı sayısı, 21 Haziran'daki açıklamaya göre 2601'dir. *"Etkisiz hale"* getirdiğini söyledikleri sayı ise toplam 3045'dir. Buna karşın ölü asker ve korucu sayısı 99, yaralı sayısıysa 313'dür. En son veriler 26 Haziran'da açıklandı. Askeri sorumluların açıklamasına göre yukardaki rakamlar yine şöyle değişti: 2877 PKK'lı öldürüldü, yaralı ve ele geçirilenlerle birlikte etkisiz hale getirilenlerin sayısıysa 3009'dur.

Bu rakamlara göre, daha önce 444'ü sağ, ama etkisiz kılınmıştı. Şimdi ise sağ olarak etkisiz kılınanların sayısı 132'dir. Genel toplamda 36 eksilme var. 21 Haziran'daki veriler temel alındığında, beş gün içinde artan ölü sayısı 276'dır. Bu sayı sağ olarak etkisiz kılınanlardaki eksilme olduğuna göre, bu 276 kişi yakalandıktan sonra öldürülmüşlerdir. 26 Haziran verilerine göre ölen asker ve korucu sayısı 113'e, yaralı sayısıysa 325'e çıkmıştır. Harekat devam ettiği için bu rakamlarda hergün değişiklik olabilir. Bu rakamlarda PKK'yla çatışan KDP'nin kayıpları yoktur.

PKK yetkilileri tarafından yapılan değişik açıklamalara göre ise, 14 Mayıs'tan 8 Haziran'a kadarki rakamlar şöyledir: Türk askeri, korucu ve KDP'nin kaybı: 1017 ölü, 804 yaralı. Ölen gerilla sayısı 66, yaralı gerilla sayısı 50 civarında.

İki tarafın verdiği rakamlar böyle. Ayrıca PKK'nın 8 Haziran sonrası verileri elimizde yok. Buna rağmen iki tarafın rakamları, birbiriyle karşılaştırılamayacak kadar çelişkili.

Faşist Türk devletinin, "şu kadar terörist öldürdük, bu kadar başarı sağladık" naralarını atması, bir yandan kendisini güçlü göstermeyi hedeflerken, diğer yandan ise, onun Kürt ulusu üzerindeki ulusal zulmünün yoğunluğunu ortaya koymaktadır.

Öldürülen her gerilla, her Kürt köylüsü hakkında verilen sayı, ulusal zulmün de bir göstergesidir. Bu açıdan soruna yaklaşıldığında, faşist Türk devletinin her "başarı" narası, onun faşist barbarlığını göstermektedir. Hakim sınıfların öldürülen gerillaların sayısını bu kadar çok göstermesinin gerçek yüzü ve rakamların gösterdiği gerçek budur.

HELİKOPTER'İN DÜŞÜŞÜ VE RİCAT...

Harekatın ilk üç haftasında, verilen bilgilere göre PKK'lılar tarafından üç helikopter düşürüldü. Bu süreçte hakim sınıflar sustular... İçinde 8 subay, 2 astsubay ve 1 erin bulunduğu helikopterin (düşürülen 4. helikopter) düşürülmesini, ilk başta *"bilinmeyen nedenlerle"*, ardından *"teknik arıza nedeniyle"* olarak açıklayan hakim sınıflar; sonunda gerçeği kabul etmek zorunda kaldılar...

Resmi açıklamaya göre PKK, SA-7B füzeleriyle helikopteri düşürmüştü. *"Türk ordusunun çok değerli, fedakar komutanları şehit"* edilmişti. Bunun açıklanmasıyla beraber Genelkurmay hava uçuşlarını ikinci bir emre kadar durdurdu. Bu karar özellikle helikopterlerin uçuşu için geçerliydi.

Faşist Türk ordusu, mehmetçik medyayla Zap Kampı'nın nasıl ele geçirildiğini televizyonlarda tekrar tekrar göstermesinin ardından, yine Zap Kampı çevresinde helikopterin düşürülmesiyle birlikte TC'nin palavra balonları patladı.

Helikopterin düşürülüşü konusunda basın toplantısı yapan Genelkurmay Genel Sekreteri Tümgeneral Erol Özkasnak, Refahyol hükümetine, kendilerine istendiği halde ödenek vermediği için eleştiri yönelterek, hakim sınıflar içinde yeni bir tartışma başlattı. Öskasnak'a göre, hükümetin ödenek yapmaması durumunda, harekatta aksama olacaktı... Erbakan ise, bu eleştirilere *"kendi başarısızlıklarını saklamak için bizi eleştiriyorlar"* diyerek, Türk ordusunun başarısızlığını dile getiriyordu.

Helikopterin düşürüldüğünü kabul etmelerine paralel olarak, yapılan basın toplantısında Erol Özkasnak'ın hükümete eleştiri yöneltmesi, ordunun iç politikadaki tavrının bir devamıydı. Bu açıklamayla ordu, iç siyasetteki tavrını, Refahyol hükümetine karşı olma tavrını dile getirdi. Böylece, *"Türk ordusuna ödenek yapmayan"* bir hükümetin, *"Türkiye Cumhuri-*

yeti devletinin çıkarlarına ters hareket ettiği" ve hatta *"devlet haini"* olduğu söylenerek *"iç düşman"* tespit ediliyordu: İrtica hareketinin başı Refah Partisi, Başbakan Erbakan.

İçte, Refah Partisi ve onun başkanı Erbakan hedef gösterilirken, dış düşman propagandasına da ağırlık verildi. Erol Özkasnak, yaptığı basın toplantısında bu konuda şunları söyledi:

"Başta Suriye olmak üzere İran, Yunanistan, Sırbistan, Güney Kıbrıs Rum Yönetimi ve Ermenistan'ın bu füzelerin temini ve eğitiminde rol oynadıkları, istihbarat kaynaklarınca teyit edilmiştir." (Cumhuriyet, 7 Haziran 1997)

Burada adı verilenlere, tartışmalar içinde bir de Rusya eklendi. Böylece dış siyaset açısından da ordu, hükümetin dış siyasetinden değişik bir tavır içinde olduğunu gösterdi. Bu tartışmalarda özellikle öne çıkarılıp, düşman ülke diye gösterilen ülkeler, Yunanistan, Rusya, İran ve Ermenistan oldu.

İç düşman olarak gösterilen dinci faşist Refah'la ilintili olarak öne çıkarılan İran ve Afganistan iken, *"Türklerin ezeli düşmanı"* olarak Yunanistan, Ermenistan ve Rusya öne çıkarıldı.

Faşist ırkçı propagandaya, bu temelde her gün yeni "buluşlar" eklenmektedir. Helikopterin düşürülüşünü açıklamaya çalışırlarken, hakim sınıf temsilcileri, *"Yunan tohumu subay ve generallerin, Ermeni tohumu Apo'ya ve teröristlere yardım ettiği;"* hatta *"helikopteri düşürenlerin de Yunan gavuru olduğu"* vb. tespitler yaptılar. Son "buluş"ları, öldürülen gerillaların cesetleri arasında, Yunanlı bir subayın cesedinin de bulunduğudur.

Hakim sınıfların kitlelerin dikkatlerini bir yandan dış düşmana çevirmeye çalıştıkları ve diğer yandan da birbirlerini "devlet hain"liğiyle de eleştirdikleri bu tartışma sürecinde, Güney Kürdistan'daki harekatın hızı belli bir düzeyde düştü. 15 Haziran'dan itibaren bir bölüm asker (bazı bilgilere göre 20 bin civarında) ve zırhlı araçlar geri çekildi. Halen Güney Kürdıstan'da olan kesimi ise harekata devam etmektedir.

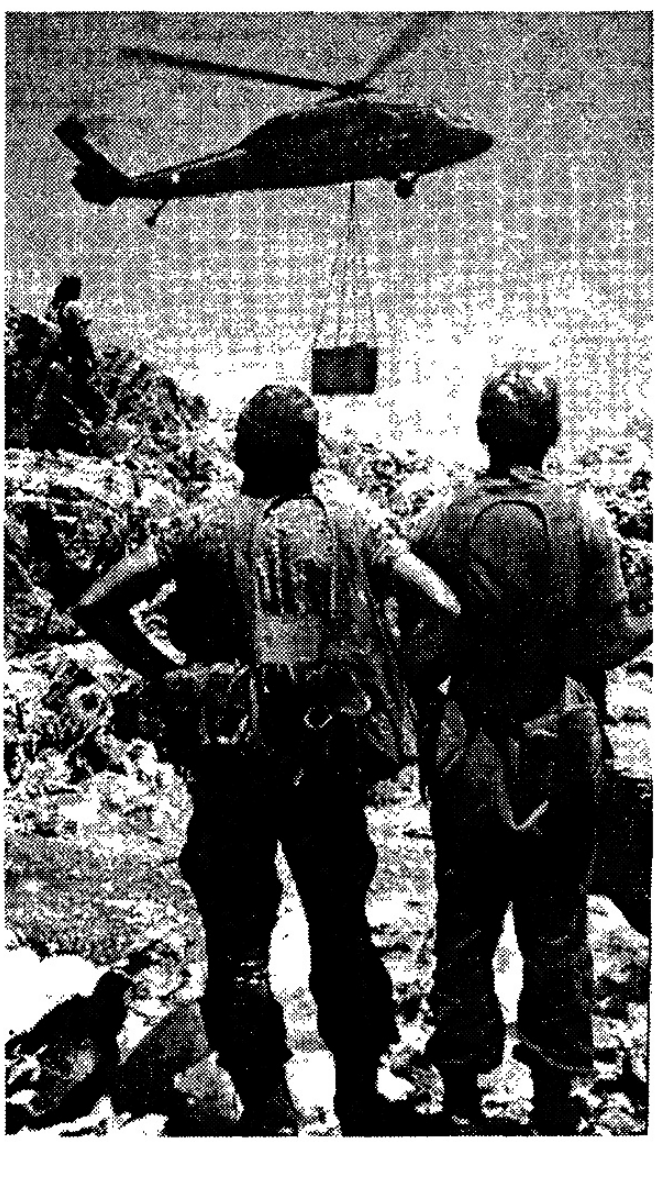

Hakim sınıfların *"Çekiç Harekatı"* adını verdiği bu işgal harekatı da, öncekiler gibi hedefine ulaşamayacaktır. Kuşkusuz her harekatta PKK'ya askeri olarak belli ölçüde darbe vurulmaktadır. Bu harekatla da belli ölçüde darbe vurulmuştur.

Askeri olarak PKK'ya belli ölçüde darbe vurulmuş olsa da, faşist Türk devletinin bu harekatında, siyasi olarak zafer kazanan yan PKK olmuştur. Gelinen yerde Güney Kürdistan'da PKK, ulusal mücadele için kitlelerin umudu haline gelmekte ve kitleler içinde önemli bir prestij kazanmaktadır. Faşist Türk hakim sınıflarının hesapları, bu sefer de boşa çıkmıştır.

Kürdistan'a sefer olur, zafer olmaz!

SONUÇ!

Bir yandan faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerindeki zulmü, baskısı, Kürdistan'ı işgali... Öte yandan, bu sömürgeci devletle işbirliği içinde olan KDP ve kendi çıkarlarına uygun olduğu ölçüde de YNK gibi, Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin düşmanı örgütler... Ve, diğer yandan da, anda, Güney Kürdistan'da faşist Türk devletine karşı mücadele eden tek örgüt olan; yürüyen geçici işgal harekatında faşist Türk devletinin ve onun işbirlikçilerinin doğrudan hedefi olan; fakat, faşist Türk devletiyle anlaşma temeline dayalı yürüttüğü siyasetle, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlamaya muktedir olmayan PKK.

Andaki çatışma bu güçler arasında yürümektedir. Bu çatışmada bizim esas karşısında olduğumuz güç, faşist Türk devletidir. Faşist Türk devletine karşı mücadele ederken, PKK'nın mücadelesinde ulusal baskıya karşı olan yanı desteklerken, Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun, PKK'nın siyaseti temelinde de mümkün olmadığını ortaya koymak görevimizdir.

Faşist Türk devletinin Güney Kürdistan'ı işgal harekatlarına son vermek ve Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlamak, bu sömürgeci faşist devleti yıkıp yerine işçi-köylü devrimci-demokratik iktidarını kurmakla mümkün olacaktır.

Faşist Türk devletini yıkma mücadelesinin başarısı, tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesine bağlıdır.

Kuzey Kürdistan'lı işçiler emekçiler! Ulusal baskıya ve sömürü sistemine karşı mücadele etmek ve gerçek kurtuluşa varmak için Bolşevik Parti saflarında birleşin! Bolşevik Parti'nin inşasına omuz verin!

Faşist Türk devletini yıkma görevini yerine getirmek için BOLŞEVİK PARTİ saflarına!

26 Haziran 1997 ▲

Partîya Bolşewîk (Kurdistan a Bakur)

BOLŞEVİK PARTİZAN 112 / 199

İşgalci faşist TC,

DEFOL!

Kuzey Kıbrıs'ın faşist Türk devletince işgalinin üzerinden 23 yıl geçti...

İşgalin 15. yılında kurulduğu ilan edilen, gerçekte bir sömürge valilik örgütlenmesinden başka bir şey olmayan Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti "devlet"i, uluslararası alanda bugün de devletten sayılmıyor.

İşgal ve sonrası gelişmeler, adanın Rum ve Türk kökenli yerli halkını kalın duvarlarla birbirinden ayırdı. İşgalci TC, 1974'den bu yana uyguladığı yerleştirme politikasıyla, Kuzey Kıbrıs'ın nüfus bileşiminde çok önemli değişiklikleri gerçekleştirdi.

"Yavru vatan" iddiası, Kuzey Kıbrıs'a Türkiye'den gönderilerek yerleştirilen ve pekçoğu açık faşist örgütlenmelerin üyesi durumunda olan Türkiyeli göçmenlerle, Kıbrıslı Türk nüfus aleyhine gelişen nüfusla pekiştirildi. Özellikle genç kuşak, yerli Türk kökenli Kıbrıslı'ların Kıbrıs'tan Avrupa ülkelerine, en başta İngiltere'ye ve ABD'ye artan göçü de bu gelişmeyi hızlandırdı.

Bugün Kuzey Kıbrıs, faşist Türk devletinin klasik sömürgeci siyaseti sonucu, her geçen gün daha fazla, Kıbrıs özelliğini kaybedip, TC'nin bir vilayeti görünümüne bürünme yolunda ilerliyor. Kuşkusuz bu siyaset, başlangıçta yerli halk tarafından yer yer coşkuyla "kurtarıcı" olarak karşılanan işgalcilere karşı tepkilerin artmasını beraberinde getiriyor. Ve fakat gerek milliyetçilik ağusu, gerekse işgalci gücün faşist baskıları, bu tepkilerin kitlesel antiişgalci gösterilere, eylemlere dönüşmesini engelliyor.

Yerli halkın antiişgalci, Kıbrıs sorununun, Kıbrıs'ın iki ulustan ve çeşitli milliyetlerden halkların kendisi tarafından çözülmesi talepleri, her iki yanda şovenizmin hakim olduğu bir ortamda bugün "barış" talebi altında dile getiriliyor. Son dönemde barış talebiyle Birleşmiş Milletler (BM) denetimindeki alanda yapılan bir pop konseri, her şeye rağmen yerli halk içinde toplumların gerçek barışı yönünde taleplerinin geliştiğini gösteren bir işaret. Her iki yanda da, fanatik şovenlerin kışkırtma ve saldırıları, her iki yanın hakim sınıflarının Kıbrıs'lıların yeniden biraraya gelmesinden duydukları korkuyu açıkça gösteriyor.

Gelinen yerde, her iki kesimde ve Türkiye ve Yunanistan'da hakim sınıflar, ne kadar tersini söylerse söylesinler, gerçekte kafalarda bugünkü statüko dışında –yani Türkiye'ye bağlı bir Kuzey Kıbrıs; Yunanistan'a bağlı bir Güney Kıbrıs; ve bu ikisini birbirinden ayıran BM denetiminde bir tampon bölge– bir çözüm yok. Türkiye, Yunanistan, KKTC ve KC arasındaki bütün kavga, bu statükoya uluslararası bir anlaşma çerçevesinde bir kılıf geçirmek için ve bu arada bu yapılırken, bölünme kesinleştirilirken daha fazla toprak için dönüyor.

Bu kavgada, Ortadoğu'da hakimiyet için dalaşan emperyalist büyük güçler de var. Onlar Türkiye, Yunanistan ve onların adadaki uzantıları arasındaki kavgadan, kendi çıkarları için azami ölçüde faydalanmaya çalışıyorlar. Kıbrıs'ta egemenlik, Ortadoğu'da egemenlik için önemlidir. Emperyalist büyük güçlerin Kıbrıs soru-

Kuzey Kıbrıs'tan

nuna "çözüm" aramaları bu çerçevede oluyor.

Anda ABD ile başını Almanya'nın çektiği Avrupa Birliği (AB), Kıbrıs'ta kendi "çözüm"lerini dayatmaya çalışıyorlar. ABD, şimdi en ünlü diplomatlarından birini, Bosna konusunda tarafları Dayton'da güya barıştıran Hoolbrook'u Kıbrıs sorununda yetkili kıldı. ABD hükümeti, Kıbrıs'ta çözümün dış polotikada önceliklerinden biri olduğunu açıkladı.

Şimdi ABD'nin dayatmasıyla Temmuz ayında taraflar, yani Kıbrıs'ta iki toplumun temsilcileri Denktaş ve Klerides, TC ve Yunanistan temsilcileri, ABD nin gözetim ve denetiminde görüşmeler yürütecekler. ABD açısından bu görüşmeler, tarafları bir uzlaşma temelinde anlaşmaya zorlama ve anlaşmanın mimarı olarak da Kıbrıs'ta egemenlikte sözsahibi olduğunu ilan etme anlamını taşıyor. ABD, bu anlaşmada her iki tarafı da doğrudan karşısına almak istemiyor, sonuçta "iki bölgeli-iki toplumlu federasyon veya konfederasyon"un her iki yanında da kendi egemenliğini kurmak, pekiştirmek istiyor.

Çözüm konusunda ABD aceleci ve ısrarlı. Acelenin nedeni, AB'nin ve bu arada Rusya'nın da bu sorunu kendi egemenlikleri için kullanma isteklerinin açıkça belli olması ve bu alanda atılan somut adımlardır. Rusya, Güney Kıbrıs'a verdiği açık siyasi destek ve Güney Kıbrıs'a orta menzilli füze satma kararıyla, bu alandaki hakimiyet dalaşında mesafe almaya çalışmıştır. AB ise, Güney Kıbrıs'ın, Kıbrıs Cumhuriyeti adı altında, AB'ye tam üyelik görüşmelerini 1998'den itibaren başlatacağını açıklayarak, bu alanda hakimiyet dalaşında ABD'nin esas rakibi olduğunu açıkça göstermiştir.

AB'nin, Güney Kıbrıs'ı üye alması, Kıbrıs konusundaki hakimiyet dalaşında, bir yanda AB, Yunanistan, Güney Kıbrıs, öbür yanda ABD, Türkiye, Kuzey Kıbrıs biçimindeki bir mevzilenmenin kesinleşmesi anlamına gelecektir. Böyle bir gelişmenin engellenmesi için ABD'nin acelesi vardır.

Türkiye, Yunanistan hakim sınıfları ve onların adadaki uzantıları açısından aslında "acele" edilecek bir durum yoktur. Bunlar andaki durumdan fazla rahatsız da değillerdir. Görüşmelerin mümkün olduğunca uzatılması, karşı taraftan en fazla tavizin koparılması amacıyla ve sorunun özellikle iç politika açısından da gündemde tutulmasının sayısız yararları nedeniyle, her iki tarafın da şimdi yapılacak görüşmelerdeki taktiğini belirleyecektir.

Öyle ya da böyle, hakim sınıflar eninde sonunda, emperyalist efendilerinin de dayatmasıyla, Kıbrıs "sorunu"na esas olarak bugünkü durumu hukuken de kesinleştiren bir çözüm bulacaklardır.

Fakat bu çözüm Kıbrıs'lı Rum ve Türk ve diğer milliyetlerden işçiler emekçiler açısından da, Kuzey Kürdistan-Türkiyeli ve Yunanistanlı işçiler ve emekçiler açısından da özde bir değişiklik getirmeyecektir.

Kıbrıs'ta gerçek ve kalıcı bir çözümün ilk adımı, Türkiye, Yunanistan yanında bütün emperyalist güçlerin de elini adadan çekmesi olmak zorundadır. Bu ise, gerek adada, gerek Yunanistan ve Türkiye'de devrim sorunudur. Biz emperyalist barışın, emperyalist ve gerici savaşlar arasında bir soluklanma dönemi olduğunun bilincinde olarak, gerçek barış için savaşmak gerektiğini, devrim gerektiğini söylüyoruz!

Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler olarak bizim Kıbrıs sorununun çözümüne en büyük katkımız, faşist TC devletinin yıkılması mücadelesini yükseltmekle olacaktır!

İşgalci faşist Türk devleti Kuzey Kıbrıs'tan defedilmelidir!

Biz Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden halkının, Kıbrıslı Bolşevikler önderliğinde yürütecekleri bağımsızlık, demokrasi ve Sosyalizm mücadelesine, TC devletini devrimle yıkma mücadelemizle destek veriyoruz, vereceğiz!

28 Haziran 1997 ▲

DİSK-TEKSTİL SENDİKASI 8. OLAĞAN GENEL KURULUNU YAPTI...

Değişen bir şey yok!

DİSK Tekstil Sendikası 8. Olağan Genel Kurulu, 30.05.-01.06.97 tarihleri arasında İstanbul Dedeman Oteli'nde yapıldı. Yönetici kademelerde esasta bir değişiklik olmadı. Eski anlayışın sahipleri istediklerini yaptılar.

Tekstil yöneticilerinin verdiği bilgilere göre, 50 bin örgütlü tekstil işçisini temsilen –ki bu 50 binin kağıt üzerinde bir sayı olduğu akılda tutulmalıdır– 300'ün üzerinde delegeyle yapılan bu genel kurul, güya demokrasi şölenine dönüştürülecekti. Fakat bu kadar delegenin içinde yalnızca 4-5 delege kalkıp sendikal çalışma hakkında konuşunca ve konuşmalar da hiç de sınıf sendikacılığının yerleştirilmesi, sendikal demokrasinin yerleştirilmesi için mücadele edilmesi doğrultusunda olmayınca, durumun vehameti daha da net ortaya çıktı... Bursa Tekstil Şubesi eski Başkanının, farklı bir sendikacılık görüşüne sahip olduğundan ötürü sendikadan atıldığı ve sendika ağalarının lügatına göre, bu gibi "safra"ların sendikadan atılması gerektiği şeklindeki antidemokratik tutumun savunulduğu bu yerde; işçi sınıfı düşmanı Deniz Baykal gibi bir sermaye uşağına, iki saat civarında demagoji yapma izni verildi. Bütün bunlar, devlet savunuculuğunda şampiyonluğu kimseye kaptırmak istemeyen, önümüzdeki seçimlerde burjuva parlamentosuna girmeye hazırlanan R. Budak gibi işçi sınıfı hainlerinin, sendika bürokrasisinin demokrasi şöleninden ne anladıklarını da gösteren ibretlik örneklerdi.

Bu kongrede görülen önemli bir yan da şudur: Yıllar boyu işçi sınıfının öncü örgütü olma iddiasıyla birbiriyle yarışan gruplardan hiçbirisi, Türk burjuvazisinin en önemli gelir kaynaklarından birisini oluşturan tekstil sanayiinde, kendinden laf ettirecek bir yapılanmaya sahip değiller. Kongrede sendika bürokrasisi ve işçi aristokrasisine ciddi bir eleştirinin bile getirilmemiş olması bunun çok açık ifadesidir. Tabii ki bu sevinilecek bir yan değil, tersine kötü bir durumdur.

Özellikle kadın işçilerimizin önemli bir bölümünün bu alandaki üretim içerisinde yeraldığını bildiğimiz koşullarda, bu alana bugünkünden daha fazla önem verilmesi gerektiğini ne kadar çok vurgularsak o kadar azdır. Bolşevik öncü, bu alanda çalışmaya belli bir ağırlık vererek, öncelikle doğal öncü kadınları kazanmaya çalışmalıdır.

Tekstil alanında çok sayıda genç işçi çalışmaktadır. Bu alanda üretim içinde yeralan çok sayıda sendikasız, sigortasız genç işçiye de ulaşılmalıdır. Eğer gelecek gençliğin olacaksa, tam da bir dizi önemli alan gibi bu alana da önem verilmelidir.

Sendikal çalışmamız komünist fraksiyonların oluşturulması temelinde şekillenmek zorundadır. Ayrıca tek tek işletmelerde, sendikalı-sendikasız tüm işçilerin seçeceği Grev ve Mücadele Komitelerinin örgütlenmesine çalışılmalıdır. Bu komiteler, sendika bürokrasisine ve işçi aristokrasisinin işçilerin çıkarlarını patronlara peşkeş çekmesine ve bu zorba devletle işbirliği yapmasına karşı çıkmalıdır. Mücadelemizin başarısı buna bağlıdır.

Çeşitli reformist, revizyonist, oportünist yapılar yer yer demokrasi platformları ya da şubeler platformları şeklindeki çalışmalarla övünüp durmakta; sınıf içindeki doğru çalışma biçimlerinin yanından bile geçmemektedirler. Zorbalığın hüküm sürdüğü, Kürt ulusuna karşı katliamların, sür-

Sendikal bürokrasiden siyasal ranta doğru!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de milyonlarca işçinin sendikal örgütlenmeden mahrum olduğu, baskı ve sömürünün katmerleştiği, özelleştirme saldırılarının artarak sürdüğü, işsizliğin ve sefaletin dayatıldığı bir dönemde, sendikaların asli görevlerini ne kadar yaptıklarını sorgulamalıyız.

"Emek, iş ve özgürlük" dünyası, saldırılar karşısında ne yazık ki birleşik bir güç yaratamamıştır. Sınıf dayanışmasını yükseltememenin verdiği sıkıntıyla karşı karşıya kalmıştır. Yerel düzeyde süren eylemlerin birleştirilememesi sonucu, olası kazanımlar bir başka bahara ertelenmiştir.

Toplumsal mücadelede işçi sınıfının sendikal örgütleri, toplu iş sözleşmeleri (TİS) ve grevlerde bürokrat sendikacıların günü kurtarmak istemelerinden ötürü içi boşaltılarak işlevsiz kılınmıştır. İşçiler, ne gerçek anlamda TİS süreçlerini ne de grevleri yaşayabilmişlerdir. Her dönemde birileri çıkıp onlarla konuşmadan, tartışmadan ve taleplerinin ne olduğunu sormadan, onlar adına kendilerini yetkili kılmış, birileriyle görüşerek "işi bitirmiş"lerdir. 12 Eylül'le birlikte gaspedilen işçi haklarını hatırlayanlar "bu defa kayıplarımızı telafi edeceğiz" diyerek görüşmelere oturmuştur. Ancak "yeni kayıplar"la sözleşme bitirilmiş, "istediğimizi alamadık, kazandığımızla (!) yetineceğiz" denilerek işçilere nasihat çekilmiştir. Bu durum karşısında işçiler, "yine satışa geldik" demekten kendilerini alamamışlardır. Arslanlar gibi kükreyerek TİS'e hazırlananlar lâl olmuş dilleriyle masadan kalkmışlardır.

Grevler işçi sınıfının okulu olmaktan çıkarılmıştır. Grev yasağı uygulanan sektörlerde grevci işçilerle dayanışma bir yana, teşriki mesailerle işçiler "grev kırıcı" olmaya zorlanmıştır. Grev yerleri coşkudan uzak, işçisiz, asılı duran pankartları "kimsesizler mezarlığı" görüntüsü oluşturmuştur. Grev aracının nasıl da şekilsizleştirildiğini gösteren bu durum tüyler ürpeticidir. Toplu sözleşmede işçilerin beyni sadece ücretlere endekslenmiş, yüksek enflasyon karşısında rica minnet koparılan %35'ler işçileri hayal kırıklığına uğratmıştır. Bilinçli işçilerin sürece olumlu müdahalesi engellenmiştir. Söz, yetki, karar hakkı, kapalı kapılar ardında bir avuç bürokrat sendikacının tekelinde kalmıştır.

Mahkum edildiğimiz mevcut toplu sözleşmeler, yaşadığımız sefalet her gün onlarca işçinin işten atılması, iş cinayetleriyle kaybettiğimiz arkadaşlarımız ve bugün daha fazla dayatılan özelleştirmede yukarda bahsedilen egemen sendikal anlayış etkili olmuştur.

Sendika üyelerinin hak ve çıkarlarını savunmaktan aciz, işçilerin sorunlarını sermaye sınıfının insafına terkeden bu bürokrat sarı sendikacılar, asli görevlerini bir yana bırakmış, siyasi rant hesabı yapmaya başlamışlardır. İşçi sınıfının sendikal mücadelesinde rüştünü ispat edemeyenlerin siyasi alanda da işçi ve emekçilere verebilecekleri hiçbir şey bulunmamaktadır.

Sendika bürokratları öngördükleri parti kanalıyla mevcut sistemden ve onun partilerinden umudunu kesen kitlelerin devrimci harekete yönelişini önleyerek, kendi denetimlerine almayı ve koltuk pazarlığı için zemin oluşturmayı hedeflemektedirler. Nasıl ki, "sosyalistim" denildiğinde sosyalist olunmuyorsa, sınıfın içinden çıkan ve gittikçe sınıfa yabancılaşmış, ihanet etmiş birilerinin kuracağı bir partinin "sınıf tandanslı" olarak lanse edilmesi, onun "işçi-emekçi partisi" olduğunu göstermeye yetmeyecektir.

Bugün siyasal iktidarı hedefleyen, gerçek anlamda bir işçi sınıfı partisine ihtiyaç duyulduğu kimi çevrelerce kabul görmektedir. Ancak esas olan, böyle bir ihtiyacın işçi sınıfı tarafından bilince çıkarılması gerektiğidir. İşçi sınıfı kendi partisini mutlaka yaratacaktır. Sözkonusu parti bugün var, ancak işçi sınıfını gerçek anlamda kucaklayacak güçte değil. Ama bir gün mutlaka o gücüne kavuşacaktır.

Sendikaların asli görevi, işçi sınıfının ekonomik-demokratik haklarını korumak ve geliştirmektir. Bu mücadele, aynı zamanda sınıf partisinin ortaya çıkması için toplumsal ve siyasal koşulların yaratılmasına da hizmet eder.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de milyonlarca işçinin sendikal örgütlenmeden mahrum olduğu, özelleştirme saldırılarının artarak sürdüğü, işsizliğin ve sefaletin dayatıldığı bir dönemde, komünistler ve sınıf bilinçli işçiler, sendikaların asli görevlerini ne kadar yaptıklarını sorgulamalı ve daha fazla örgütlenerek geleceğimize sahip çıkmak için, yaşama müdahale etmelidirler.

22.02.1997 ▲

(NOT: Bu yazı, yerel bir parti yayın organından alınmıştır.)

günlerin, gözaltında kayıpların ayyuka çıktığı, Güney Kürdistan'a karşı yapılan saldırıların dorukta olduğu bir dönemde, şubeler platformu ve diğer yapılanmalar; işçi sınıfını harekete geçirememekte, esasta suskun kalmaktadırlar. Enternasyonal proletaryanın mücadelesiyle defalarca doğrulanan gerçek, sınıf sendikacılığı temelinde örgütlenme, bu örgütleri güçlendirme, geliştirme, sınıf bilinçli işçinin en önemli görevleri arasındadır.

O zaman işbaşına!

Kahrolsun sendika ağaları! Yaşasın, gerçek sınıf sendikalarının yaratılması mücadelemiz!

05.06.1997

Bolşevik Partizan okuru bir işçi ▲

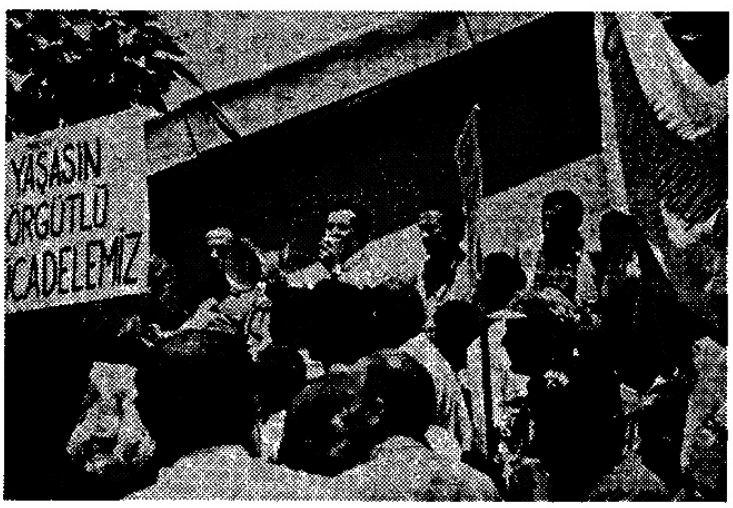

Albayrak'ta direniş...

✔ Albayrak AŞ'de, işten atmalara karşı başlayan direniş sürüyor... Direnişçi işçilere yönelik saldırılar devam ediyor... İşçiler iyi bir şekilde örgütlenirse ve sınıf dayanışması gösterirse o zaman yenilme şansı o denli düşük olacaktır.

Kartal Belediyesi'nin işlerini Albayrak AŞ, daha önceleri ise KARTUŞSAŞ ismi altında bir başka taşeron şirket yapıyordu. Burada, sendikal örgütlenme faaliyetleri içinde olan işçilerin önemli bölümünün işten atılmasına karşı başlayan direniş devam etmektedir.

Direniş 9 Haziran günü başlamıştı. Bu işletmede toplam 135 işçi çalışmaktadır. Bunlardan 80'i DİSK/Nakliyat-İş Sendikası'nda örgütlenince patron bunların büyük bölümünün çıkışını vermiş. Bunun üzerine yaklaşık 65 işçi direnişe geçmiş. Direniş döneminde taşeron firma başka belediyelerden getirdiği ve grev kırıcılığı yaptırdığı işçilerle temizlik işlerini yaptırmaya çalışmaktadır.

Bu duruma karşı mücadele eden direnişçi işçileri polis, polis ve REFAH'lı belediyenin işbirliğiyle gözaltına aldı. Ama tüm bu baskılar direnişi bugüne kadar kıramadı. İşçiler, bu baskıları protesto etmek için Kartal Belediyesinin temizlik işinde kullandığı araçların parkedildiği garajın önünde 15.3.1997 günü 200 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yaptılar. Bu basın açıklamasına bizimle birlikte Nakliyat-İş Sendikası, Bursa'daki GİNTEM işçilerinin direnişinin 60. gününde başarıyla sonuçlanmasından sonra GİNTEM'li bir grup işçi, DİSK-Genel-İş 3 Nolu Bölge Başkanı Zeynel Demirçivi, Kartal Demokrasi platformu, İstanbul İHD Çalışma Yaşamını Koruma Komisyonu, Kartal CHP İlçe Sekreteri destek verdiler.

Bu basın açıklamasından sonra iki günde toplam 11 direnişçi işçi daha gözaltına alındı. Biz bu saldırıların, hakları için mücadele eden işçilere karşı sürdürüleceğini biliyoruz. Bu saldırılara karşı işçilerin hep hazırlıklı olması gerekmektedir. Burjuvazi ve onların ağzı salyalı itleri bazen başarı da kazanacaklardır. Fakat işçi sınıfı ve onun bağlaşıkları iyi bir örgütlenme yaratabilirlerse, çalışmalarını devrimci bir tarzda yürütürlerse, işçi sınıfı olarak aralarındaki dayanışmayı pekiştirirlerse, bu dayanışmayı tüm ülkede örgütlü güçleriyle desteklerlerse o zaman yenilme şansı o denli düşük olacaktır. Görev, sınıf kavgasına gerçekten önderlik edecek olan Bolşevik Parti'nin inşasının ilerletilmesidir.

Bu çalışmayı güçlendirmek için, sendikalarda kızıl sendika fraksiyonlarının örgütlenmesi ve her işletmede de tüm işçilerin seçeceği grev ve mücadele komitelerini kurarak grevleri daha da başarılı kılmanın yolu açılması gereklidir.

Haydi mücadelenin kızıl bayrağını daha da yükseltmeye!

İstanbul'dan bir BP okuru.
17.6.1997 ▲

15-16 Haziran 1970, işçi sınıfının şanlı direnişinin 27. yıldönümüne girerken...

Çeşitli milliyetlerden Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Gürcü, Ermeni kadın ve erkek işçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde çok önemli bir yeri olan 15-16 Haziran 1970, işçi ve emekçilerin şanlı direnişinin 27. yıldönümüdür...

15-16 Haziran'ın 27. yıldönümünde, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de emperyalizme bağımlı faşist Türk hakim sınıfları 50 bin askeriyle Güney Kürdistan'a giriyor, faşist Türk devleti Kürt köylerini bombalıyor, Kürt köylerini talan ediyor, tüm baskı ve işkenceler, faili meçhul(!) cinayetler, köy yakıp yıkmalar, siyasi tutsaklara karşı baskılar hüküm sürüyor. Öğrenciler üzerindeki anti-demokratik uygulamalar sürüyor, faşist polis ve sivil çetelerin işbirliğiyle devrimci öğrencilere saldırılar artıyor. İşçi ve emekçilerin baskı altında inim inim inlediği, özelleştirmenin daha da hızlandığı, baskıların daha da artarak hüküm sürdüğü bir yılda, işçi ve emekçilerin 15-16 Haziran 1970 şanlı direnişinin yıldönümüne giriyoruz.

Emperyalizme bağımlı faşist Türk devletinin sermaye düzeninin özelleştirme saldırısı sürüyor. Yüzbinlerce işçi işten atıldı-atılıyor. Hak arayanlar coplanıyor, gözaltına alınıp işkence tezgahından geçiriliyor. Faili meçhul (!) cinayetler binlerle ifade ediliyor. Gözaltında kaybetme, işkencede öldürme olağan hale geliyor. Düşüncelerini açıklayanlar içeri tıkılıyor. Sosyalist gazete ve dergiler toplattırılıyor, basılıyor, yüzlerce çalışanı, gazete okurları gözaltına alınıyor. İşte bu şartlarda, 15-16 Haziran 1970 işçi ve emekçilerin şanlı direnişinin 27. yıldönümüne giriyoruz.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Kürt ulusuna karşı sürdürülen "kirli savaş", tüm hızıyla tırmandırılıyor. Bu savaş, Güney Kürdistan'ın işgaliyle, faşist Türk devleti tarafından 50 bin askeriyle sürdürülüyor. Irkçılık ve şovenizm kışkırtılarak, her türlü araç kullanılarak, insanlığın baş belası bu iğrenç faşist tutum sürüyor.

Kadın ve erkek işçiler, devrimciler!

Faşist devlet desteğinde gün geçtikçe, sivil faşist saldırılar artıyor. Faşist Türk devleti sömürü düzeninin sürmesi için, işçilere, emekçilere karşı saldırı dozajını artırıyor. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşist devlet terörünün büyük boyutlara ulaştığı, işkencenin ayyuka çıktığı, sokak infazlarının kanıksandığı, toplum yaşamının savaşa endekslendiği, haksız-gerici savaş koşullarında yaşıyoruz. Güney Kürdistan'a 50 bin faşist ordusuyla girdiği, Güney Kürdistan köylerinin bombalandığı koşullarda. Zulmün katmerleştiği Kürdistan'da, onbinlerce korucu, binlerce eli kanlı özel tim, onbinlerce asker ve onbinlerce polis yetmezmiş gibi, onbinlerce askerin daha Kürdistan'a savaşa sürüldüğü şartlarda 15-16 Haziran şanlı işçi direnişinin 27. yıldönümüne giriyoruz. İşkencelerin, sokak infazlarının eli kanlı gediklisi Mehmet Ağar'ın çetenin başı olduğu, kendi ulusuna ihanet eden Sedat Bucak'ın onbinlerce korucuyla faşist devletle işbirliği yapıp kendi ulusuna savaş açan, Kürt ulusuna ihanet edip PKK'ya karşı savaşan, eli kanlı MHP'nin savaşa ortak olduğu şartlarda 15-16 Haziran işçi sınıfının şanlı direnişinin 27. yıldönümüne giriyoruz. İşte böyle bir ortamda; 15-16 Haziran işçi sınıfının şanlı direnişinden doğru dersler çıkarmak, bu dersler ışığında geleceği şekillendirmek büyük bir öneme sahiptir.

Tüm milliyetlerden işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

15-16 Haziran işçi sınıfının şanlı direnişi nedir? 1970 yılı, ezilenlerin ezenlere, emperyalizmin uzantısı faşist düzene karşı kendiliğinden mücadelesinin büyük boyutlara ulaştığı bir yıldı. Üniversite gençliğinin Amerikan emperyalizminin Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki varlığına karşı yönelen antiemperyalist kitle gösterilerinin büyük boyutlara vardığı yıldı.

1963 yılında çıkarılan bir yasayla "grev hakkı"nı kazanan işçi sınıfı, grev silahını yaşam şartlarını iyileştirmek için kullanmada giderek ustalaşı-

yordu. Türk-İş'in başındakilerin işçi sınıfı düşmanı hainler olduğunu gören, özellikle de ileri işçiler, yeni kurulan DİSK'e yöneldiler. İşçi sınıfı içinde DİSK'e doğru bir kayma başladı. Türk-İş aracılığıyla, işçi sınıfı üzerinde kurdukları hakimiyetin sarsılmaya başladığını gören hakim sınıf temsilcileri, bu duruma dur diyebilmek için 274 sayılı Sendikalar Kanunu ve 275 sayılı Toplu Sözleşme, Grev, Lokavt Kanunu'nda değişiklikler yapılmasını gündeme getirdiler.

Buna göre; herhangi bir işyerinde toplu sözleşme yapma hakkı, işyerinin dahil olduğu işkolunda en çok üyeye sahip olan ve o işkolunda sigortalı işçilerin üçte birinin üye olduğu işçi federasyonuna, ya da ülke bazında faaliyet gösteren işçi sendikasına ait olacaktı. Bu, DİSK'in tasfiyesi, sendikal alanda Türk-İş'in kesin tekelinin sağlanması demekti. Bu değişikliği Türk-İş savunurken, DİSK kendi varlıkları tehdit altında olduğu için, yasa değişikliğine "kanunlar çerçevesinde" karşı çıkılması çağrısını yaptı.

DİSK, Türk-İş'ten nitelik olarak farklı bir sendika değildi. Ancak, işçilerin büyük bir bölümü bunun farkında değildi. Türk-İş gibi DİSK de işçileri düzene bağlamanın aracıydı.

15-16 Haziran günleri İstanbul ve İzmit'te yüzbinlerce işçi, emekçi sokağa çıktı. İstanbul ve İzmit'te büyük fabrikalar da üretim hemen hemen durmuştu. İşçilerin muazzam gücü karşısında korkan hakim sınıflar, orduyu devreye soktular. İşçiler silahsız ve örgütsüz olmalarına rağmen, asker ve polis barikatlarının çoğunu yiğitçe aştılar. Faşist devletin kolluk güçlerinin açtığı ateşle Mustafa Baylam, Abdurrahman Bozkurt ve Yaşar Yıldırım adlı işçiler yaşamını yitirdi. 16 Haziran akşamı hakim sınıflar İstanbul ve Gebze'de yüzlerindeki "demokrasi" maskesini attılar; sıkıyönetim ilan ederek, gerçek faşist yüzlerini bir kez daha işçi ve emekçilere gösterdiler.

15-16 Haziran işçi direnişi, 274-275 sayılı maddelerde yapılmak istenen değişiklikleri engelledi. Hakim sınıflar, bu değişiklikleri ancak 12 Eylül sonrası yapabildiler.

Tüm ulus ve milliyetlerden Türk, Kürt, Çerkez, Arap, Laz, Abaza, Ermeni işçiler, emekçiler!

15-16 Haziran işçi ve emekçilerin şanlı direnişinin dersleri yolumuzu aydınlatıyor! 15-16 Haziran işçi direnişi; işçi sınıfının muazzam gücünü, işçi sınıfının durduğu zaman hayatın duracağını, devrimde öncü sınıfın işçi sınıfı olduğunu, işçi sınıfı içinde çalışmanın önemini, işçi sınıfının esas olarak örgütsüz olduğunu, örgütlü kesimde reformist ve revizyonistlerin hakim olduğunu, devrimin kitlelerin eseri ve silahlı şiddetiyle olacağını, en önemlisi de işçi sınıfının Komünist bir önderlikten yoksun olduğunu göstermiştir.

İşte bu nedenle, çıkarmamız gereken ders, BOLŞEVİK tipte bir Parti'nin yaratılmasıdır. Bu nedenle; tüm işçi ve emekçilere çağrımız BOLŞEVİK PARTİ'ye katılmak ona destek vermektir! Haydi hep beraber BOLŞEVİK PARTİ saflarına katılmaya! Onu güçlendirmeye!

15-16 Haziran 1970 şanlı işçi direnişinden 27 yıl sonra, işçi sınıfı, hâlâ kendisiyle sımsıkı bağlara sahip Komünist bir önderlikten yoksundur. İşçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareket ayrı ayrı yerlerde durmaktadır. Somut durum bu olmasına rağmen, işçi sınıfı içinde çalışmayı temel alan, işçi sınıfının öncüsünü kazanmayı hedefleyen işçi sınıfının BOLŞEVİK PARTİ'sini adım adım inşa eden, işçi sınıfına Sosyalist bilinci taşıyan, BOLŞEVİK PARTİ Kuzey Kürdistan-Türkiye var; onun için haydi BOLŞEVİK PARTİ saflarına katılmaya, onu güçlendirmeye!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

BOLŞEVİK PARTİ senin partindir. İşçi sınıfı, emekçiler BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde birleştiği zaman yenilmez bir güç haline gelecektir. BOLŞEVİK PARTİ saflarına katıl! Örgütlen! Örgütlen ki, sömürü düzeni son bulsun. Örgütlen ki, barbarlığa karşı yeni bir dünya kurulsun! Örgütlen ki, sınıfsız sömürüsüz bir toplum kurulsun! Onun için; haydi BOLŞEVİK PARTİ saflarına katılmaya! Ona omuz vermeye!

Haydi BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde işçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareketi birleştirmeye! Bu mücadeleye omuz vermeye!

▲

(NOT: Bu yazı, yerel bir parti yayın organından alınmıştır.)

1 Mayıs 1997'deki kutlamanın ardından...

1 Mayıs'ın biz işçiler için anlamının büyük olduğunu bilerek, o günü işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kutlamak, sınıfın taleplerini, bugüne kadarki mücadele kazanımlarını sahiplenebilmek, bu amaçla bizler de birer işçi olarak bugünün kutlanmasında en büyük desteği üretime katkı sunmayıp, bugünü diğer işçi kardeşlerimizle birlikte kutlamayı düşünmüştük. Bunun için diğer arkadaşlarımızın da gelmesi yönünde teklifte ve iknada bulunmuştuk.

İşyerinde daha önceden bazı haksızlıklara karşı işverene çıkışlarımız vardı. Şef iki gün önceden yanımıza gelerek 1 Mayıs için bir nabız yoklaması yaptı. Bu konuda önceden kendilerince bir önlem almayı düşünüyorlardı. Bunun için bu soruyu bize sordular sözde demokrat bir şefti. Ertesi sabah yapılacak olan 1 Mayıs için işveren temsilcisi yanımıza gelerek "eğer giderseniz işe gelmeyiniz" yollu tehdidiyle bizi alıkoymayı düşünüyordu. Gidip gitmeme kararını, bizi tehdit ederek bize bırakmıştı. Bu konuda zaten ona soracak değildik.

Bizlerin birer işçi olarak kutlamak hakkımız olan bu günümüzün, patronlarca gaspedilmek istendiği gün gibi ortadaydı. Onun iki dudağı arasından çıkan iki kelime bizi engelleyemezdi. Burada bizlerin, işçi olarak sınıfa rağmen sınıfa karşı bir tavır alıp almamamız gündeme gelmişti. Biz sınıfımızın birlik, dayanışma ve mücadelesini diğer işçi kardeşlerimizle birlikte sahiplenmek zorundaydık. Bu tavrımızın zaten işvereni çılgına çevireceğini biliyorduk. Ondan aman dileyecek halimiz yoktu, bu düşünceyle bizler bir gün sonraki 1 Mayıs'ı düşünüyorduk.

Bizler işçi olduğumuzun farkında olarak çalışmaktaydık. Yıllardır emeğimizin karşılığı olarak bize sunulan

Biz işçilere reva görülen işten atılma oldu!

sömürü, baskı, dıştalanma ve bugün gitmeyi düşündüğümüz bir alana onlar istemiyor diye gitmeyecek miydik? Bizler tercihimizi yapmıştık ve ne olursa olsun gidecektik. Geçen 1 Mayısları hatırlayarak o alana gidecektik. Bizler, bir gün sonraki 1 Mayıs'ı, patronları ve bir bütün olarak burjuvaziyi korkuttuğunu biliyorduk. Bu yüzden oraya gidecek her insanı engelleyebilmek için her gücü kullanmaktan kaçınmayacaktı. İşverenlerce işten atılma tehdidini kendi ezen sınıfının elinde en iyi malzeme olarak bugünün örgütsüz işçisine karşı en iyi şekilde kullanmaktadırlar. Biz işçiler onları, yüzleri, binleri oluşturmaktayız, ama bu gücümüzü biz, ezen sınıfa karşı iyi bir güce dönüştürememekteyiz. Bu gücümüzü alanlara taşıdığımızda, bugün korkmadıkları ama yarınlarda bu gücün oluşmasını engellemek için çareler üretmektedirler. İşte patronlar her engellediğimiz bir kişi bir kişidir, deyip bizleri o alana gitmemek için kapı önlerine koymakla tehdit etmektedirler. Bizler alanlara birer birer giderek onlara tarihin şamarını yeniden atmalıyız.

1 Mayıs ertesinde işyerine gittiğimizde bize "iş akti"mizin bittiğini belirttiler. Bizler de bize haksızlık yapıldığını, imzalamayacağımızı belirttik. Bunun üzerine sigortamızın olmadığını ve önerilen haklarımızı bile alamayacağımızı açıkladılar. Bu bizi yıldırmayacaktı, ancak işyerinde bulunan işçiler çıkışımıza üzüldüklerini belirtmekle yetindiler, bu yüzden bize ayrılmaktan başka birşey kalmamıştı. Normal maaşımız dışında 1 aylık maaşımızı da alarak ayrıldık.

Burada önümüze çıkan görev, bu bilinçle yarınlarda kutlayacağımız 1 Mayıslar için yeni işçiler kazanmak zorundayız. Bu güç bizi kapı önlerine daha rahat koymamaları ve sınıfın kazanımlarına sahip çıkmamız için gereklidir.

15.5.1997

Bir grup BP okuru. ▲

İnsani yaşam koşullarının en doğalı olan yemek hakkımız, işverenlerce daha fazla kâr uğruna gaspedilmek istenmektedir!

Her zaman kaldığımız mesailerden yine bir tanesiydi. Daha önce de varolan yemek sorununu kendi aramızda görüşmüştük ve o gün bunu eyleme geçirmemiz gerekliydi artık. Bu konuda artık arkadaşlarımızın bize vereceği desteğin ne olacağını bilmenin ve işverene karşı böylesi eylemlerin nasıl bir etki bırakacağını pratiktede kanıtlamamız gerekliydi. O gün "aperatif" olarak getirilen ekmek arasına iki köfte ve bir bardak (çoğu su olan) ayran sunuldu. Biz arkadaşlarla anlaştığımız gibi aramızda geçtiğimiz bir arkadaş aracılığıyla şefe bu şekilde gelen yemeği yemeyeceğimizi ve eğer böyle mesai bırakılacaksak yemek getirilmeyecekse, bizlerde bugün yemek yememe olarak protestomuzu daha sonrada bu dikkate alınmazsa başka şekilde davranacağımızı belirtti. O güne kadar bizi pek dikkate almayan şef bir çırpıda görüşme yaparak, en kısa zamanda gelip açıklama yaptı ve arkadaşlar bu seferlik size bir daha alacağız ve daha sonraki günlerde size düzenli yemek verilecektir dedi. En kısa zaman da bir şeyler getirildi ve ondan sonraki günlerde bu düzen devam etmektedir.

Burada açık olarak yaşadığımız olay bir yemek sorunu da olsa bizler birlikte hareket ettiğimizde bir güç oluşturmaktayız ve bu güç o gün hiç önemsemedikleri yemeğimiz için dikkatli olmalarını ancak onlarara karşı beraberliğimizi pekiştirdiğimizde önemsemiş ve kendi kârları için çareler üretirken en doğal hakkımızı gaspetmekten geri kalmamaktadırlar. Eğer biz, o gün yemek için bir araya gelmeseydik, onlar yine bize ekmek arası yaparak bizim yemek gibi doğal bir hakkımızı daha ucuz temin etmek için hakkımız olan yemeğimizi nasıl kendi çıkarları için kullandığını gördük.

Buradan yola çıkarak bizler, eğer çalıştığımız alanda kendi sınıfımızın güçnün farkında olarak birlikte hareket edersek, o zaman bize böyle kölece yaşam sunanlardan hesap sırarak, onların bizim emeğimiz üzerindeki özel mülkiyetin hakimiyetini, oluşturacağımız örgütlü gücümüzle, birlik ve beraberliğimizle yeneriz.

1.6.1997

Bir BP okuru. ▲

"Kayıpların katillerini istiyoruz!"

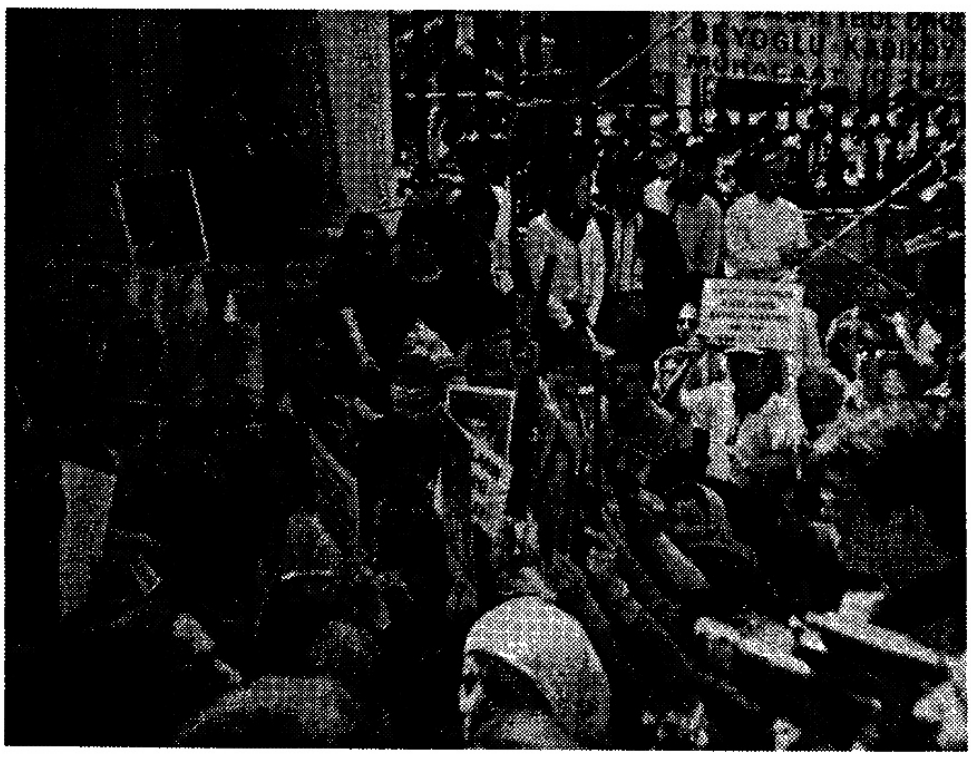

Kayıp anneleri, eylemlerinin 104. haftasında, bu sloganı bir kez daha tekrarladılar; hem de faşist devletin gerçekleri tersyüz etmek için Galatasaray Lisesi'nin önüne yerleştirdikleri "Kayıpları Arama Merkezi" otobüsündeki polislerin yüzüne de tükürürcesine!...

Kolay değil, tam 104. kezdir ki Cumartesi Anneleri kaybolan devrimci, demokrat, ilerici canlarının akibetini öğrenmek için bu meydanda biraraya gelerek taleplerini dile getirmektedirler; onlar tabii ki faşist devletin kolluk kuvvetlerince gözaltında kaybettirilen, evet hunharca katledilen insanlarımızın kanlarının yerde kalmayacağını da haykırarak, yeni gözaltında kaybetmelerin engellenmesi için de, "Susma, sustukça sıra sana gelecek!"

sloganını haykırmaktadırlar; tabii ki duymak isteyenler için!

Her ne kadar Cumartesi Annelerimizin 104. haftada eylemleri biraz daha fazla kalabalık olduysa da, bu genel bir durum değil, ne yazık ki değil!

Bu seferki kalabalık katılım, bir anlamda bir gün sonra, yani 11 Mayıs'ta, burjuvazi tarafından hakları hergün ayaklar altına alınan, toplumda ikinci sınıf insan olarak değerlendirilen kadınların, göstermelik olarak onure edilmeye çalışılmasının bir sonucu olarak kutlanan "Dünya Anneler Günü"nün öngününde yapılmasının da önemli bir rolü oldu.

Cumartesi Anneleri, haklı olarak göstermelik kutlamalara karşı olduklarını, bunun bir kandırmaca olduğunu, tüm yıl boyunca hiç değer verilmeyen kadınlarımızın erkek egemen sistem tarafından göstermelik olarak "anneler günü"nü kutlamalarına karşı olduklarını, kendileri için hiçbir şeyin değişmediğini, yine gözyaşı döktüklerini, yine çocuklarını aradıklarını ve aramaya da devam edeceklerini doğru olarak haykırdılar.

Bu eyleme Amerika'dan işkenceyi izleme komitesinden bir temsilci de gelmişti. Bu kişi yaptığı konuşmada genelde işkence ve gözaltında kayıplara karşı tavrını ortaya koydu, Cumartesi Annelerinin yanında olduklarını vurguladı.

Bir anne yaptığı konuşmada, çocuklarının terörist olmadığını, bunların haklarını aradıklarını ve haklı olduklarını, mücadelerinin haksızlığa karşı olduğunu vurguladı.

Bir başkası, konuşmasında bu mücadelelerinin uluslararası alanda, dünyanın dört bir yanında burjuvazi tarafından gerçekleştirilen gözaltında kayıplara karşı ortak mücadele edilmesi gerektiğine işaret etti.

"Bizim çocukları siz kaçırdınız, kaybettiniz, katlettiniz, geri istiyoruz!" şeklinde taşınan bir döviz, sanki tüm annelerin faşist devletin düzmece otobüsündeki itli-mitli polislere de dönük ortak görüşünü ifade ediyordu; fakat bir eksikle: "gidenler geri gelmez, onların yüce amaçları için verdikleri kavgada düştükleri yerde bıraktıkları bayrağı her annenin, babanın, kardeşin, akrabanın ve evet en önde de yoldaşlarının bu pislik düzenine karşı daha da yükseklerde göndere çekmesi için daha büyük bir özveriyle kavganın engin denizine atılması gerektiği..."

Ve bu kavganın ama er ya da geç Bolşevik önderliğin saflarında yeralarak doğru bir biçimde yönlendirileceği; ancak bu önderlik altında işçi köylü iktidarının kurularak, sosyalizme geçileceği ve orada gerçekten tüm ezilenlerin olduğu gibi Cumartesi Annelerinin de gözyaşının dineceği ve ancak bu şekilde gözaltında kaybedenlerden ve onların sistemlerinden hesap sorulmuş olacağı eksiği... Bunu biz tamamlayacağız.

Bu görevi yerine getirmek için doğru saflarda örgütlenin!

12.5.1997

İstanbul'dan bir BP taraftarı ▲

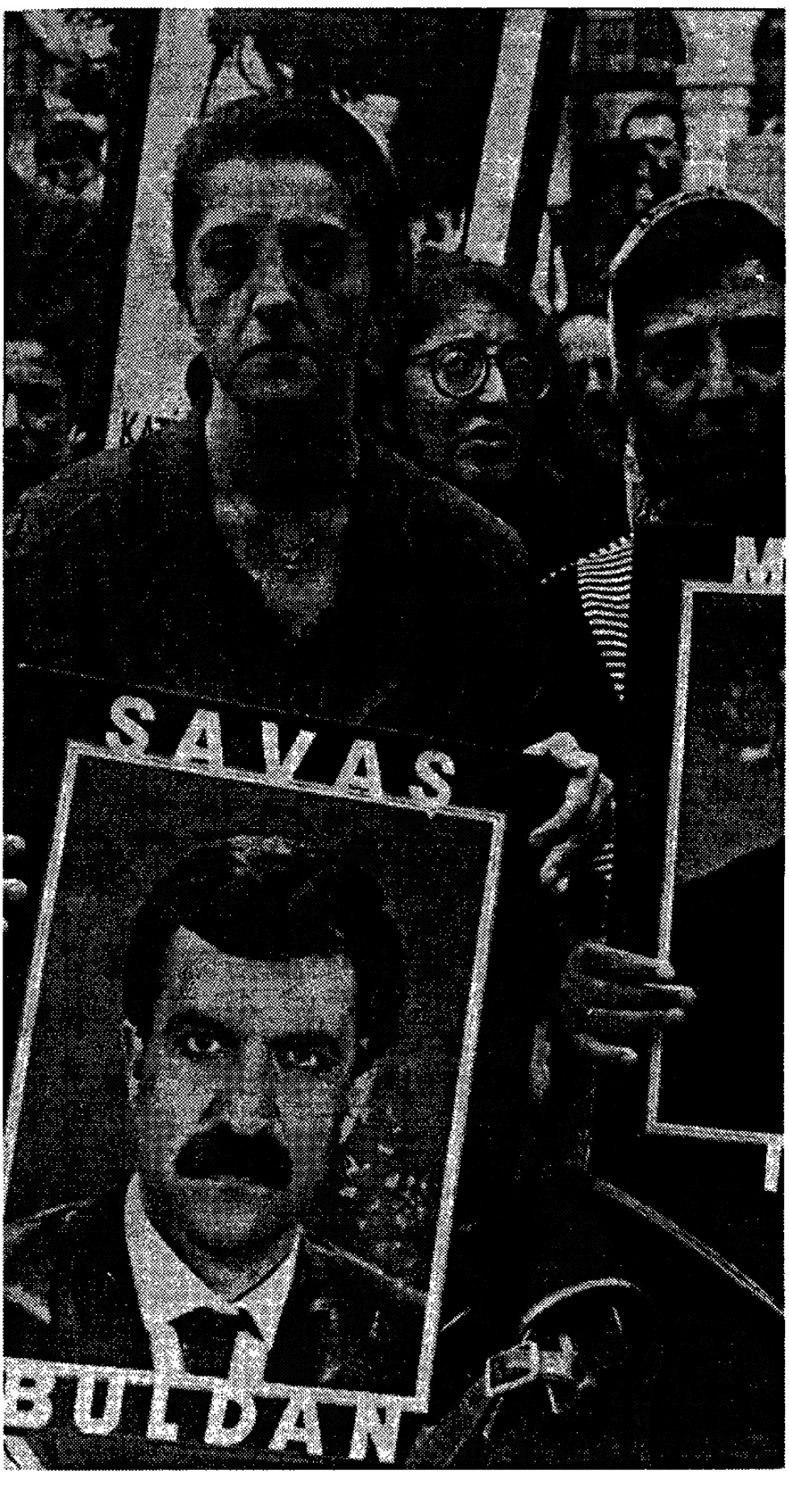

"Kaybedenler kaybedecek!"

Bu slogan altında 17 Mayıs'ta Taksim'de, Uluslararası Gözaltında Kayıplarla Mücadele Komitesi'nce (ICAD), *"Kaybedenler kaybedecek!"* şiarı altında miting yapıldı.

Bu miting aslında kayıp yakınlarının Galatasaray Lisesi önünde iki yıldır aralıksız gerçekleştirilen oturma eylemine destek amacıyla yapıldı.

Miting yapıldıktan sonra pankartlar toplanarak İstiklal Caddesi'nden Galatasaray Lisesi'ne doğru sessiz yürüyüşe başlandı. Daha 300 metre yürünmeden pankartlar açıldı ve sloganlar atılarak yüründü. Bu esnada polis ön tarafta barikat kurarak bu "izinsiz" yürüşü engelledi. Pankartlar tekrar toplandı ve kısa bir sürtüşmeden sonra tekrar bireyler olarak yürünmeye başlandı ve Galatasaray Lisesi'ne kısa bir mesafe önce tekrar pankartlar açıldı ve sloganlar atılarak Cumartesi Annelerinin eylemine katılındı.

Bu eylemin bu boyutta örgütlenmesinin iki temel nedeni vardı. Birincisi; Uluslararası Gözaltında Kayıplarla Mücadele Haftası'nın başladığı günün, aynı kayıp yakınlarının Galatasaray Lisesi önünde başlattıkları oturma eyleminin 2. yılını doldurmasıyla eşzamanlı olmasıydı. İkincisi ise, faşist devletin gözaltında katlettiği devrimci Hasan Ocak'ın ölümünün ve Rıdvan Karakoç'un katledilmesinin birinci yıldönümüydü.

ICAD, kendilerinin dünyanın her yerinde kayıplara karşı mücadeleyi yükseltmeye devam edeceklerini, fakat her demokratım diyen insanın da kayıp yakınlarının *"Susma sustukça sıra sana gelecek!"* şeklindeki şiara sahip çıkarak, bu onurlu mücadeleye omuz verme zamanı olduğunu belirttiler ve bir basın bildirisini basına dağıttılar. Bu bildiride değişik ülkelerde hakim sınıflar tarafından kaçırılarak katledilen insanların sayısı açıklanmaktadır. Bu bilgiler, aslında faşizmin kendi iktidarını korumak için hemen her yerde Gladio, MİT ve CIA gibi kapitalist devletlerce örgütlenen bu cinayetleri en vahşi metodlarla başvurarak gerçekleştirdiklerini göstermektedir.

Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi yapan onurlu anaların eyleminde ise yılgınlığa yer yoktu. 600 civarında kitlenin desteklediği bu oturma eyleminde, analar iki yıl öncesi gibi, devletin çocuklarını kaçırdığını ve katlettiğini, sorumluların bulunup cezalandırılmasını talep ediyorlardı. Tabii ki katillerden, katledenleri bulup hesap sormasını beklemek olacak bir iş değil, ama herhalükarda annelerce, katillerin devletin koruması altında olduğu açıkça biliniyordu. Yine de bu hesabın er ya da geç Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfı ve emekçi yığınlarının örgütlü mücadelesi sonunda gerçekleştirilecek demokratik devrimle sorulacağını bilenler giderek bu ülkede çoğalmaktadır.

Eyleme katılanların bir bölümünün "Biz de kaybedilenlerin anasıyız, yakınıyız!" şeklindeki şiarı, onurlu analarımızın yalnız olmadığını gösteriyordu. Eyleme katılanların sayısı giderek çoğalıyor dersek yanlış bir değerlendirme yapmış olmayız.

Eylemde, analarımız adına konuşan bir iki insanın, *"Bu eylem pasif direniştir, kimsenin desteği yoktur!"*, *"Hukuk savaşı veriyoruz!"*, *"Gözaltında kayıplara karşı mücadeleyi daraltan her davranışa karşıyız!"* şeklindeki, belki bu tavır bazı haklı kaygılardan kaynaklansa bile, özü itibariyle yanlış olan bir yaklaşımdır. Bunun uzun vadede bir kenara itilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Çünkü, hukuksuzluğu kendisine kural olarak belirlemiş olan faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü bir ülkede, gözaltında kayıplar için verilen mücadelenin başarıya ulaşabilmesi, bu pasif direniş sonucunda belki birkaç kişinin yaşamının kurtarılması, ki bu da iyi birşey olmasına rağmen, pasif direnişle olmayacaktır. Çünkü bu düzen varolduğu sürece gözaltında kayıplar, yargısız infazlar olacaktır.

Bundan dolayı, verilen bu mücadelenin mutlaka da faşist düzenin yıkılması mücadelesiyle birlikte, evet ona bağlı olarak yürütülmesi gerekmektedir. Bu kavranmadan verilen mücadelenin başarı şansı çok zayıftır.

Gözaltında kayıpların sebebi bu devlettir! Sömürü üzerinde yükselen bu devlet varoldukça, sömürüye karşı kavga da olacaktır. Bu kavga oldukça faşist, gerici burjuva devletlerin canilikleri olacaktır. Bunun için diyoruz ki: YA KAPİTALİST BARBARLIK YA SOSYALİZM!

19.5.1997

Bir BP taraftarı. ▲

KONGRE'DEN...

Geçen sayımızda kamuoyuna duyurduğumuz gibi, 6. Kongre'miz başarıyla yapıldı. Kongremiz, partimizin sağlam temellerine yeni unsurlar kattı. Önümüzdeki 4 yıllık çalışma dönemi için perspektifleri belirledi. Şimdi görev Kongre'mizin Parti'nin önüne koyduğu görevleri büyük bir coşku ve devrimci özveriyle hayata geçirmek. Şimdi partimiz, 6. Kongre kararlarıyla daha güçlü olarak, hem içte, hem de dışta 6. Kongre'nin karar ve direktiflerini kavrama, kavratma faaliyetleri yürütüyor. Bütün çalışma alanlarımızda, bir yandan içte Kongre kararları üzerine tanıtma, tartışma toplantıları yürütülüyor. Bu toplantılarda Bolşevik bir ciddiyetle 6. Kongre'nin kaıkıları ve bunların somut pratik faaliyetimiz için ne anlama geldiği derinlemesine tartışılıyor. Diğer yandan dışta da afişleme, yazılama, pullama, bildiri dağıtımı vb. yöntemlerle Kongre'miz tanıtılıyor.

Merkez yayın organımız Bolşevik Partizan'da önümüzdeki dönemde 6. Kongre'nin karara bağladığı çeşitli konularda bu kararları tanıtan ve açımlayan yazılar yayınlayacağız.

Bu sayımızda bu bağlamda iki yazımız var: **Birinci yazı**, tüzük değişiklikleri üzerine. **İkinci yazımız** ise, TDKP'nin gelinen yerde Kongre'miz tarafından da neden reformist bir örgüt olarak değerlendirildiğini açıklayan bir yazı...

Tüzük'te yapılan değişiklikler...

6. Kongre'mizin çalışmalarında Tüzük üzerine yürütülen tartışmalar önemli bir yer tuttu. Tuzüğümüzün andaki ihtıyaçlara göre yeniden düzenlenmesi gereği, onda kimi değışiklikler, ekler, çıkarmalar yapılmasını zorunlu hale getirmişti .

Geçen sayımızda, Kongre'nin değişikliklerle karara bağladığı yeni tüzüğümüzü yayınlamıştık. Bu sayımızda yapılan değişiklikler ve bunların anlamı üzerinde duracağız.

I. ÜYELİK maddesinde yapılan değişiklikler:

Tüzüğümuz'in I. maddesi bilindiği gibi "Uyelik" başlığını taşımaktadır. Bu maddeye 6. bir altmadde olarak, daha önceki tüzüğümüzde olmayan şu madde eklenmıştır

"6) BP(KK-T)'nin butün üyeleri BP(KK-T) üyeliğini kaybetmeksizin partinin Bolşevik olarak değerlendirdiği tüm partılerin de üyesi olabilirler. Tersıne sözkonusu partilerin tum uyeleri de BP(KK-T)'nin üyesı olabilir. İki veya daha fazla üyelik mumkündür."

Oybirliğiyle eklenen bu maddenin gerekçesi ve uygulanmasıyla ılgili açıklaması şudur:

Hangi ülkenin insanı, hangı partinin üyesi olursa olsun ve anda öncelikle hangi ülke devrimi için faaliyet gösterırse göstersin, butün Bolşevikler, Proleter Dünya Devrimı'nin neferleridirler. Onlar kuşkusuz en fazla verim verebilecekleri devrim hareketinde ve onun öncüsü olan partide yer alırlar. Bütün gerçek bolşevik partıler kendilerini büyük bir Proleter Dünya Devrim Hareketi'nin parçaları olarak kavradıkları için, onlar diğer bolşevik partilerin üyelerini de ilke olarak kendi "öz" üyelerinden ayırmazlar.

Bu, pratik olarak, herhangi bir Bolşevik Parti üyesinin bır başka ülkeye gittiğinde, o ülkenin partisinde uye olarak çalışabileceği anlamına gelir. Bu durumda, o kişının geldiği partideki üyelik hakları dondurulur Sözkonusu kişi "kendi ülke"sine geri döndüğünde, yeniden adaylık süresi vb. yaşamadan, bıraktığı yerden parti yaşamına devam eder. Kuşkusuz bir ülkenın parti üyesinin, bir başka ülkenin partisinde uye olarak çalışabilmesi için sözkonusu partilerin birbirlerini bolşevık olarak değerlendırmesi onşarttır. Bunun yanında üye, yine kuşkusuz hangi ülkede çalışacağına kendisi tek başına karar veremez. Bu bağlamda onun üye olduğu partinin ve gittiği alandaki partinin yönetici organları danışma içinde karar alırlar.

Belli özel durumlarda, bir parti üyesi aynı anda iki parti için de çalışma yürütebilir. Örneğin bir partinin yurtdışındaki temsilcılığini yaparken, anda bulunduğu ülkenin Bolşevık Partisinin normal bir üyesi olarak, o ülkedeki sınıf mücadelesıne doğrudan katılabilir. Böyle bir durumda, anda hangi işlevi görüyorsa, yaptığı işle ılgili kararlarda sözkonusu işin adına yapıldığı partinin kararları bağlayıcıdır.

Kongre'mizde bu ek maddeyle ilgili olarak yurutülen tartışmalarda, özellikle çifte uyelik statüsünün bizim için

yeni olmasına rağmen, Dünya Komünist Hareketi açısından hiç de yeni olmadığına dikkat çekildi. Aslında bu maddenin proleter enternasyonalizmi anlayışının örgütsel bir ifadesi olduğu vurgulandı.

Bu bağlamda, Enternasyonal'de örgütlenmiş partilerin tüm üyelerinin ilke olarak bir enternasyonal partinin üyeleri sıfatıyla, herhangi bir nedenle kendi ülkeleri dışına çıktıklarında, gittikleri ülkelerdeki Enternasyonal üyesi partinin üyesi olarak kabul edildikleri ve çalıştıkları olgudur. Bazı özel durumlarda bazı Komünistlerin aynı anda birden fazla parti için çalıştığı da olgudur. Örneğin Rosa Lüksemburg, hem Polonya Sosyaldemokrat İşçi Partisi'nin, hem Almanya Sosyaldemokrat Partisi'nin, hem de Rusya Sosyaldemokrat İşçi Partisi'nin üyesi olarak çalışmıştır. Turkiye Komunist Partisi'nin kurucusu Mustafa Suphi yoldaş, aynı zamanda Rusya Sosyaldemokrat İşçi Partisi/Bolşevik'in üyesidir!

Bugün komünist partisinin Enternasyonal tipi bir çatı örgütünun olmaması, hiçbir şekilde çifte üyelik statüsünün bugün geçersiz olduğu anlamına gelmez. Birbirini bolşevik-komünist olarak değerlendiren partiler açısından çifte üyelik bugün de uygulanabilir, uygulanmalıdır. Bu proleter enternasyonalizminin gereğidir. Enternasyonalleşmenin çok daha buyük boyutlara varmış olduğu bugünün dünyasında hatta çifte üyelik dune göre çok daha önem kazanmaktadır Bizzat bizim somut durumumuzda tüzüğe bu maddenin eklenme zorunluluğu çıkmıştır. Kuşkusuz uygulamada belli acemilikler çekilecektır Bu bağlamda somut pratikte önceden görülmeyen kimi sorunlar ve sorular çıkacaktır. Fakat bunlar bizi korkutmamalıdır.

Tüzüğe yapılan bu ek, yapılan bütün değişiklikler içinde en önemli olan değişikliktir. Bizim proleter enternasyonalizmi anlaşıyımızın derinleştirilmesinde hangi noktalara vardığımızın yeni bir göstergesidir bu karar

* * *

Üyelikle ilgili I. maddenin tartışmalarında ayrıca Aday Üyelerin durumu ve hakları üzerinde de duruldu Bu bağlamda adayların partili olup olmadıkları sorusu ve *"Seçme ve Seçilme hakkı dışında üyelerin bütün hak ve yükümlülüklerine sahip oldukları"* şeklindeki açıklamanın nasıl anlaşılması gerektiği üzerinde tartışıldı. Bu tartışmada sonuç olarak Kongre şu noktaya vardı.

Aday üyelerin durumu şöyledir: Aday üyeler *"seçme ve seçilme hakkı dışında üyelerin tüm hak ve yukümlülüklerine sahiptirler"* Aday üyeler de aynı üyeler gibi, partinin tüzüğü ve programının kabulü temelinde herhangı bir parti orgutunde faal olarak çalışırlar Onlar da üyeler gibi, parti aidatı öderler ve partinin verdiği görevleri yerine getirirler. Onlar bu konumlarıyla parti örgütü içindedir, partilidir. Bu yüzden bir aday üyenin cezai tedbir olarak aday üyelikten çıkarılması, partı tüzüğümüzde öngörülen "ihraç" cezası kapsamında ele alınır.

Bu şu demektir: Aynı bır üyede olduğu gibi bır aday üyenın de üyelikten çıkarılması, kararı alan örgütün 3/4 çoğunluk kararını gerektirir. Ve ancak bir üst örgüt tarafından onaylandığı zaman geçerlidir.

Aday üyeyle, üye arasında partı içinde örgütlü olmak noktasında bır fark yoktur Ve fakat, en belirleyici bir hak bağlamında üyeyle aday üye arasında fark vardır. Tüzükte *"seçme ve seçilme hakkı"* diye ifade edilen hak, aslında partinin belirleyici karar alacağı, partının kaderini belirleyecek noktalarda oy hakkıdır. Yanı sadece kongreden kongreye yapılan, ya da sekreterlik seçiminde yapılan oylamalarda değil, bütün belirleyici önemdeki konularda aday üye oy hakkına sahip değildır. Aday uye, henüz adaylıktan üyeliğe geçip geçmeyeceği belli olmayan, bır nevı bir deneme süresi yaşayan partilidir. Bu sürede onun partinin kaderini belirleyecek noktalarda üyelerle bır ve aynı haklara sahip olmaması anlaşılır bir şeydir, doğrudur.

Aday üyenin belirleyici konularda oy hakkına sahip olmaması hıçbir şekilde, onun hiçbır oylamaya katılmaması anlamına gelmez. Aday uyeler adaylık süresince parti çizgisini kavrama ve yetkinleşme, daha fazla sorumluluklar yüklenme yönünde eğitilmek zorundadır

Bu yüzden, özellikle yerel faaliyet sorunlarında aday üyelerin de karar alma sürecine doğrudan katılmalarının sağlanması önemlidir Bu noktada yönlendirici parti üyesi veya organı şunun bilincinde davranmalıdır: Göstermelik oylama olmaz! Adayların da oylamaya katıldıkları her noktada, onların oyları da parti üyesinin oyu kadar ağırlığa ve değere sahiptir. Bır parti organı veya uyesı, aday üyeleri de oylamaya katıyorsa, alınan çoğunluk kararına uymaya hazır

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
TÜZÜĞÜ
ve TÜZÜK ÜZERİNE AÇIKLAMALAR

BOLŞEVİK PARTİZAN YAYINLARI

YAKINDA ÇIKIYOR!

olmalıdır. Eğer sorunu belirleyici önemde görüyorsa, o zaman yapılacak oylamalarda Aday üyelerin oy hakkına sahip olmadığını en baştan açıklamalıdır.

Tüzük açıklamalarına bu anlayışlar çerçevesinde *"Aday üyelerin parti çalışmasının belirleyeci önemde olan konularında oy hakkına sahip olmadıkları"* şeklinde bir ekin yapılması Kongre tarafından karar altına alındı.

Sözkonusu açıklama aynen şöyledir:

"Seçme ve seçilme hakkı hükmü, yalnızca Kongre için delege seçimlerinde oy kullanma ve seçilebilir olma hakkına sahip olmamak anlamına gelmez. Bunun ötesinde aday üyeler, parti çalışmasının belirleyici önemde konularında da oy hakkına sahip değildirler. Bu, hiçbir şekilde aday üyelerin pratik faaliyetlerde hiçbir oylamaya katılmayacakları, hiçbir oy hakları olmadığı anlamına gelmez. Pratik faaliyetin bir dizi sorununda parti üyeleri doğru buldukları hallerde, aday üyeleri de sorumluluğa katma, inisiyatif geliştirme, adaylarda özguveni geliştirme, yetkinleştirme ve benzeri amaçlarla oylamaya katarlar. Oylamaya katıldıkları her konuda, kuşkusuz adayların da oyları geçerlidir."

II. Partinin örgütlenme ilkesi demokratik merkeziyetçilik maddesiyle ilgili:

Bu noktada, 5. altmaddede *"Partinin ortaya çıkan sorunların tartışılması ve çözümünde temel ilkesi, eylem birliği, eleştiri özgürlüğü"*dür deniyor. Bunun nasıl anlaşılması gerektiği ise, daha önce karara bağlanmış ve yayınlanmış olan ***"Tüzük Üzerine Açıklamalar"***da ortaya konuyor. *(Bkz. Biz Kımız? başlıklı broşür)*

Tüzük üzerine açıklamaların şimdiki durumumuza uymayan kımi tespitleri de bu Kongre'mızde ele alınarak düzeltildi. Bunlardan biri Tüzük Uzerıne Açıklamalar yazısında yeralan şu tespitlerdir:

*"Bizim bugünkü uygulamamızda olan, hemen **her** konuda karar alınmadan önce Parti içinde tartışılması biçiminde bir uygulamadır. Bu berrak bir çizgiye ve yetkın bir merkezı önderliğe sahip marksıst-leninist partılerdeki genel uygulama değildir. Bizim bu uygulamamız, bizim özel durumumuzdan (berrak bir çizginin, yetkin bir merkezi yönetımin yokluğu; bunun yanında çok az kişiden oluşan bir yapıda olmamız; karar almadan danışma, tartışma imkanlarının çokluğu vb.) kaynaklanan bir uygulamadır."*

Sözkonusu bu açıklama, gerçekte bizim 1982-1983 yıllarında, eski kardeş örgütlerimizle girdiğimiz polemiklerde yaptığımız ve bizim o günkü gerçek durumumuzu ortaya koyan bir açıklamaydı. Ve bu durum değişmiş olmasına rağmen değiştirilmemişti. Geçen çalışma dönemimiz içinde, tüzük açıklamalarındaki bu ifadeler, kimi yoldaşlarca, kimi örgütsel somut sorunların da kamuoyu önünde uluorta tartışılmasının dayanağı yapılmıştı.

Bu bağlamda tartışan Kongre'miz, yukarıdakı tespitlerin bizim bugünkü durumumuzu yansıtan tespitler olmadığı, bugün bizım berrak bır merkezi çizgiye ve yetkin bir merkezi yönetime sahip olduğumuz, geçmişe oranla daha geniş bir örgüt olduğumuzun vb. bilincinde olarak, sözkonusu paragrafın açıklamalardan bütunüyle silinmesini karara bağladı.

Ayrıca parti içinde *"görüş ayrılığı olan, karar alınan kadar bütünüyle serbestçe tartışılacak **tüm** konular"* bağlamında da, açıklamalara şu ekin yapılmasını karara bağladı:

"Açıktır ki tüm meseleler dendiğinde, illegal bır örgütte anlaşılması gereken şey, ideolojik-siyasi görüş ayrılıkları ve illegaliteyı yaralamadığı ölçüde örgütsel sorunlardır. Bu, örgütsel sorunlardaki görüş ayrılıkları üzerine ancak çok genel düzeyde yürütülebileceği anlamına gelir. Kimin nerede, nasıl örgütlü olduğunu, partinin şu veya bu örgütünün somut olarak ne yaptığını vb. açığa çıkartabilecek tartışmalar ilke olarak reddedilmek zorundadır."

Sözkonusu bu açıklama tüzüğün parti disipliniyle ilgili IV. maddesinde bu konudaki tespite bağlı olarak "Tüzük Üzerine Açıklamalar" belgesine eklendi.

Kongre bu tavırlarıyla, partimizin militan, bolşevik yapısının sağlamlaştırılması, partinin sınıf mücadelesinde bir insan gibi davranabilmesi için elimize yeni silahlar verdi

III. PARTİNİN YAPISI maddesiyle ilgili:

Bu maddede önce Olağan Parti Kongresi'nin toplanma süresi, üç yılda birden, dört yılda bire çıkarıldı.

Bu değişiklik, partimizin durumu ve andaki konumuyla ilgili bir değişikliktir. Parti çizgisinin yaratılmış ve yerine oturmuş olduğu bir durumdayız. Örgütsel inşa halkasının esas olduğu 5. Kongre'mız tarafından tespit edildi, 6. Kongre'miz tarafından da bu tespit onaylandı. Örgütsel inşada atılan adımların sonuçlarının belli sonuçlarının görülüp değerlendirilmesi açısından, kongrelerarası sürenin biraz uzatılmasının yararlı olacağı düşüncesine varan Kongre'miz, anda bize uygun süreyi 4 yıl olarak tespit etti.

Bu maddenin, Parti Kongresi ile ilgili 1 altmaddesinin, d şıkkında yer alan *"Kongre'de kararlaştırılmak istenen temel kararlar hakkında karar tasarıları Kongre'nin en geç üç ay öncesinde Parti tartışmasına sunulur"* hükmüyle ilgılı olarak, "Temel Kararlar"dan ne anlaşıldığı Kongre'mizde tartışıldı. Bu tartışmalar temelinde, Kongre'miz bu şıkka şu açıklamayı yapmayı kararlaştırdı:

"Temel karardan anladığımız, partinin siyasi çizgisinin ve örgütsel yapısının esasına ilişkin olan kararlardır."

Kongre'miz bu açıklamasıyla, ilerde Kongrelerde, Kongre hazırlık sürecinde gelmemiş olan ve fakat belirleyici önemde olmayan, esasa ilişkin olmayan karar tasarılarının karara bağlanma hakkı olup olmadığı tartışmasının azalacağını ummaktadır.

Tüzuğümüzün bu maddesine 6. Kongre'miz ayrıca bır de ek şık katmıştır. sözkonusu ek şıkkı şöyledir:

"Parti üyeleri, Kongre tartışmaları açıldığı anda, hangi parti hücresinde çalışıyorlarsa, o parti hücresinde delege seçimlerine katılır."

Bu şıkta, Kongre tartışmaları başladıktan sonra yapılması mümkün olan yeni görevlendirmeler sonucu tek tek üyelere yapılması olası haksızlıklar önlenmeye çalışılmakta, delege seçimlerinin birbirini en iyi tanıyan yoldaşlar arasında yapılması ilkesi çıkış noktası alınmaktadır.

* * *

Partinin yapısıyla ilgili III. maddede önemli bir değişiklik, bu maddenin 4. altmaddesiyle ilgili olarak yapıldı. Şimdiye kadarki tüzüğümüzde bu madde, 5. Kongre'mize gelene dek **"Kuzey Kürdistan Seksiyonu"**, 5. Kongre'mizden bu yana da **"Bolşevik Parti-Kuzey Kürdistan"** başlığını taşıyordu. Ve yalnızca Kuzey Kürdistan bölgesinde, bölgenin özelliklerini dikkate alan bir özel örgütlenmenin yaratılması görevini tespit ediyordu.

Sorun tüzüğe bu biçimde yansıtıldığında, bu, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de bölgesel örgütlenme sorununun yalnızca alanı için sözkonusu olduğu ve sanki bizim kendimizi esasta Türkiye örgütü olarak gördüğümüz, ayrıştırmanın da yalnızca Kuzey Kürdistan konusunda ayrı bir örgüt yaratmakla sağlanacağı şeklinde anlayışlara kapıyı açıyordu. 6. Kongre öncesinde ve 6. Kongre'de yürütülen tartışmalar bu konudaki yanlış anlayışları açıkça belgeledi.

Bu tartışmada Bolşevik Parti(Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin merkezi parti olduğu, ayrıştırma konusunda görevin yalnızca Kuzey Kürdistan bağlamında değil, aynı zamanda Türkiye bağlamında da var olduğu daha iyi kavrandı. Kongre'miz sözkonusu maddeyi şu biçimde yeniden formüle etti:

"Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye), ulusal bölgelerde (ülkeler) bölgenin özelliklerini dikkate alan partiler biçiminde orgütlenir.

Bugünkü şartlarda bu, Kuzey kürdistan'da Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın, Türkiye'de Bolşevik Parti (Türkiye)'nin örgutleneceği anlamına gelir.

Sözkonusu ülke partıleri (bölgesel partiler), çalışma yaptıkları bölgede yaşayan tüm milliyetlerden komünistleri kendi çatısı altında örgütler

Sözkonusu ülke partıleri (bölgesel partiler) çalıştıkları alanda merkezi partinin [Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)] programını hayata geçirmekle yükümlüdür. Kendi bölgeleriyle (ülkeleriyle) ilgili tüm sorunlarda merkezi birleşik parti çerçevesinde özerktirler. Sözkonusu partilerin merkezleri başlangıçta doğrudan doğruya merkezi birleşik parti, yani Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) Merkez Komitesine bağlı olarak oluşturulurlar."

Kongre'miz bu tespitlerle, gerçek anlamda ayrıştırma görevinin ne anlama geldiğini daha iyi bilince çıkartmıştır. Kongre bu tespitleri yaparken, bu konuda görevin süreç içinde pratiğe geçirileceğini, andaki durumun üç ayrı parti biçiminde örgütlenme durumu olmadığını, henüz iki ayrı bölgesel parti olmadığını, bunu yaratmanın hedef ve görev olduğunu da açıkça tespit etmiştir.

IV. PARTİ DİSİPLİNİ maddesi hakkında:

Geçen çalışma döneminde, partinin tüzüğünde disiplin ihlalleri konusunda öngörülen cezaların, esasında üç derecelik bir cezai tedbir kataloğu (uyarı, gorevden alma, ihraç) içinde ele alınmış olması bızı çok zorladı. Bu zorlamanın sonucu olarak disiplin ihlallerinde öngörülen cezaların biraz daha çeşitlendirilmesinin doğru olacağı sonucu bütün partinin üzerinde birleştiği bir sonuç oldu.

Kongre'miz bu bağlamda bireylere disiplin ihlali bağlamında verilecek cezaları şoyle formüle etti:

"Birey üyelerle ilgili olarak aşağıdaki cezalar vedilebilir:

–Sözlü uyarı; yazılı uyarı; yazılı son uyarı

–Görevden alma

–Adaylığa düşürme

–Geçici ihraç

–Kesin ihraç

Üyelikten çıkarma konusundakı karar, kararı alan örgütün 3/4 çoğunluk kararını gerektirir. Ve ancak bir üst örgüt tarafından onaylandığı zaman geçerlidir. (Eğer çıkarma doğrudan Merkez Komitesi tarafından yapılmıyorsa)

Alınan karara karşı partının en yüksek organına kadar başvuru hakkı vardır.

İhraç kararı onaylanmadan da üyenin üyelik hakları dondurulur."

Bu hükümlerin nasıl anlaşılması gerektiği konusunda da Kongre'miz şu açıklamaları yapmayı gerekli gördü:

–Görevden alma cezasının uygulanması, eğer partiyi cezalandırma anlamına gelecekse, yani cezalandırılan kişinin yapması gereken ve yapabileceği bir işten, hem de başka alternatiflerinin olmadığı bir ortamda, alınması biçiminde olacaksa, o zaman bu ceza değil, disiplin ihlali veya suçun ağırlığına göre, bu cezanın bir altı (yazılı son uyarı) veya bir üstü (geçici ihraç) cezası verilmelidir.

–Adaylığa düşürme cezası, şimdiye kadarki tüzüğümüzde yer almadığı halde, pratikte uyguladığımız bir cezaydı. Bu ceza şimdı tüzüğe de yazılarak bir eksiklik giderildi. Bu ceza bir üye için ihraçtan önceki en ağır ceza niteliğindedir. Bu ceza da, ihraç cezasında olduğu gibi kararı alan organın 3/4 çoğunluk kararını gerektirir ve ancak bir üs organ tarafından onaylandığı zaman geçerilidir.

Burada bunun dışında şunlar da bilinçte tutulmalıdır: Adaylığa düşurme cezası verilen kişı, ihraç edilenden değişik olarak parti dışına çıkarılmamaktadır. Hâlâ bir parti örgütünde –aday olarak– çalışma durumundadır. Bu anlamda ihraç ile, adaylığa düşürme arasında nitel bir fark vardır. Adaylığa düşürme cezası en fazla bir yıl süreyle verilebilir. (Daha kısa süre için de verilebilir. Bu, cezayı veren organın değerlendirmesine bağlıdır. Ve karar alırken süreyı organ belirler. Eğer süre belirlenmemişse, bir yıllık sure içinde, organın uygun gördüğü herhangi bir tarihte ceza kaldırılabilir.) Ceza verildıkten en geç bir

yol sonra, adaylığa düşürülen kişinin durumu yeniden ele alanmak zorundadır. Ve adaylık süresi en fazla bir yıl daha uzatılabilir.

–Onay zorunluluğu öngörülen cezalar: Tüzükte, geçerli olması için bir üst organın onayının zorunlu görüldüğü ceza ihraç cezasıdır. (Adaylığa düşürme de onay gerektiren bir cezadır.) Bunlar dışındaki cezalarda onay –kararın kesinleşmesi için– zorunlu ve gerekli değildir.

Bu kuşkusuz üst organların bu cezalar konusunda da denetim işlevini ortadan kaldırmıyor. Üst organlar verilen cezalar konusunda ilkesel bir yanlış gördüklerinde, onay görevleri olmasa da, müdahale yükümlüğüne sahiptirler Verilen bir cezayı ağır ya da hafif buluyorsa, bunu gerekçeleriyle birlikte cezayı veren organa aktararak, cezanın değiştirilmesini önerir, cezayı veren organı ikna etmeye çalışır. Karşılıklı iknanın mümkün olmadığının görüldüğü ve verilen cezanın ilkesel olarak yanlış görüldüğü şartlarda, üst organlar alt organların verdiği cezayı bozma yetkisine sahiptir.

–*"Alınan cezaya karşı partinin en yüksek organına kadar itiraz hakkı vardır."* hükmü, yalnızca ihraç kararıyla ilgili değil, tüm ceza kararlarıyla ilgilidir. Cezalandırılan kişi, alınan karara itirazını yazılı olarak yapmalıdır İtiraz, kararın uygulanmasını durdurmaz. (İhraç cezası dışındaki cezalar –uygulamada– üyenin konumunda zaten nitel değişiklik getirmez. Aday üyeliğe düşürme cezası da bir bağlamda –belirleyici konularda oy hakkı bağlamında– ceza alan kişinin konumunda önemli bir değişikliği beraberinde getirir Ancak bu değişiklik de partili olmak, partisiz olmak biçiminde bir değişiklik değildir.)

Ceza alan ve kendilerine haksızlık yapıldığını düşünen yoldaşlar itirazlarını partinin resmi yolları ve kanalları üzerinden yapma, haksızlık olarak kavradıkları ceza kararına karşı mücadeleyi parti kuralları içinde yürütme yükümlülüğüne sahiptir. Partinin normal kanalları dışında şikayetlenmeler kesinlikle yanlıştır. Bizzat bu tavırların kendisi parti suçu teşkil eder. Kendileri veya bir başkası hakkında alınan herhangi bir ceza kararına itirazı olanlar, bu itirazlarını çalıştıkları organda, veya normal parti kanalları üzerinden MK/Kongreye kadar üst organlar nezdinde resmen yapmalıdır.

–Organlar ceza verirken bu hususlara dikkat etmelidir.

► Cezalar öncelikli olarak **eğitim aracı** değil, adı üzerinde parti içinde işlenmiş, partiye zarar veren bir **suça** karşı alınan bir tedbirdir. Öncelikle, tedbir alınan kişinin **ceza**landırılmasıdır. Kuşkusuz her cezanın bir eğitim fonksiyonu da vardır. Hem cezalandırılan kişi, hem de partinin tümü, belli tavırlara gözyumulmadığını pratikte görürler. Fakat ceza esasta eğitme aracı değildir. O, ideolojik mücadelenin sonunda ortaya çıkan, alınmak zorunda kalınan bir tedbirdir Ve hiçbir şekilde de ideolojik mücadelenin yerine geçirilemez Bütün yoldaşlar cezai tedbir alırken, cezalandırılmak istenen yoldaşın hatalarına karşı yeterli bir ideolojik mücadele yürütülüp yürütulmediğini de kendine sormak zorundadır.

► Bu bağlamda ceza verme konumunda bulunan her yoldaş ve organ çifte standartçı olmamaya, başkasından istediğini kendisinden de istendiğinde yapmaya hazır olmaya çok özen göstermelidir. Aksi taktirde cezaladırılan kişiler haklı olarak kendilerine haksızlık yapıldığı duygusuna kapılabilirler.

► Cezalar bilinçli olarak "parti disiplini" bölümünde ele alınmıştır ve disiplin ihlalleri karşısında alınan tedbirlerdir. Bu bağlamda, parti içinde yanlış görüş savunmanın, çoğunluğun görüşünden ayrı düşünmenin suç olmadığı iyice bilince çıkartılmalıdır. Hiçbir partili, şu veya bu yanlış görüşü savunuyor gerekçesiyle cezalandırılamaz. Bu bağlamda ceza, ancak partinin çizgisine karşı açık ajitasyon-propaganda yapılması halinde gündeme gelebilir.

► Aynı ya da birbirine çok benzer disiplin ihlallerinde (suçlarda) verilen cezalar birbirinden nitelik olarak ayrı cezalar olamaz, olmamalıdır. Örneğin aynı suçtan (diyelim ki boykot tavrı) bir yoldaşa görevden alma, bir başkasına adaylığa düşürme, bir başkasına geçici ihraç vb. cezalar verilmesi yanlış olur

► Cezalar içinde, özellikle ihraç cezası konusunda, ceza veren yoldaş ve organlar bunun en ağır ceza olduğunun, bir komünist için partiden atılmanın, yaşamının en temel içeriğine bir noktada saldırı olduğunun bilincinde olmalı, bu cezayı çok dikkatli kullanmalıdır. Bu ceza dikkatli kullanılmazsa, diğer cezalar gibi bir ceza olarak kavranırsa, ağırlığını yitirip, yozlaşabilir, cezadan elde edilmek istenen fayda elde edilemez, silah geri teper.

Kongre'mizde ayrıca, hakkında parti cezası verilmek istenen üyelerin, kendileriyle ilgili oylamada oy hakkına sahip olup olmadıkları konusunda da tartışmalar yürüttü ve üyenin cezalandırılmak istenmesinin onun üyelik haklarını ortadan kaldırmadığını ve kendisi hakkında alınacak kararlarda oy hakkı olduğunu tespit etti. Açıklamalara da bu yönde bir ekin yapılmasını kararlaştırdı.

Geçmiş dönemde, tüzüğümüzün bu maddesinde yer alan *"İlke olarak ihraç kararları parti basınında duyurulur."* hükmünün de silinmesine karar verildi. Bu hüküm, illegal bir örgütün *"çalışmak için mutlak gerekli olan minimum örgütsel bilgi"* genel ilkesine aykırı ve uygulamada, ihraç edilenin açık kimliği yazılmadığı sürece, sadece ihraç edilenle doğrudan çalışanların anlayacağı, diğerlerinin üzerine ancak spekülasyon yapabileceği gereksiz bir bilgi olacağı gerekçesiyle silindi. İhraçlar konusunda bilgi, çalışmak için bu bilgi gerekli olan yoldaş ve kurumlara verilecek bundan böyle.

* * *

Kongre'mizin tüzükte yaptığı değişiklikler bunlar. Tüzüğümüz şimdi elimizde daha keskin bir silah Bu silahı doğru kavramak ve kullanmak hepimizin görevi

TDKP 2. Genel Konferansı ve bilinen reformizmin, legalizmin derinleştirilmesi...

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan Türkiye)'nin 6. Kongre'sine sunulan Faaliyet Raporu'nun **"Legalizme ve Reformizme Karşı Mücadele"** bölümünde, Türkiye Devrimci Komünist Partisi (TDKP) hakkında yeni bir genel değerlendirme yapılmakta ve *"siyasetini iyice reformist yörüngeye oturtarak, legalleşme ve kitleselleşme adına devrimci safları terketti"* denmektedir...

Bu yeni genel değerlendirmeye karşı parti içinden çok az sayıda olsa da itiraz gelmiş ve bu itiraz 6. Kongre'ye de yansımıştır. Kongre'de bir yoldaş, TDKP'nin programı ve pratiğini tanıdığı kadarıyla, *"devrimci safları terketti"* genel değerlendirmesini doğru bulmadığını savunmuş, TDKP'nin nitelik olarak diğer devrimci oportunist örgütlerden temelde farklı olmadığını, bu örgütün halen genel devrimci sloganlara, örneğin *"Faşizme ölüm, halka hürriyet!", "Yaşasın devrim ve Sosyalizm!"* sloganlarına sahip çıktığını, bu örgütün 2. Genel Konferansı'nda illegal örgütü devam ettirmeyi karar altına aldığını ileri sürmüş ve bu nedenle TDKP hakkında yapılan yeni genel değerlendirmenin aceleci ve yanlış bir tespit olduğunu belirtmiştir.

Kongre'de yürütülen tartışmalar sonucunda, yeni yapılan genel değerlendirmenin temelleri, özellikle TDKP'nin 2 Genel Konferansı'nın siyasi çizgisinin değerlendirmesi içinde de ortaya konmuştur

Kongre'de TDKP'nin daha da reformistleştirilen çizgisinin yanısıra, özellikle reformist siyasetin daha açık ortaya konduğu TDKP'nın sıyasi pratiğine dikkat çekilmiştir. Bu nokta özellikle önemlidir, zira hâlâ kısmı olarak savunulan bazı sol sloganların, formülasyonların hangi siyasetın gerçek yüzünü örtmek için kullanılmaya devam ettiği, siyasi pratık alanında açık olarak görülmektedir

TDKP Merkez Komitesi, 2. Genel Konferansın siyasi tablosunu, yayınladığı **"TDKP 2. Genel Konferansı'nın Açıklamasıdır"** başlıklı bır belgede ortaya koymuş ve bu belgede 2. Genel Konferans'ın *"ele aldığı sorunlara ilişkin olarak bellı başlı sonuçları" (adı geçen belge [agb], sayfa 3)* ozetleyerek yayınlamıştır

Bu belgede özetlenen görüşlerin özünün ele alınıp değerlendirilmesi, Bolşevık Parti 6. Kongre'sının TDKP hakkında yaptığı yeni genel değerlendirmesinın doğruluğu yanlışlığı konusunda tayin edıcı bir kıstastır.

ANTİEMPERYALİZMDEN KUVAYİ MİLLİYECİLİĞE

TDKP'nin "2 Genel Konferansı'nın Açıklamasıdır" başlıklı belgede, öncelikle emperyalıst sıstemın iki bloklu dönemi ve sosyalemperyalist kampın yıkılmasıyla ortaya çıkan yeni dönem üzerıne uzun tahliller, açıklamalar yapılmaktadır. Bu tahlillerde, karşıdevrimcı Üç Dünya Teorısı'nın Marksızm-Leninizm adına konuşan sola mıras bıraktığı ve leninist *"emperyalist buyük güçler teorisi"* yerine geçirmeye çalıştığı ***"süper güçler teorisi"***ne sahip çıkılmakta ve bu Üç Dünyacı teori, somut şartlara uydurulmaya çalışılmaktadır.

Üç Dünya teorisyenlerının "yeni teorileri"yle değiştirmek istediği şey, leninist emperyalizm teorisinde savunulan, bir bütün olarak emperyalist sistemin hedeflenmesi gerektiği ve tek tutarlı antiemperyalizmın, her ülkede emperyalist sisteme bağlılığın en temel aracı olan devlet iktidarının sılahlı halk devrimiyle yıkılması gerektiği düşüncesinin değiştirilmesi, bunun yerine dünya çapında *"süper güç"* diye tanımlanan emperyalist güçlerin dışındaki diğer emperyalist güçlerle ve ulke içınde de en azından doğrudan "süper güç"ün uzantısı olmayan diğer hakım sınıf ya da çeşıtlı burjuva sınıflarla karşıdevrimci bir ıttıfakın yolunu açabilmekti.

Emperyalizme bağımlı ülkelerde, hakim sınıfların bir bölümüyle ya da genel olarak burjuva sınıfların bir bölümüyle ulkedeki sosyal ve siyasal sorunların, en başta da üretim araçları üzerinde mülkiyet ve iktidar sorununun işçi sınıfı ve diğer ezılen, somürülen emekçiler lehine bir çözümü temelinde ittifak olamayacağına göre, karşıdevrimcı Üç Dünya Teorısı emperyalizme karşı mucadeleyi, yalnızca dış çelişkinin çozumüyle, yani ulkenin emperyalızmle bağımlılık ilişkısının kaldırılmasıyla, daha doğrusu "super güç" ya da "super güçler"den bağımsızlıkla sınırlar

Bu nedenle, Üç Dünya Teorisi'nin açık ve utangaç savunucuları işçi sınıfına, kendi özel sınıf taleplerinden vazgeçmeyi ya da onları geri plana atmayı beraberinde getiren hedefleri öne çıkartırlar, sloganları öne sürerler.

Ülkemizde Üç Dünya Teorisi'nin "tutarlı" savunucusu olan İş(birlik)çi Partisi tam da bu sonuçları açıkça çıkartmıştır. Bu Üç Dünyacı revizyonistler, geçmişte tek süper güç ilan ettikleri Rus sosyalemperyalizmine karşı, bugün de ABD emperyalizmine karşı, *"milli birlik ve beraberlik"* siyasetine sarılmışlardır. Bu amaçla, emperyalizme bağımlılığın biçiminde değişikliği beraberinde getiren kemalizme dört elle sarılmakta ve hakim sınıfların en azından bir bölümünü "Kuvayi Milliye" ruhu çerçevesinde birlik için ikna etmeye çalışmakta, işçi sınıfına ve diğer ezilen emekçi sınıflara böyle bir ittifak imkanını dışlayacak kendi sınıf taleplerinden vazgeçmeyi vaaz etmektedirler.

Bunlar için "iktidar sorunu", hakim sınıfların *"bağımsızlıkçı"* siyaset izlemeyen kesiminin yerine *"bağımsızlıkçı"* diye değerlendirilen kesiminin hükümete getirilmesidir. Tüm hakim sınıfların emperyalizmle bağımlılık ilişkisindeki temel dayanağı olan devlet iktidarının bir bütün olarak hedef alınması ve bu devlet iktidarının parçalanması için mücadele edilmesi, Üç Dünyacı "antiemperyalizmin" dokunulmaz olan kutsal ineğidir.

Üç Dünyacılar, emperyalizm sorununa önem verir görünürler. Hiçbir tahlilleri, ("süper güç"e indirgenmiş) emperyalizm bağıntısından ayrı ele alınmaz. Üzerinde "kılı kırk yardıkları" emperyalizm "teorileri", ülke içi çelişkilerin, ülke içinde iktidar sorununun üzerinin örtülmesi için vardır Yalnızca "dış çelişkiye" indirgenmiş bir emperyalizm "teorisi", ülke içinde en gerici sınıf ışbirliği ve ittifak siyasetinin gerekçesi haline getirilir.

Bu nedenle İş(birlik)çi Partisi ve onun teorisyenlerinin temel sloganı, ülke içindeki sınıf ilişkilerine kesinlikle dokunmayan *"bağımsızlık"* siyasetidir. Bu tür bir *"bağımsızlık"* siyaseti, emperyalist sistemi, emperyalist sömürü ağının özüne değil de, şu ya da bu emperyalist büyük gücün dayattığı belirli bir bağımlılık ilişkisine karşı olduğu için, hakim sınıflar (örneğin kemalist faşistlerle) ve onların önemli organları (örneğin faşist orduyla) içinde şu ya da bu emperyalist büyük gücün belirli bir politikasına karşı çıkma ihtimali olan güçler arar, onların kuyruğuna yamanmaya çalışır.

TDKP de bu yolda hızla ilerlemektedir! Kullanılan yöntem, dayanılan teori ve çıkarılan siyasi sonuçlar, onları iyice İş(birlik)çi Partisi'nin pozisyonlarına yaklaştırmıştır.

"2. Genel Konferans Açıklaması"nda TDKP, yöntem olarak uzun uzun emperyalizm tahlili yapmaktadır. TDKP 2. Genel Konferans Açıklaması'nda "süper güç" teorisi şoyle savunulmaya devam edilmektedir:

"Kapitalist dünyanın dünya hakimiyeti için mücadele eden ve başında birer super devletin bulunduğu iki kampa bölünmesi ve emperyalist devletler ve tekeller arasındaki ilişkilerin ve ittifakların bu bölünme ve mücadele temelinde şekillenmesi süreci sona erdi. Emperyalist devletler ve tekeller arasındaki güçler dengesi ve ilişkileri alt-üst oldu. Egemenliği sıçramalı gelişme sonucu sarsılan ve sarsılmaya devam eden ABD, kapitalist dünyanın tek süper gücü olma özelliğini korumasına karşın, doğuda Japonya, Batı Avrupa'da Almanya ve Fransa dünyanın yeniden paylaşımı için mücadele eden belli başlı emperyalist odaklar olarak ortaya çıktı. Olgular, SSCB'nin yıkıntıları uzerinde yeniden toparlanan Rusya'nın bunlara eklenme doğrultusunda ilerlediğini ve emperyalist devletler ve uluslararası tekelci birlikler arasında dünyayı paylaşım mücadelesinin daha da karmaşıklaşarak, şiddetleneceğini göstermektedir." (agb, sayfa 5)

TDKP'nin iddiasına göre, Doğu Bloku çökmeden önce, başında birer "süper guç" olan iki kamp varken, artık *"kapitalist dünyanın tek süper gücü"* ABD varmış. "Tek süper güç"ün egemenliği de sıçramalı gelişme sonucunda sarsılmış ve sarsılmaya devam ediyormuş. "Süper güç"e karşı gelişen ve dünyanın yeniden paylaşımı için mücadele eden Japonya, Almanya, Fransa gibi yeni odaklar çıkmış, Rusya da bunlara eklenme yolunda ilerliyormuş. Buradaki iddialara en kısa bir biçimde şu yanıt verilebilir:

Doğu Bloku'nun çökmesiyle olan değişiklik, ABD dışındaki batılı emperyalist büyük güçlerin bu dönemden itibaren dünya hegemonyası için mücadele edecek güce ulaşmaları değil, **tersine**, önceden sahip oldukları dünya hegemonyası mücadelesi için yeni gelişme olanaklarının ortaya çıkması ve hem emperyalist büyük güçler arasında hem de tüm emperyalist dünyadaki çelişkilerin daha büyük oranda keskinleşmesidir.

TDKP, eski dönemin dünya hegemonyası için mücadele eden iki "süper güç"ünden biri olarak değerlendirdiği Rus sosyalemperyalizmini, Doğu Bloku'nun çökmesiyle birlikte "süper güç"lükten ve dünya hegemonyası için mücadele eden güçler içinden de çıkarmaktadır.

Bugün Rus emperyalizminin askeri gücü tek başına ona dünya hegemonyası için mücadele yürütebilecek yeterli aracı vermektedir. Kaldı ki Rus emperyalizmi, Orta Asya'da (Kazakistan, Kırgızistan, Türkmenistan, vb. gibi), Avrupa'da (Beyaz Rusya) ve Kafkaslardaki (Ermenistan, Gürcistan, Azerbaycan gibi) eski cumhuriyetleri üzerinde emperyalist güç olarak doğrudan egemen güç konumdadır.

Tüm bu gerçeklere rağmen TDKP'nin "süper güç" teorisine sarılmasının temel nedeni; birincisi, emperyalist sisteme karşı mücadeleyi "süper güç" ABD emperyalizmine karşı mücadeleyle sınırlamakta olması ve ikincisi, Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ülkelerin devriminin özünü "süper güç"ten bağımsız olmaya indirgeyen, revize edilmiş bir demokratik devrim tespitine teorik gerekçe yaratmasıdır

TDKP 2. Genel Konferans Belgesi'nde emperyalizmle Türkiye arasındaki ilişkinin somut olarak açıklandığı yerlerde, sürekli olarak öne çıkartılan ve hedef gösterilen emperyalist güç, ABD emperyalizmi olmaktadır.

Örneğin TDKP, *"Konferansımız, egemen sınıfların ve onların faşist diktatörlüğünün, ülkemizi bölgedeki emperyalistlerarası dalaşmaların girdabına çeken, ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarlarına ve tercihlerine*

uygun olarak şekillenen dış politikasına ve bu politikaya karşı mücadelenin özel önemine dikkat çeker" (agb, sayfa 10-11) derken; ya da *"Bölgesinde başta ABD olmak üzere emperyalizmin en sadık dayanağı olma rolünü oynayan ve buna uygun bir dış politika izleyen egemen sınıflar." (sayfa 11)* derken dile getirdiği "**süper güç**", ABD emperyalizmini hedefleyen bir antiemperyalizmdir.

Bu mantık devam ettirildiğinde Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin niteliği bakımından da çıkartılan sonuçlar, emperyalist sistemin dışına çıkılmasının önşartı olan iç sosyal-sınıfsal çelişkilerin çözümünün değil, emperyalizmle olan dış çelişkinin, "bağımlılık" sorununun çözümünün, çıkış noktası olduğu bir demokratik devrim savunusu olmaktadır. Uzun uzun emperyalizm üzerine durmak, değerlendirme yapmak, başarılı bir halk devriminin ancak ülke içindeki iktidar sorununu çözerek tüm emperyalist sisteme yöneldiğinde elde edileceğini ortaya koymak için formüle edilse, bir anlamı olurdu.

Fakat Üç Dünya Teorisi'nin mirasına sahip çıkılarak yapılan emperyalizm teorisi, kaçınılmaz olarak, ülke içi çelişkilerin çözümünü temel almayan bir "bağımsızlık" siyasetini öne çıkarmaktadır:

"Diğer halkalarda olduğu gibi Türkiye'de de –diyor TDKP– *sadece proleter sosyalist devrimin değil, yarı yolda takılıp kalmayan gerçek bir halk devriminin... proletaryanın ve halkların kurtuluş mücadelesinin zaferi aynı zamanda emperyalist zincirin halkalarından birinde parçalanması, emperyalizmin yenilgiye uğratılmasıdır. Dünya gericiliğinin başlıca dayanağı olan emperyalizm, devlet iktidarını elinde tutan tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahipleri ittifakı ile birlikte ülkemiz devriminin, işçi sınıfının ve diğer ezilen sınıfların kurtuluş mucadelesinin önundeki başlıca engeldir." (agb, sayfa 7-8)*

Ülke devriminin temel çelişki alanı sıralaması, TDKP tarafından sürekli olarak başa alınan emperyalizmle ilişki alanı, dış çelişki alanı olarak gösterilmektedir. Bu yüzden de açıklamasında TDKP, Türk hakim sınıflarının bağımsızlıkçı bir politika izlememesine bozulmakta, *"ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarlarına ve tercihlerine uygun olarak şekillenen dış politikasına ve bu politikaya karşı mücadelenin önemine dikkat" (agb, sayfa 10-11)* çekmektedir.

İşte bu yüzden TDKP, öncelikle ABD emperyalizminin çıkarlarına uygun olduğu değerlendirmesini yaptığı TC'nin dış politikası sonucunda *"cılız bir antiemperyalist devrim olan ulusal kurtuluş savaşının sağladığı kazanımların son kalıntılarının* (herhalde bir bildikleri vardır! /BN) *tasfiyesine" (sayfa 11)* karşı mücadele etmeyi görev olarak koymaktadır.

Türkiye'nin "bağımsızlığı"na toz kondurmayan, bağımsız politikanın önemi konusunda uzun açıklamalar yapan, bağımsızlık politikasının en son kalıntılarına sahip çıkma üzerinde "proleter titizlikle" duran TDKP'nin; ülkede tam da Türk hakim sınıfları tarafından barbar bir ulusal baskı altında tutulan diğer milliyetlerin ulusal bağımsızlıkları konusunda şoven bir tutumla susması, kendini yalnızca Türk hakim sınıflarının yürüttüğü bazı ulusal baskı biçimlerinin tespitiyle sınırlaması, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını, diğer ezilen milliyetlerin tam hak eşitliğini ağzına almaması, burjuva, reformcu antiemperyalizmle çok iyi uyum sağlamaktadır.

Dış politikadaki emperyalist sistemi değil, emperyalist "süper güce" karşı mücadeleyi öne alan çarpıtılmış, kısırlaştırılmış antiemperyalizm, içpolitika da şoven siyasetle kolayca birleşebilmektedir

BURJUVA BAĞIMSIZLIKÇILIĞININ AYRILMAZ YOL ARKADAŞI: LEGALİZM...

Örgüt çalışmasının gizliliği bakımından TDKP'yi tamamen açık legalist siyasetler olan İP ve ÖDP gibi partilerden farklı yapan ayrım, TDKP'nin örgütsel faaliyetinin temelinin illegal, diğerlerinin faaliyetinin legal olması değildir

TDKP de diğerleri gibi, gerçekte gizli faaliyetini esas olarak adım adım tasfiye etmiş, kendini legal olanaklar üzerinden gelişme, güçlenme imkanına vermiştir. Farklılık, hâlâ illegal faaliyetin kısmi gerekliliğinin laf düzeyinde tanınmaya devam edilmesinden ibarettir Elde tutulan illegal faaliyet, esas olarak –o da düzensiz aralıklarla olmak üzere– illegal yayın dağıtımının yürütülmesiyle sınırlanmıştır.

Elde hâlâ tutulan, tutulmak zorunda kalınan illegal faaliyet, temel alınan faaliyet değildir, tersine temel alınan legal faaliyet için, onun geliştirilmesi için vardır. İktidar için mücadele yürüten komünist bir örgütlenmede uygulanması gereken ilke olan, legal faaliyetin illegal faaliyete tabi olarak ele alınması yoktur. Tersine illegal faaliyet legal faaliyete tabi kılınmıştır

Legal faaliyetten de gerçekte anlaşılan ve uygulanan, işçi sınıfının kitlesel sınıf alanları olan işletmelerde, kitlesel örgütleri olan sendikalarda yoğunlaşan bir faaliyet değil; eski illegal, yarılegal tekkesinin toplandığı kesimin bir legal partide ve bu partinin bürolarında biraraya getirilmesidir

TDKP'nin lafta illegal çalışma savunuculuğunun niteliği de bizzat onun lafları içinde sırıtmaktadır. O, 2. Konferans Genel Açıklaması'nda *"açık ve yasal olanaklardan sonuna kadar yararlanma ve bu alandaki çalışmayı güçlendirme"*yi *(agb, sayfa 18)* sürekli olarak öne almakta, öncelikle bunun üzerinde durmaktadır

TDKP şöyle demektedir:

"Açık ve yasal olanaklardan sonuna kadar yararlanma ve bu alandaki çalışmayı güçlendirmenin ***yanısıra*** *(abç), devrimi hazırlama ve örgütleme faaliyetinin kesintisizliği ve başarısının güvencesi olarak, hareketin ihtiyaçlarına yanıt verecek özelliklere sahip* (siz legal ihtiyaçlara yanıt verecek diye okuyun! /BN) *bir illegal örgütlenmenin yeniden inşaası ve güçlendirilmesi* (var olduğu iddia edilen illegal TDKP'nin yeniden inşaası da ne anlama geliyor acaba?! /BN), *bugünün temel öneme sahip bir diğer görevi durumundadır" (agb, sayfa 18)*

Legalist mantığa göre, legal ve gizli çalışma, eşit derecede ele alınan temel öneme sahip görevlerdir. Açık ve yasal alandaki çalışmanın **yanısıra** gizli çalışma da yürütülecektir. Te-

mel alınacak yasal çalışmanın işçi sınıfının birliği konusunda oynayacağı önem ve araçları konusunda TDKP şunu diyor:

"Partimizin birlik konusundaki temel politikası, işçi sınıfının parti birliğinin yanısıra, geniş işçi yığınlarının mücadele birliğinin ve işçi merkezli bir Emek (ve Halk) Cephesi'nin yaratılmasıdır. Bunun bugünkü araçları ise, oluşmuş işçi platformları, sendikalar ve diğer toplumsal örgütlerdir" (agb, sayfa 16)

Burada dikkat çeken ilk nokta, neyin esas alınacağına hiç değinmeden, legal ve illegal alanın eşit değerde ele alınması; ama vurgulamanın, içeriği açılan tek nokta olan legal alana ilişkin olarak yapılmasıdır. Bilinçli olarak öne çıkartılan alan legal alandır. Legal alanı da illeal çalışmaya dayanan ve illegal çalışma ve örgüt biçimleriyle kaynaştırılmış bir ilişki olarak değil, sözcüğün gerçek anlamında yalnızca legal çalışma araçlarıyla sınırlı olan bir alan olarak anlamasıdır.

Bu nedenle örnek verilen araçlar, işçi platformları, sendikalar ve diğer toplumsal örgütler(!!!) gibi legal araçlardır. Böyle bir yaklaşım, legalist bir siyaset için gayet mantıklıdır, çünkü onun için legal ve illegal çalışma birbirinin karşısında duran, gerçekte birbirini dışlayan ve çözümü illegal faaliyetin mümkün olan en kısa zamanda tasfiyesinde yatan iki farklı alandır.

Komünist siyaset için ise tam tersidir. Komünist siyaset, gizli çalışmayı temel alarak, gizli çalışmanın çeperinde en geniş legal faaliyet ve yarılegal, legal örgüt biçimlerinin gereğini tanır ve sağlam legal faaliyetin ve legal araçların ancak sağlam ve sürekliliği sağlanmış bir illegal örgüt temelinde sağlanabileceğini bilir, ona göre hareket eder.

İşçi sınıfının ve diğer emekçilerin geniş bir mücadele birliğinin öne çıkartılması, öncelikle geliştirilmesi gereken araçları, gerçekten devrimci işçi platformlarının, gerçek sınıf sendikalarının ve devrimci kitle örgütlerinin temeli olan gizli fabrika ve işletme çalışması, sarı sendikalar ve kitle örgütlerindeki gizli komünist, devrimci fraksiyon faaliyetidir Bu türden bir faaliyete bağlı olarak, komünistler her legal, yarılegal olanaktan sonuna kadar yararlanır, legal olanakların mümkün olan en son sınırına kadar geliştirilmesi için azami çaba sarfeder. Gerçek bir devrimci komünist çalışma açısından legal ve illegal çalışma arasındaki bağıntı böyledir ve böyle olmak zorundadır.

Bir başka belgede TDKP'nin legalist mantığı daha açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır.

"Sermaye sınıfının egemenliğini yıkmak, ücretli kölelik düzeninin kökünü kazımak için yola çıkan devrimci bir işçi partisinin kendisini ***tümüyle*** *(abç) açık ve yasal olanaklarla sınırlamayacağı... Kendisini açık ve yasal alanla sınırlayan, yasadışına geçme olanağını elinde bulundurmayan «devrimci» bir işçi partisi şu ya da bu örgüt biçimini seçmekten de öte, iktidar amacından vazgeçmiş, kendisini düşman karşısında silahsızlandırmış, özünde devrim davasından vazgeçmiş demektir." (Devrimin Sesi, TDKP Merkez Yayın Organı, Sayı 198, sayfa 3)*

Sol laflarla birlikte gizlenmek istenen düşünce; legalizmin kendisini tümüyle legal olanaklarla sınırlamasında yatmadığı, reformist tarzda, ama illegal faaliyet temel alınmadan da kısmi bir gizli faaliyeti legalist reformistlerin de yürüttüğü ve yürütebileceğidir. Lafta illegal çalışmayı tümüyle reddetmeden formüle eden siyaset iki yüzlü legalizmdir. Gerçekte, esas olarak legalizme çekilmiş olan örgütsel çalışmanın açıkca savunulamamasıdır.

Bunun birden fazla nedeni vardır: Sürekli olarak faşist terörün şu ya da bu derecede uygulandığı Kuzey Kürdistan-Türkiye gibi bir ülkede tamamen legalizmi savunarak "sol", "marksist-leninist" geçinmek, görece burjuva "demokratik" hakların varolduğu ülkelerde faaliyet yürüten "sol" partilere göre daha zordur.

Sınıf savaşımının gizli çalışmayı ülkemizde devrimci çalışmanın olmazsa olmaz zorunluluğu haline getirmesi, açık legalci örgütlerin kendi kitlelerine ve daha geniş kesimlere gerçekte uyguladıkları, ama tam olarak savunamadıkları legalizmin sınırlarını çok daha açık olarak göstermesi, bu durumun bizzat legalist örgütlerin tabanı üzerinde de etki yapması; legalistlerin tabanlarının azalmasını engellemek amacıyla herkesi memnun edebilecek uzlaşma siyaseti yaratmak zorunda bırakmaktadır...

Uzlaşma siyaseti üretme konusunda TDKP hummalı bir faaliyete girmiştir. Özellikle tabanın bir bölümünün, yaşanılan tecrübeler sonucunda da legalizme karşı eleştirel bir tutum alması TDKP'yi buna zorlamaktadır. Ama zorlana zorlana üretilmeye çalışılan oportünist, reformist siyaset, TDKP'nin genel siyasetini tamamen açık reformistlerin genel siyasetine göre doğru yapmıyor, tersine açık oportünist, reformist pratiğini yer yer "sol" laflarla gizlemeye çalışması, onu ideolojik açıdan daha tehlikeli hale getiriyor.

* * *

TDKP'nin belgelerine böyle açıkça yansıyan reformist-legalist çizgi, onun siyasi pratiğine bakıldığında, tartışma götürmez bir netlikte görülmektedir.

TDKP'nin görünen pratiği, legal sosyalist particilik oynama pratiğidir. Legal sosyalist particilik adına TDKP kendi etkiledığı emekçileri, hakim sınıfların iktidar dalaşının kuyruğu haline getirmektedir.

TDKP'nin devrimci safları terketmiş olması o kadar açıktır ki, o ülkemiz somutunda bizzat kendisi devrimci güçlerle ittifak, eylem birliği vb. arayışlarından kendini bütünüyle geri çekmiştir. Müttefikleri şimdi artık dığer legalist+reformist partilerinde ve evet hakim sınıfların partilerinin bir bölümünde aranmaktadır.

Aslında bu, yeni de değildir. Bir zamanlar, 12 Eylul cuntasına karşı mucadelede Ecevit'in partisini müttefik görenlerin geleceği yer buydu.

TDKP'nin devrimci safları terkettiği tespiti, onun şimdi karşıdevrimci saflarda olduğu anlamına da gelmiyor!

O, bugün devrim / karşıdevrim arasındaki çatışmada reformist+legalist, yer yer sosyalist söylemli konumuyla "ara"da duruyor. Nereye doğru gelişeceğini birlikte göreceğiz.

Görevimiz, onun gerçek yüzünü kitlelere göstermek ve saflarındaki devrimcileri Komünizme kazanmaktır!

Haziran 1997 ▲

8 Mart, Emekçi Kadınlar Günü için yapılan panel hakkında...

8 Mart Emekçi Kadınlar Günü için, 2 Mart 1997'de bir panel düzenlendi. Panelde günün anlamına uygun hazılanmış programlar vardı. İlk başta devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda duruldu. Açılış konuşması olarak bir metin okundu. Kadın sorunları, kadın hareketinin nasıl olması gerektiği gibi konular, ele alındı.

TC devletinde gündemde yaşanan "Türban taşıma özgürlüğü mü? Kemalist devrimin ilkelerini savunma mı?" işçi, emekçi kadınların sorunuymuş gibi gösterildiği, gerçekte sorunun farklı olduğu, sendika ağalarının kağıt üzerinde kadın haklarını savundukları ama gerçekte hiçbir şey yapmadığı açıklanıyordu. Fabrikada, atölyede ve evde her türlü sömürüye, şiddete maruz kalan kadınların ezilen cins olduğu; kapitalizm, emperyalizmin aynı zamanda erkek egemenliği olduğuna; kadınlar üzerinde uygulanan baskının, şiddetin cinsel, sınıfsal, ulusal üçlü baskının kaldırılması yani kadının kurtulması için kadın sorunuyla işçi sınıfı mücadelesinin hiçbir zaman ayrı ayrı gitmediği vb. konulara değiniliyordu.

Slayt gösterimi yapıldı. Kadınların ezilenler içinde en ezilen olduğu; fabrikada, atölyede, evde, tarlada çalışan kadınların ezilmişliği anlatılıyordu. Slayt gösterisiyle birlikte bir de "Kadınlara Çağrı" adlı şiir okundu. Düzen aile çelişkisi adlı bir tiyatro oynandı. Oyunda, işçinin patron tarafından ezildiği, düşük ücretle çalıştırılıp patronun istediği anda işten attığı; ezilen işçinin de evinde karısını ezip şiddete başvurduğu ve çocukları arasında kız erkek ayrımı yaptığı dile geliyordu.

Daha çocukluktan ailede kızlara erkeğin kölesi olmasını öğretip erkek çocuklara sen üstünsün diye el üstünde tutulduğu anlatılıyordu. Tiyatroyu canlandıranlar amatör olmasına rağmen, işte ücretli köle konumundaki işçi sınıfı ve bu kölenin kölesi olan kadının her türlü baskıya, şiddete maruz kaldığı çok güzel anlatılmıştı.

Tiyatrodan sonra "Domane Dersim" adlı müzik grubu çıktı. Daha sonra tartışma programı açıldı. Tartışma programı soru cevap ve dinleyecilerin konular hakkında fikirleri sorularak yürütüldü.

Sorular öncelikle, 8 Mart nedir? 8 Mart'ı feminist, burjuva grupların da kutladığı, bu konudaki düşüncelerimiz neler olduğu? 8 Mart'ın emekçi kadınların olduğu, burjuva feminist düşüncelerin bugünü kendilerine maletmeye çalıştıklarını konuşmacı arkadaş açıkladı ve Tansu Çiller de kadı olabilir ama işçi sınıfını ezen, sömü ren bir faşisttir denildi.

Kadınlara uygulanan şiddete karş devrimci şiddet uygulansın mı? Soru suna dinleyecilerin fikirleri soruldu Birkaç kişi devrimci şiddet uygulan masi gerektiğini söyledi. Konuşmac arkadaş da öncelikle eleştiri, uyarı v hâlâ hareketlerde bir düzelme yoksa o zaman şiddete karşı devrimci şiddet uygulanması gerektiği şeklinde cevap verdi. Kadın ve çocuk pornografisi hakkında bir soru geldi, bu konuda da yeterli açıklama yapıldı.

Daha sonra ev işleri ücretlendirilsin mi diye bir soru geldi. Bu konuda dinleyiciler arasından çeşitli fikirler geldi. Düşünceler genelde şu doğrultudaydı: Erkek arkadaşlar "ben emekçiyim, zaten aldığım ücret düşük, ezilen sınıfım, aldığım ücretin ne kadarını eşime verebilirim?"; bazıları da "ev işleri ücretlendiğinde kadın tamamiyle eve kapanır", "sen bu işten başka bir şey yapamazsın" anlayışı ortaya çıkar, bu nedenle ev işlerinin ücretlendirilmesine karşıyım diyenler oldu.

Konuşmacı arkadaş, bu konuda geniş bir açıklama ve tamamıyla doğru bir tez savundu: "Biz kadının üretimden çekilmesine karşıyız. Ama şu anda evde çalışan, yaptığı iş, iş yerine bile sayılmayan milyonlarca kadın var! Bu kadınlara kocası tarafından değil, devlet tarafından maaş verilmesini talep ediyoruz ve ev işleri ücretlendirilsin, işsizlik sigortası yapılsın diyoruz" dedi.

Tartışmanın sonunda, 8 Mart emekçi kadınlar gününün nereden geldiği ve günün anlam ve önemini belirten bir yazı okundu.

(...)

... 20.03.1997 ▲

(NOT: Bu yazı, yerel bir parti yayın organından alınmıştır.)

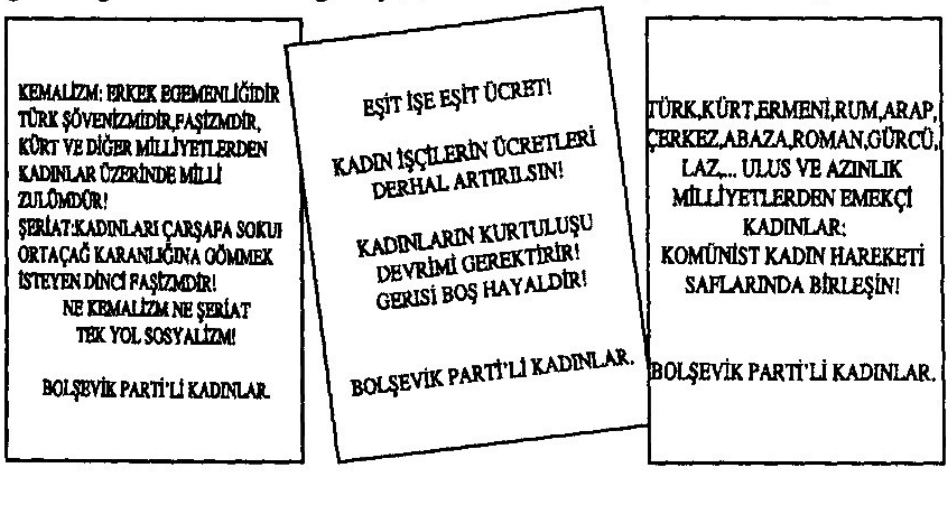

Çaru Majumdar yoldaşı ölümünün 25. yıldönümünde anıyoruz!

Çaru Majumdar, 60'lı yılların ikinci yarısında yeniden şekillenmeye başlayan Dünya Komünist Hareketi'nde önemli rol oynayan komünistlerden biridir. O, Hindistan'da revizyonizmin hakimiyetine karşı bayrak açarak, Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in kurulmasında ve inşasında başı çekmiştir.

Hindistan'ın bir bölgesinde toprak ağalarına ve devlete karşı bir köylü ayaklanması olan Naxalbari hareketine dayanarak halk savaşı geliştirmeye çalışılmış, bu mücadeleyi Çaru Majumdar bizzat yönlendirmiştir. Yerel kalan ayaklanma, kanlı bastırılmış, Çaru Majumdar ve bir dizi yönetici yoldaş da hakim sınıfların eline geçmiştir. Çaru Majumdar, hakim sınıfların işkencehanelerinde de komünist tavrı sürdürmüş, sonunda 28 Temmuz 1972'de hunharca katledilmişti.

Onun katledilişinin 25. yıldönümünde, Çaru Majumdar'ın ölümünden sonra değişik parçalara bölünen HKP/ML'nin bugünkü sürdürücüsü olduğu iddiasındaki çeşitli gruplar ve partiler bir araya gelerek ortak bir açıklama yayınladılar. Bu ortak açıklama temelinde, bu yılın yaz aylarında Hindistan'da çeşitli etkinlikler yürütülecek. Sözkonusu açıklamayı biz aşağıda yayınlıyoruz.

Sözkonusu **Ortak Açıklama**, bir yandan bir Komünist önder olarak Çaru Majumdar yoldaşı savunurken, 9. maddesinde onun düştüğü kimi sol hatalara da dikkat çektiği noktada, onun bugünkü sürdürücülerinin doğru yönde haraket ettiklerini göstermektedir.

Ayrıca Çaru Majumdar'ı anmak için onun **"Partinin Çıkarı Halkın Çıkarına"**dır başlıklı bir makalesini de yayınlıyoruz.

Çaru Majumdar, Kruşçef tipi modern revizyonizmin hakim olduğu, Marksizm-Leninizm'in devrimci özünü savunmanın, ÇKP ve AEP'in başını çektiği saflarda yer almak anlamına geldiği bir ortamda, "ÇKP bizim partimiz, onun Başkanı bizim de Başkanımızdır" diyecek kadar açık tavır takınan bir komünistti. O, o dönemin hemen bütün komünistleri gibi, Mao Zedung Düşüncesi'ni "Marksizm-Leninizm'in geliştirilmesi, bir üst aşamaya yükseltilmesi" olarak kavrıyor, Mao Zedung Düşüncesi'nde savunulan kimi önemli yanlışları, modern revizyonizme karşı mücadelede düşülen kimi ciddi hataları görmüyordu. Bu, burada Türkçe'de ilk kez yayınladığımız makalesinde de açıkça görülmektedir.

Onun genel tavrı, ülkemizde Komünist Hareket'in yeniden kuruculuğuna önderlik eden İbrahim Kaypakkaya yoldaşımızın tavrına benziyordu.

▲

Çaru Majumdar yoldaşın şehit düşüşünün 25. yıldönümü vesilesiyle...

1- Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in kurucu Genel Sekreteri ve Naxalbari köylülerinin silahlı mücadelesinin ideolojik-politik önderi Çaru Majumdar yoldaş, 28 Temmuz 1972'de bir polis hücresinde katledilmişti. Önümüzdeki 28 Temmuz 1997, onun şehit düşüşünün 25. yıldönümü olacak. Bugüne kadar egemenlerden hiçbiri, sahte vaatlerle onun katillerinin yerine geçenler de dahil, kendi kanunlarına ve kurallarına göre bile "illegal" olan bu korkaklığı ve barbarca fiili inceleme yönünde demokratik bir jestin gölgesini dahi göstermemiştir.

2- Onun ölümünü anmak ve bu katle karşı güçlü bir halk hareketi geliş-

Partinin çıkarı halkın çıkarındadır

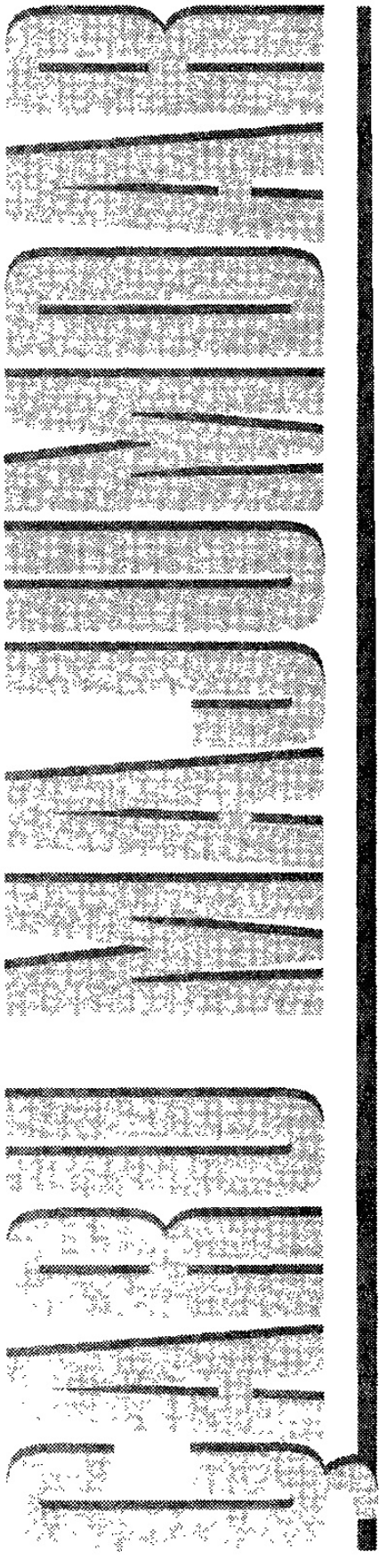

tirmek amacıyla, çeşitli Marksist-Leninist örgütlerin liderlerinden, Naxalbari hareketinin önderlerinden, Çaru Majumdar'ın yakın yoldaşlarından ve dostlarından ve ünlü kişilerden oluşan bir komite kurulmuştur.

3- Çaru Majumdar yoldaş, Hindistan komünist hareketinin tarihinde bir kilometre taşı olarak kalmaya devam eden ve Hindistan'da Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ni savunan Marksist-Leninist Hareketin yeniden kuruluşunun açık başlangıcına işaret eden tarihi Naxalbari silahlı köylü hareketinin ideolojik-siyasi önderiydi.

Bu hareket, Mao önderliğindeki Çin Komünist Partisi'nin (ÇKP) o zamanki önderliği tarafından, "Kızıl Bayrak"ta yayınlanan "Hindistan Üzerinde Bahar Fırtınası" başlıklı bir yazı kurulu makalesiyle selamlanmıştı.

4- Altmışların ortalarında Çaru Majumdar yoldaş modern revizyonizmle mücadele edecek bir çekirdek geliştirmeye başlamış, Marksizm-Leninizm'in geliştirilmesi olarak Mao Zedung Düşüncesi'ni kabul etmenin önemini ortaya koymuş ve gelişen sınıf mücadelesiyle birlikte ideolojik-siyasi mücadele vermeye başlayarak, Hindistan gibi yarısömürge ve yarıfeodal bir ülkede devrimci mücadelenin, Çin devriminin genel yönelimini izlemesi gerektiğini vurgulamıştı.

5- Sadece bir teorisyen ya da ideolog olmaktan uzak olan Çaru Majumdar yoldaş, ister demiryolu işçileriyle ya da çay plantasyonu işçileriyle, ister köylülerle olsun, özellikle de kitlesel bir silahlı köylü mücadelesine dönüşen, 1940'ların ortalarındaki ünlü tarihsel köylü hareketi Tebhaga (ürünün dörtte üçü kiracı köylüye) olsun, sınıf mücadelesine önderlik etmekte muazzam deneyime sahip bir liderdi.

6- O bütün bu deneyimleri özetleyerek, bir grup yoldaşın devrimci bir çizgiyi pratiğe uygulamasına kılavuzluk etmiş, böylece Hindistan'da Naxalcı mücadele olarak bilinen Naxalbari mücadelesinin ve Marksist-Leninist hareketlerin daha da gelişmesine yol açmıştır. Telengana silahlı mücadelesine revizyonist liderliğin ihanet etmesinden sonra, Hindistan komünist hareketinin tarihinde ilk kez kitlelerin silah yoluyla iktidarı ele geçirmesi sorununun gündeme konması onun eşsiz başarısıdır.

7- 1965'ten başlayarak ve özellikle de Naxalbari'den itibaren ve sonraları, Çaru Majumdar yoldaş birbiri ardına Hindistan'daki Marksist-Leninist hareketlerin temelini ortaya koydu ve formüle etti; Hindistan'ın yarısömürge, yarıfeodal bir ülke olarak tanımlayıp Hint büyük burjuvazisini komprador olarak niteledi. Köylü sorununa ve işçi sınıfı önderliğindeki tarım devriminde topraksız ve az topraklı köylülerin rolünün önemine dikkat çektiğinde saygınlığı muazzamdı.

8- Geleneksel orta sınıf yaşamına, yaşam ve düşünce tarzına karşı Çaru Majumdar yoldaş işçi sınıfıyla ve topraksız ve az topraklı köylülerle bütünleşme sorununu ortaya koydu. Ve Mao yoldaşın "yeni insan", "sosyalist insan" kavramını ileri sürerek, Çaru Majumdar, Mao'nun "Halka Hizmet Et" yazısını sunarken şöyle yazdı: "Orta sınıf yaşamının en önemli sorusu, bu mücadeleden ne kazanacağım? sorusudur. Ben ne istiyorum? Halkın çıkarı için kendimi kurban etmeye hazır mıyım?" O, tekrar tekrar küçük burjuva benliğe karşı mücadele ederek özveri, cesaret, yiğitlik ve enternasyonalizm sorununu vurguladı.

Makaleleri tekrar tekrar ÇKP yayın organlarında basılıp, Peking Radyosu tarafından yayınlandı.

9- "Yeni çağ" anlayışının etkisiyle ve Hindistan komünist hareketinde revizyonizmin uzun tahakkümüne karşı duyulan aşırı tepki yüzünden onun önderliği altında işlenen sol hatalar, Hindistan Marksist-Leninist hareketi içinde incelenip tartışılmak zorundadır. Fakat Çaru Majumdar yoldaşın geride bıraktığı devrimci miras ilelebet etkiye sahip olacak ve asla unutulmayacaktır.

10- Onun şehit düşüşünün 25. yıldönümü vesilesiyle bu büyük devrimci ve Marksist-Leninist önderi anıyoruz. Çaru Majumdar yoldaşımızın katillerine hakettikleri cevabı vermenin Hindistan devrimini geliştirmek olduğuna inanıyoruz. Bu alçakça cinayete karşı bir hareket geliştirme ve şehit düşüşünün 25. yılını anma inisiyatifini selamlıyoruz.

▲

Ülkemizdeki silahlı mücadele bir aşamaya ulaştıktan sonra geçici bir başarısızlığa uğradık. Şimdi görevimiz Partiyi korumaktır. Onu korumak için, onu geniş işçi ve köylü yığınları arasında inşa etmemiz gerekir. Siyasi olarak birleşik bir parti inşa edebilirsek, bu geçici başarısızlığın üstesinden gelip, mücadeleyi öncekinden daha yüksek bir aşamaya yükseltebileceğiz. Bunu kısa zaman içinde yapabileceğimizi umarım.

Başkan [Mao /ÇN], bir dünya savaşı imkanının hâlâ var olduğunu söyledi. Emperyalizm ve sosyalemperyalizm bugün hem içerde hem de dışarda çeşitli krizlerin ağına düşmüş durumda. Siyasi ve ekonomik krizler yüzünden ne yapacaklarını bilemiyorlar. Birbirinin pazarını kapmak ve kendi pazarını genişletmek için çeşitli gizli araçlara başvuruyorlar ve bunun sonucunda aralarındaki çelişkiler şiddetleniyor. Kendi krizlerinin yükünü az gelişmiş ve gelişmemiş ülkelerin sırtına yıkmaya çalışıyorlar. Bu yüzden, bugün bu ülkeler de iki süper güce –ABD emperyalizmine ve Sovyet sosyalemperyalizmine– karşı muhalefet rolüne bürünüyorlar. Krizlerden kaçmaya yönelik boşuna çabalar içinde onlar bir dünya savaşı başlatabilirler. Bir dünya savaşı başlayacak olursa, başlangıçta gerçekten de zorlukla karşı karşıya kalacağız. Fakat bu zorluk fazla uzun sürmeyecek. Dev, yaygın, devrimci bir kabarış zaferimizi yakınlaştıracak.

Kısa süre içinde ülkemizde kendiliğinden bir patlama olacak ve bu bir ulusal ayaklanma biçimini alacak. Hindistan'ımız dev bir ülke. Bu ülkenin halkı sömürü ve baskı altında inliyor. Bu iki kamp –sömürücüler ve sömürülenler– yavaş yavaş bir çatışmaya doğru gidiyorlar.

Sömürülen halk arasında hoşnutsuzluk için için kaynıyor. Onlar uzun süre için baskıya boyun eğmeyi reddedecekler. Çeşitli yerlerde halkın hoşnutsuzluğunun kendiliğinden patlamaları olacak. Bu dev ülkenin halkının hoşnutsuzluğu patladığında, hiçbir gerici hükümet onu bastırabilecek kadar güçlü olmayacaktır. Bu yüzden, gerici hükümetin düşüşü kaçınılmazdır. Böylece gerici İndira [Ghandi /ÇN] hükümeti güçlü bir merkez yaratmaya çalışıyor, çünkü kendilerini bekleyen geleceği görebiliyor. Bu dev ülkenin çok problemleri var. Üstelik onlar bir problem daha yarattılar –"Bengaldeş". Tamil Nadu şimdiden özerklik talebini yükseltti. Bihar ile Gujarat arasındaki dev ülke *adivazi*'lerin meskeni. *Adivazi* kitlelerinin sömürülmesinin sınırı yok. Maharaştra'nın sanayi bölgelerindeki işçiler had safhadaki sömürünün kurbanı. Mysore köylülerinin sömürülmesi korkunç; aynı şey güneydeki diğer bölgeler için de geçerdi. Ülkemizin ezilen halkı arasındaki hoşnutsuzluğun ifadesini ne zaman bulacağını ve hangi biçimi alacağını hesaplamak veya kestirmek imkansız. Başkan [Mao /ÇN], önümüzdeki 50 ile 100 yıl içinde, daha önceleri düşünülemez olan pekçok olay meydana geleceğini söyledi. Daha önceden düşünülmesi imkansız bu gibi olaylar ülkemizde de meydana gelecek.

Öte yandan, kahraman Vietnam halkı tüm dünyanın halkına cesaret ve ilham veriyor. Onlar eşi olmayan bir mücadele veriyor. Vietnam kurtarılırsa, yangın tüm Güneydoğu Asya'yı saracak. Vietnam merkezi konu olmak üzere Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin hükümetleri, diğer ülkelerin hükümetleriyle birlikte ABD emperyalizmine karşı yaygara yapıyorlar. Bunun yanında onlar, dünya devriminin büyük kalesi Sosyalist Çin'le ilişki kurdular. Ülkemizde Nagalar ve Mizolar ayrı devlet taleplerini gerçekleştirmek için tamamen ulusal mücadeleler veriyorlardı, fakat kahraman Vietnam halkının mücadelesini görünce Çin'le ilişki kurdular.

Bir dalga geliyor –ülke çapında bir dalga. Bu dalgayı göz önünde tutmalıyız. Ancak o zaman kendimize güven duyabiliriz. Geçtiğimiz günlerde, bir iki bölgede kabarışa tanık olduk. Gelen dalga çok daha geniş bir bölgeye yayılacak ve geçmiştekinden daha da yüksek bir aşamaya çıkacak. Mücadelenin gelişmesinin evrimci değil devrimci olduğunu unutmayalım. Sadece Partimizin yönettiği mücadelenin gelişme hızını dikkate alacak olursak, ülkemiz bırakalım 1975'i, 2001 yılına kadar bile kurtarılmamış olacaktır. Tam da mücadelenin ilerlemesi ve gelişmesi devrimci olduğu içindir ki, dün küçük bir bölgede meydana gelen kabarma o bölgeye hapsolup kalmayacak ve önümüzdeki günlerde mücadele daha da şiddetlenecek ve geçmiştekinden daha yüksek bir aşamaya ulaşacaktır.

Gelen dalgaya her yerde önderlik etmemiz mümkün mü? Elbette değil. Mücadelenin Partimiz önderliğinde yürütüleceği bölgeler, böyle bir önderliğin olmayacağı diğer bölgelerdeki mücadeleler için bir örnek oluşturacaktır. Eğer bugün bazı bölgelerde tarımsal reformlar uygulayabiliyorsak, devrimci dalga sırasında bunlar daha birçok bölgede kendiliğinden gerçekleşebilir. Bilinçli önderliğimiz silahlı bir devrimci dalga yaratacak ve bu silahlı devrimci dalga sayesinde liderliğimiz yavaş yavaş her yerde kurulacaktır.

Bugün görevimiz temel kitleler içinde Partiyi inşa etme çalışmasını ilerletmek ve mücadele temelinde halkın en geniş kesimleriyle ortak bir cephe kurmaktır. Kongre [Partisi /ÇN] iktidarına karşı en geniş ortak cepheyi inşa etmek mümkündür. Bugün "solcu" partiler, Kongre [Partisi /ÇN]'nin halk üzerinde uyguladığı baskıya karşı mücadelede halka önderlik etmeyi reddediyorlar. Bu partilerin saflarında bulunan işçi-köylü kitleler, önderliklerine karşı hoşnutsuzluk duyuyorlar. Onlarla birleşik mücadele temelinde birleşme çabalarımıza devam etmeliyiz. Özel koşullar altında, bir zamanlar düşmanımız olarak davrananlar bile ortaya çıkıp bizimle birleşeceklerdir. Bu gibi güçlerle birleşme kafa genişliğine sahip olmalıyız. Kafa genişliği komünistlere has bir vasıftır. Bugün birleşik mücadeleyi gerektiren halkın çıkarıdır. Partinin çıkarı halkın çıkarındadır.

6-9 Mart 1997 tarihlerinde Almanya'da yapılan "TIE EXPRES 3. Enternasyonal Konferansı"ndan izlenimler...

6-9 Mart tarihleri arasında Almanya'nın Frankfurt kentinde uluslararası bir işçi/sendika konferansı yapıldı. Konferansa İspanya, İtalya, Brezilya, ABD, Güney Afrika, Güney Kore, Fransa, Beyaz Rusya, Türkiye, Almanya, Hollanda, Meksika, Ukrayna, Kanada, Portekiz, Sri Lanka, İngiltere, İskoçya, İran, vb. ülkelerden olmak üzere, takriben yirmiye yakın ülkeden 230-300 arası işçi, sendikacı ve uzman kişi katıldı...

Konferansa katılanların büyük çoğunluğunu, varolan sendikalarda muhalif sendikacı ya da eleştirel sendikacı olarak çalışanlar oluşturuyordu. Konferans, esasta sistemiçi çözümlerin ele alındığı, bu çerçevede deneyimlerin anlatıldığı ve çıkış yollarının arandığı reformist bir çerçeveye sahipti.

Bu çerçevenin dışına açık bir biçimde çıkan sadece bizler olduk. Bu çerçevenin dışına nasıl çıktığımızı daha sonra anlatacağız. Ondan önce Konferansa ilişkin diğer bilgileri aktaralım.

Konferans, teknik olarak iyi örgütlenmişti. 220 kişilik kalma yeri ayarlanmıştı. Bizden bir bölüm daha önce yer ayırtmadığı için başka yerde kalmak zorunda kaldı. Konferans, anında yapılan tercümelerle 8 dilde yapıldı. Almanca, İngilizce, Fransızca, İspanyolca, İtalyanca, Portekizce, Rusça ve Türkçe olarak.

Konferansın ana konusu ***"Yeni Liberalizm ve üretimin inceltilmesine (seçkin ve yetenekli az insanla çok üretme anlamında) istinaden yeni bir işçi hareketinin öğeleri"*** şeklinde belirlenmiştir. Bu ana konu bir dizi altkonuya ve bu altkonularda bir dizi konunun ele alındığı çalışma gruplarına bölüştürülmüştü.

Konferansın açılışı yapılır yapılmaz Küba'dan gelen bir mesaj okundu. Mesaj, Küba Elektro ve Metal Sendikası Başkanı'ndan geliyordu. Konferansı kutladığı mesajda Elektro ve Metal Sendikası Başkanı, yeni liberalizme karşı mücadeleye çağırıyordu. Amerikan hükümetine çatıyordu. 49 ülkeden sendikacının katılımıyla yapılan sendikalarının 17. genel kurulunda bu yıl 6-8 Ağustos tarihlerinde Küba'da *"Yeni Liberalizme ve Küreselleşmeye Karşı"* bir toplantı yapılmasının kararlaştırıldığını anlattıktan sonra konferanstakileri bu toplantıya davet ediyordu. Mesaj bizim dışımızda herkes tarafından alkışlandı.

Bunun hemen ertesinde DİSK Tekstil Sendikası Eğitim Dairesi Müdürü Volkan İsmet Yaraşır'ın engellendiği için toplantıya gelemediğini açıklayan bir mesajı okundu. Bu mesaj herkes tarafından alkışlandı.

Ondan sonra altkonulara geçildi. Altkonular ve çalışma grupları şunlardı: *"Kapitalizmin uluslararası gelişmesi ve işçi hareketi üzerindeki etkileri"* ana başlığı altındaki alt konu herkesin katılımıyla yapıldı. İki bölümde ele alındı.

* "Küreselleşme" kavramının arkasında duran ne? "Küreselleşme" konusunda Amsterdam Üniversitesi'nden biri konuştu. Konuşmacı tam bir öğretmen havası içinde sorunu anlattı. Esasta anlattıkları teorik düzeyde ve çerçevede yanlış şeyler değildi. Ama burjuva çerçevede ve çözümsüz. Anlatımından bazı ilginç veriler:

"Tekellerin dünya hakimiyeti hayalleri var. Toyota'nın 1989 yılı raporunda dünya şehir ülkelerde köy ve mahalle olarak gösteriliyor.", "Teknoloji, finans ve ticaret merkezleri hala endüstri ülkelerindedir.", "Dünya pazarları ekonomik bazda kaba olarak Japonya, ABD ve Avrupa'nın kontrolündedir."

"Küreselleşme" denilen şeyi üç alanda ele alırsak durum şudur:

1- Küresel Teknoloji: Örneğin İnternet... Dünya nüfusunun 2/3'si telefona bile sahip değil. İnternet kullananların %80'i beyazdır, Amerikalıdır ya da erkektir.

2- Küresel Finans: Dünyanın finans merkezleri kaba olarak dünya pazarlarını elinde tutan ABD, Japonya ve Avrupa'dadır. Bundan 10 yıl önce sermayenin %10'u riziko sermayesi, %90'ı üretici sermaye idi. Şimdi ise tam tersi.

3- Küresel Ticaret: Ticaretin %80-85'i endüstri ülkelerinde dönmektedir."

* "Sermayenin enternasyonalleşmesine" karşı sendikal cevaplar. Bu konuda konuşanlar sendikaların çalışmada zorluklarını anlattılar. Sosyal kısıtlamalara ve haklara saldırılara değindiler ve sendikanın bir pazarlık aracı (!!!) olduğunu savundular.

Tartışma bölümü olmadığı için çalışma gruplarına dağıldık. Bu genel oturumun ertesinde "Küreselleşme"nin NAFTA, AB, APEC gibi ekonomik bileşimler içindeki ve dışındaki anlamı nedir? İşçi hareketinin pers-

pektifleri ve uluslararası ortak çalışmanın biçimleri" somutundan yola çıkılarak şu çalışma grupları yapıldı:

* Türkiye; AB için ucuz iş gücü ya da Ortadoğu da yeni bir güç: Bu çalışma grubunda Türk-İş/Haber İş Sendikasının İstanbul Şube Başkanı Levent Dokuyucu ve Tüm-Tis Başkanı Sabri Topçu katıldılar. Konuşmalarında Kürdistan denilen bölgeden hep Güneydoğu olarak bahsettiler. Üç büyük konfederasyon içinde kağıt üzerinde kayıtlı 2 milyon sendikalı işçi olduğunu (gerçek sayının bunun altında olduğunu), bu sayı temel alınsa bile çalışanların sadece 1/8'inin örgütlü olduğunu, ülkenin 80 milyar dolar dış ve 60 milyar iç borcu olduğunu, bütçenin %57'sinin borç ödemelerine ayrıldığını, %16'sının silahlanma ve savunmaya (siz savaş yürütmeye anlayın /BN) gittiğini, yurtdışına çıkmanın İçişleri Bakanlığı'nın iznine bağlı olduğunu, Güneydoğuda kirli bir savaş yürüdüğünü, medyanın PKK'yı terörist göstermesi nedeniyle sınıf mücadelesinin buna tavır takınamadığını, özelleştirmeye hayır kampanyasının işçi eylemlerini militanlaştırdığını vb. anlattılar.

Bu çalışma grubuna katılan arkadaşlarımız, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi bağlamında işçi sınıfı ve sendikaların tavrının ne olması gerektiğini, işçi sınıfı üzerinde milliyetçiliğin etkilerini, özelleştirmeye karşı yürütülen kampanyayı ve sınıf mücadelesinden nelerin anlaşıldığını tartışmaya soktular. Bizim bu konudaki doğru görüşlerimizi savundular. Grev ve mücadele komitelerinin propagandasını yaptılar. Sınıf mücadelesinden proletarya diktatörlüğünün savunusunu anladıklarını, devrimci değil, demokrat olmanın koşulunun faşist TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü savaşa karşı çıkmaktan, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmaktan geçtiğini savundular.

* Meksika; NAFTA'nın kıskacında –"büyük mucizeden" "büyük sahtekarlığa": Bu bölümün konuşmacıları muhalif sendikacılardı. Düşman hep dışta arandı. Chapaz bölgesiyle ilgili tek kelime söylenmedi. Buraya katılan arkadaşlarımız bilgilenme ve soru sormayla yetindiler.

* Güney Kore; Siyasi yaptırım koşullarında sendikalar: Güney Kore en son militan işçi gösterilerinin olduğu ülke olması açısından önem kazanıyordu. Katılan arkadaşlarımız daha çok bu hareketi ve önderlik eden sendikaları tanımak, bu konuda bilgilenmek için buraya katıldılar. Bu konuda son işçi hareketleriyle ilgili gösterilen filmde, işçilerin sendikal örgütlenme haklarına yapılan saldırıya karşı devletin kolluk kuvveti olan polisle nasıl çatıştıklarını, polis barikatlarını yardıklarını gözlemlemek mümkün oldu. Hareket, polisi devletin-iktidarın koruyucusu olarak ve kendi düşmanı olarak görmektedir.

İşçi hareketinin yeniden ıslahı için hangi talepler öne sürülmelidir? Sendikal pratiğin değişik eleştirilerinden sonuçlar.

* Siyasal bir hareket olarak sendikalar: Bu çalışma grubunda sendika işçi partisi ilişkileri ve bundan çıkarılan sonuçlar ve deneyimler üzerine somut tartışmalar yürüdü. Özellikle Güney Afrika'dan ve Brezilya'dan katılanlar bu konuda ilk görüntüde doğru yaklaşımlara sahip. Bunların izlenmesi gerekir. Bunlarla ilişkilerin ve tartışmaların derinleştirilmesi gerekir. Ancak Brezilyalılar çok sağcı görünüyorlar. Buraya katılan arkadaşlarımız soru sormakla yetinmişlerdir.

* Sendika içi muhalefetin perspektifleri: (...)

* Tabandan bir hareket olarak yeni sendikalaşma: Bu bölümde sınıf savaşımları ülkesi olan ve son yıllarda yine işçi ve emekçilerin militan eylemleriyle çalkalanan Fransa'dan yola çıkılarak bu sorun tartışıldı. SUD (Dayanışma, Birlik, Demokrasi) adlı sendikal hareket 1985-1986 grevlerinde, var olan CFDT'ye muhalefet olarak ortaya çıkan ve 1989'da şekillenen bir sendika. Yeni olmasına karşın 7500 üyesi olan ve sürekli olarak büyüyen ve gelişen bir sendika. Her mesleğe açık bir yapısı var. Meslekten sendikacılığı ilkede rededi yorlar. Çünkü ayrım oluşturduğunu söylüyorlar. Devlet sektöründe örgütlülük var. Özel sektörde henüz yok. Telekom özelleştirilirse bu sorunun otomatikmen çözüleceğini savunuyorlar.

Bizim yoldaşların izlenimi şöyle: Bu sendika "bürokratizme" karşı olma adına her türlü ilişkiyi reddeden "bağımsızlığı" savunan bir yapılanma içinde. İçinde militan kadrolar olabilir. Ancak Fransa'daki diğer sendıkalardan farkının olmadığı ve sendika içi hesaplaşma sonucu oluştuğu görüşündeler. Bu konuda yoldaşlarımız var olan sendikalar içinde örgütlenmeyi, sendikaları reforme etmek için değil, çünkü bu kesinlikle mümkün değil, işçileri, örgütlenme bilinci olan işçileri etkilemek için, savundular. Sendika içinde devrimci ve komünist fraksiyon çalışmasının yürütülmesinin gerekliliğine dikkat çektiler. Sendikasız işçileri de mücadeleye çekmek ve örgütlemek için de grev ve mücadele komitelerinin oluşturulmasını savundular. Bir anarşist yeni sendikaların oluşturulmasının –var olan sendikaların ihaneti sonucu– kaçınılmaz ve tek çözüm olduğunu savundu.

* İşçi hareketinde alternatif örgüt biçimleri: "Siyah İşçiler - ABD"

Konferansta bizim ve bir dizi katılımcının dikkatlerini çeken bir oluşum. Sadece işletmede değil, her alanda ve her sorun temelinde örgütlenme pratiği sözkonusudur. Siyah işçilerle başlayan bu örgütlülük bir yenilenme ile beyazları da içine almaya başlamış. Örgütlülerin ve kadroların yarısından çoğu kadın. En üst kurumlarda da kadınlar çoğunlukta imiş. Bir dizi noktada iyi ve orjinal yaklaşımları var. Devrim lafını kullanmadan devrimci propaganda yapıyorlar. Örneğin: "Haklar için değil, iktidar için mücadele ediyoruz!" diyorlar. Bunları da daha çok tanımaya çalıştık.

İşyerinin korunması siyasetine ve üretimin inceltilmesine karşı işletme içi mücadelenin olanakları ve sınırları.

* Sol işletme siyasetinin perspektifleri; İşletme içi ve işletme dışı siyaset arasındaki çelişkiler: İş yerinin korunması siyaseti işçileri bölen, birbirine karşı tavır aldıran bir siyaset olarak açıklandı ve bunun işverenin elinde bir silah olarak kullanıldığı anlatıldı. Patronun yaptırımlarına karşı ortak ve enternasyonalist bir tavrın zorunluluğuna dikkat çekilen konuşmada, iş yeri işçi temsilciliği sistemi de tartıştırıldı. Bilgi açısından katılındı.

* Brezilya'dan bir deneyim; "ortaklık ideolojisi"ne karşı eğitim süreci: Bu deneyimde ilginç olan yan, iş yerlerinde işçilerle çekilen videolardan yola çıkarak işçi sınıfını eğitmektir. Videoda bir sorun anlatılıyor ve daha çok çözüm getirilmiyor. Çözümler ortak tartışma içinde ortaya çıkarılıyor. Bu metot, işçilerin sorunlar karşısında

kafa yormasını geliştiriyor. Uygulanabilir bir öğrenme/öğretme metodu.

* NUMMI (ABD) ve CAMI (Kanada) gibi "örnek işletmelerde" üretimin inceltilmesine karşı koyuş: Bu çalışma grubunda ABD'li ve Kanadalı sendikacılar meşhur ABD tekeli General Motor'un "örnek işletme" planıyla üretimin "seçkin işçi"ler aracılığıyla inceltilmesine karşı –bir dizi iş yerinin yok edilmesi, fazla üretici olmayan işçilerin işten atılması, işçiler arasında dayanışmanın köreltilerek rekabetin geliştirilmesi, iş yerine ve yapılan işe göre ücretlendirme sisteminin dayatılması, iş yeri temsilciliği ve sendikal temsilciliğinin iş yerlerine ve yapılan işlere göre bölünmesi, böylece aynı iş yerinde bölünmenin yaratılması, vb.'ne karşı– yürütülen mücadeleler ve işçiler arasında sağlanan birlik üzerine bilgiler anlatıldı. Arkadaşlarımız sadece bilgilendi.

* İşletmede ırkçılığa karşı mücadele: Bu çalışma grubunda konuşmacı olarak yazılan iki KK/T'li kendilerine "danışılmadığı" gerekçesiyle katılmadı. Bunun üzerine grubu bir Alman yönetti. Örneklerle işletmelerdeki yabancı düşmanlığı, ince ve kaba milliyetçilik, ırkçılık anlatıldı ve tartışıldı. Irkçılığın hüküm sürdüğü ve var olduğu tüm ülkelerde, bu politikanın devlet politikası olduğu konusunda ve işyerlerinde gündeme gelen ırkçılığın yasal olarak izlenmesi ve ırkçıların cezalandırılmasının sağlanması gibi noktalarda çoğunluğun fikir birliği olduğu gözlemlendi. Yabancıların eğitim düzeylerinin yükseltilmesinin gerekliliği ve bunun patronlar tarafından karşılanmasının talep edilmesinin gerekliliği savunuldu. Buraya katılan arkadaşlarımız ırkçılığa karşı mücadelenin sadece bir alanla sınırlı olmaması gerektiğini, sisteme karşı mücadele olmak zorunda olduğunu savundular.

Üretim zincirinin yeniden örgütlenmesi ve çalışanların parçalanması bağlamında sendikal siyasetin problemleri.

* Büyük işletmelerin islahı: Bu çalışma grubunda konuşanlar büyük işletmelerin islah çalışmaları yaptıklarını, bu çalışmalarda bir dizi işçiyi attıklarını, çekirdek çalışanların sayısının azaltıldığını, bunların yerine süreli iş akitleriyle yeni işçilerin alındığını ya da taşeron işçi getirtildiğini, bütün bunların işçi sınıfını böldüğünü, birbirine karşı kışkırttığını vb. anlattılar. Yine bizim dışımızda bu sorunun gerçek çözümünün işletme içindeki mücadeleyle değil, sisteme karşı mücadeleyle olacağını kimse savunmadı.

* Müesseselerin parçalara ayrıştırılması bağlamaında örgütlenme: Bu çalışma grubunda bir işletmede işletmenin her bölümünü, örneğin lokanta bölümünü ya da temizlikçiler bölümünü, işletmeden koparark bunlardan başka sendikaların sorumlu olduğunu sağlaması, bunun sonucunda da hem ücret farklılığının, hem de aynı iş yerinde ayrımcılığın yaratılması politikası anlatıldı. Buna karşı yürütülen mücadeleler anlatıldı. Bu konuda sendikaların yeniden birlik sendikacılığını esas alması, birbirleriyle iyi ilişkiler geliştirerek rekabet etmemesinin gerekliliği vurgulandı. Mücadele biçimi olarak "keskin bir silah" olan boykotun gündeme getirilebileceği, açlık grevlerinin yapılabileceği, kamuoyuna yönelik çalışmaların önemi vb. anlatıldı. Biz var olan sendikalarla bir yere varmanın mümkün olmadığını, mücadeleyi kendimizin ele almasının gerekliliğini, mücadele araçları olarak tüm sendikasız işçileri ve taşeron işçileri de içine alan grev ve mücadele komitelerinin olabileceğini savunduk.

* Gölgede iş –"Korumasızlar": Bir dizi alanda iş bulamayan insan kendi kendine bir şeyler yapmaya çalışıyor. Kendi arabasıyla taksicilik gibi. Küçük bir kantin çalıştırmak vb. gibi. Bu konumda olanların işçi sendikaları tarafından nerdeyse örgütlenmeleri imkansızdır ya da imkansız kılınmaktadır. vb. İlginç bir alan. Bilgi açısından katılındı.

* İşsizlerin örgütlenmesi ve kendi kendilerine örgütlenmesi: Bu bölüme katılmadık.

Kapanış toplantısı

Bu toplantıda bir dizi duyurunun yanısıra, çeşitli ülkelerden gelen delegasyonların teşekkür mesajlarıyla başladı ve daha sonra karşılıklı ilişkiler, öğrenme, vb. konularındaki olumluluklar anlatıldı. Bu bölüm biz konuşuncaya kadar çok monotondu. Biz konuşmamızda; Konferansın teknik örgütlenmesinin gayet iyi olduğunu, değişik ülkelerden insanları tanıma, onlarla görüş alışverişinde bulunma açısından yararlılığına değindik. Bu kadar insanı 4 gün ağırlamanın zorluğunu ve zorun başarıldığına, toplantının 8 dilde yapılmasının önemine ve bunun olumluluğuna dikkat çektikten sonra, kısaca toplantının gündeminin kabarık olduğuna, bu nedenle de gelecek mücadeleler için perspektiflerin tartışılmasının zamanlama açısından nerdeyse imkansız olduğuna, bir dahaki konferansta buna dikkat edilmesine, ya daha az konu ya da daha fazla zaman ayarlaması yapılmasına dikkat çektik.

Mücadele biçimleri konusunda sürekli olarak sendikal ve legal çerçevede hareket edildiğini, bunun dışına çıkılmadığını, sorunun sadece sendikalı işçileri harekete geçirme sorunu olmadığını, iş yerinde çalışan tüm işçilerin katılımıyla seçilen ve her an görevden alınabilen grev ve mücadele komitelerine değinilmediğini, bunların militan bir mücadelenin araçları olduğu ve mücadele aracı olarak kullanılmasının gerekliliğini vurguladık. Yine işletmelere yönelik legal, yarı legal ya da illegal işletme gazetesi nin tüm işçileri örgütleme açısından önemine dukkat çektik.

Son olarak da sendikaların reforme edilemeyeceğine dikkat çekerek mücadelenin sistemi yıkmaya yönelik bir biçimde yürütülmesinin gerekliliğine dikkat çektik ve teşekkür ederek oturduk. Tepki beklerken yoğun bir alkış aldık.

Bir sendikacı bize cevaben konferansın "Komünist Enternasyonal" olmadığını bize hatırlattı! Biz bu toplantıdan fazla bir şey bekleyerek oraya gitmedik. Ancak sonuçta umduğumuzdan da fazlasını yaptık. Tam üç gün boyunca yayın masamız büyük salonun giriş kapısında açık kaldı. Güney Kore, Güney Afrika ve Brezilyalılarla röportajlar yaptık.

Bu toplantı bize işletme sorunlarının tartışıldığı yerde işletme pratiği ya da bilgisi olmadan genellemelerle tartışmanın yarar getirmediğini de gösterdi. Bu durum bir dizi çalışma grubunda sadece bilgilenmek için katılımı da gündeme getirdi. Konferansa katılan tüm arkadaşlarla gayet iyi bir grup çalışması yaptık.

Ayrıca 8 Mart'ta Konferansçılar hiçbir şey düşünmemişlerdi. Bizim arkadaşlar bunu kullandılar ve 8 Mart'la ilgili kısa bir tavır takındılar. Bu herkeste büyük ilgi uyandırdı.

Mart 1997

Konferansa katılanlar. ▲

1 MAYIS 1997 ÜZERİNE...

Bolşevikler, uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma, mücadele günü 1 Mayıs'ta, bulundukları her alanda yapılan gösteriler içine komünist ajitasyon-propagandayı taşıdılar. Gerek Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin çeşitli alanlarında, gerekse yurtdışında çeşitli ülkelerde 1 Mayıs öncesinde geniş ajitasyon yapıldı. Hindistan KP, Seylan KP ile ortak çıkarılan merkezi bildiri yanında her bölgenin kendi çıkardığı bildiriler dağıtıldı. Çeşitli alanlarda kuşlamalar, yazılamalar yapıldı.

1 Mayıs gösterilerinde gücümüzün olduğu alanlarda yürüyüş, miting gibi eylemlere kendi bloğumuzla katıldık. Kimi yerlerde yalnızca ajitasyon-propagandayla yetinildi. Kimi alanlarda ise, sendikaların düzenlediği 1 Mayıs eylemlerine alternatif devrimci 1 Mayıs eylemleri –devrimci güçlerle eylem birliği içinde– gerçekleştirildi. Yürüyüşlerde, mitinglerde de özellikle kuşlamalarla Bolşevik Parti'nin geniş propagandası yapıldı.

Aşağıda 1 Mayıs'ta kullanılan çeşitli ajitasyon-propaganda malzemelerinden örnekler sunuyoruz ve İstanbul'da yapılan 1 Mayıs eylemi hakkında partimizin bölgesel bir organında yayınlanan bir değerlendirmeyi alıntılıyoruz...

İzmir'de yapılan 1 Mayıs öncesinde Bolşevik İşçiler imzalı bölgesel bildiri çıkarıldı. Miting alanında kuşlama yapıldı. Ayrıca Adana ve Mersin'de yapılan 1 Mayıs kutlamalarına da katılınmıştır.

Yurtdışında Almanya'nın Berlin, Oberhausen, Nürnerg şehirlerinde Alman devrimci gruplarıyla yürüyüşlere katıldık. Bu şehirlerde geniş propaganda yapıldı. Paris'te Bolşevik Parti imzalı pankartların asılmasının dışında yoğun bildiri dağıtımı ve propaganda gerçekleştirildi. Brüksel (Belçika)'deki 1 Mayıs eylemi hakkındaki yazıya da aşağıda yer veriyoruz.

AÇIKLAMA

Değerli okuyucu...

Bolşevik Partizan'ın 111. sayısında, bilindiği gibi yalnızca 6. Kongre'nin belgelerini yayınladık. Elimizde toplanan bir dizi haber, okuyucu mektubu vb.'nin yayınlanması, bu yüzden mümkün olmadı. Bunların bir bölümünü bu sayımızda yayınlıyoruz. Yayınladıklarımızın bir bölümünün tarihinin oldukça eski olduğunun bilincindeyiz.
Bu gecikmenin nedeni yukardaki özel durumdur.

YAZI KURULU

HERŞEYE RAĞMEN 1 MAYIS KUTLANDI:

Çağlayan'a onbinlerce emekçi akın etti!

İşçi sınıfının "Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü"nde işçiler, emekçiler, kadınlar, çocuklar, meydanlara çıkarak kapitalizme ve faşist Türk devletine karşı öfkelerini haykırdı!

Kuzey Kürdistan'da süren haksız savaşın durdurulmasını, çetelerden hesap sorulmasını, sendikasızlaştırmaya karşı, gün geçtikçe daha da yoksullukların artma politikalarına son verilmesini, yargısız infazların ve faili meçhul (!) cinayetlerin durdurulmasını isteyen onbinler, demokratikleşme ve "adil bir barış" istediler.

İstanbul'da PERPA otoyolunda toplanan sendikalar, siyasi partiler, sosyalist grup ve çevreler, saat 09.00'dan itibaren miting alanına girmeye başladı. Yaklaşık 60 bin kişinin katıldığı mitingde en büyük grubu oluşturan HADEP, ÖDP ve Haklar ve Özgürlükler Platformu ve Devrimci "Güç Birliği" faşist devletin polisinin engeli nedeniyle miting alanına giremedi. Daha önceleri olduğu gibi, bu kez yine miting sonunda faşist devle-

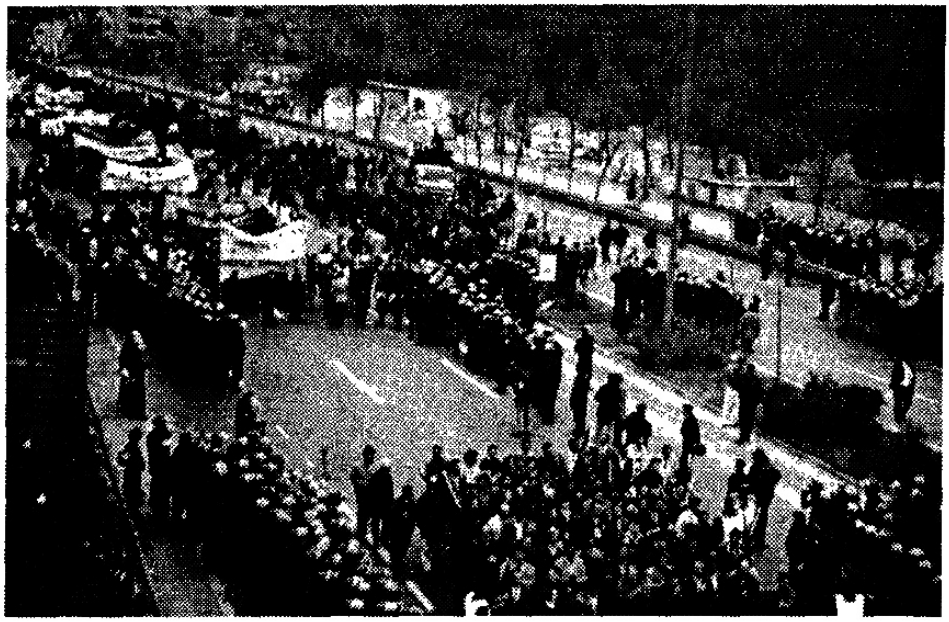

tin polisi devrimcilere saldırdı.

1 Mayıs 1997, uluslarası işçi ve emekçilerin "Birlik, Mücadele ve Dayanışma" günü. Bu yıl aynı zamanda 1977 1 Mayıs katliamının da 20. yıl dönümüydü. Sendikalar, siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri, "birlikler", sosyalist dergiler ve sol örgütler tarafından Susurluk kazasıyla ortaya çıkan çeteleşmeye, çeteleri de yaratan faşist devlet ve onun uzantısı gerici savaşa, baskılara, yargısız infazlara, özelleştirmeye, işten atılmalara, örgütlenmeye yönelik saldırılara, antidemokratik uygulamalara karşı emekçilerin güçlü ve birlikte karşı çıkışını sağlamak amacıyla yapılan çağrılar devrimci 1 Mayıs'ta yanıt buldu. Ancak istenen kutlama gerçekleştirilemedi. İstanbul'da kutlamalar ikiye bölündü, coşkulu başladı buruk bitti. 1 Mayıs nedeniyle Okmeydanı, Gülsuyu, 1 Mayıs Mahalesi'nde ise esnaf kepenk kapattı.

Bu 1997 devrimci 1 Mayıs'ında İstanbul'da 60 bin işçi ve emekçi yürüdü. Faşist polisin ve devlet yetkililerinin paralı emir komutadaki boyalı basını kullanarak gerçekleştirdiği "provokasyon" tehdidi ve yaygın gözaltılara rağmen İstanbul devrimci 1 Mayıs'la sabaha uyandı.

İstanbul'da ilk tören, Taksim'de 1 Mayıs 1977 katliamı sırasında 36 kişinin yaşamını yitirdiği Kazancı Yokuşu'nda yapıldı.

Bu törene katılan Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği önünde toplanan ve aralarında sendikaların ve burjuva siyasi partilerin genel başkan ve yöneticilerinin de yer aldığı kalabalık bir grup, Taksim'e yürüyüşe geçti. Yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı Taksim girişinde aranan grup, "1 Mayıs 1977'nin sorumluları çetelerdir!" pankartını taşıyan ve "1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür!" ve "Yaşasın 1 Mayıs!" sloganlarını atan sendika ve siyasi parti temsilcileri, 1 Mayıs 1977'de 36 kişinin katledildiği Taksim Kazancı Yokuşu'na kadar alkışlarla yürüdüler. Yanlarında getirdikleri karanfilleri yokuşun başına bırakan grup 1 dakikalık saygı duruşunda bulundu.

Bu arada 1 Mayıs 1977 katliamının tanığı olduğunu söyleyen 50 yaşlarındaki Halil Sevinç Oyman adlı bir kişi, hayatını kaybedenlerin anısına her yıl olduğu gibi bu yıl da Taksim'e karanfil bırakmak istediği için gözaltına alındı.

Öğlenden sonra saat 13.00 sıralarında Elmadağ'dan Taksim'e Devrimci Emek imzalı "Yaşasın 1 Mayıs!" pankartını taşıyan 10 kişilik bir grup, polis tarafından yaka paça gözaltına alındı.

Öte yandan Arya Kültür Merkezi çalışanlarından 27 kişi Şişli'deki mitinge giderken polis tarafından gözaltına alındı. Geçen yıl faşist devletin güvenlik güçleri tarafından kurşunlanarak öldürülen, üç kişinin ölümüyle sonuçlanan mitingin yapıldığı Kadıköy Meydanı faşist devletin güvenlik güçleri tarafından ablukaya alındı.

Bu arada 1 Mayıs'ın toplanma yeri Çağlayan'da da faşist devletin güvenlik güçleri tarafından yoğun önlemler alınmıştı. Sabahın erken saatlerinde PERPA arkasında yeralan Piyalepaşa-Çağlayan yolu üzerinde başlayan kutlamalar, saat 16.00 civarında sona erdi. Yaklaşık 60 bin işçi ve emekçinin katıldığı bu 1 Mayıs davul zurna eşliğinde halaylar çekilerek başlanan kutlama sırasında, "daha önceleri olduğu gibi bu kez de", alınan yoğun polisiye önlemler dikkati çekti.

Her zaman olduğu gibi, bu kez de arama başlangıcından itibaren adeta terör estiren ve tedirgin olduğu gözlenen ve 3 bine yakın robokop giyimli 12 bin polis ve 2500 civarında askerin sardığı miting alanına girişte dört arama noktası oluşturuldu. 1 Mayıs Taksim katliamında olduğu gibi, binaların tepelerine özel tim elemanları yerleştirildi. Daha önceleri olduğu gibi, bu kez de yine faşist devletin azılı, ağzı salyalı polisleri, pankart sopalarına, bazı pankartlara ve kırmızı olan fular, boyunbağı, yasal bildiri gibi materyallere "yasak" olduğu gerekçesiyle el koyması, zaman zaman gerginleşen tartışmalara neden oldu.

Ne yazık ki, yine işçilerin gücü 1 Mayıs'a yansımadı. İşçi ve emekçilerin düşmanı konfederasyon başkanları, burjuva siyasi partilerin genel başkanları, yöneticileri ile CHP ve DSP'li milletvekillerinin yer aldığı yürüyüş korteji, önünde 1 Mayıs Taksim gösterilerinde katledilenlerin adlarının yer aldığı, dev bir pankart olduğu halde saat 11.00'de hareket etti.

Dünyanın sayılı metropollerinden, "proleter kent" olarak da ün salan İstanbul'daki kutlamalarda, işçi ve emekçilerin yine az sayıda olduğu görüldü. Mitinge Türk-İş'e bağlı sendikalardan Türk-İş, Deri-İş Tuzla Şubesi ile Belediye-İş'in yoğun katılımı dikkat çekerken, DİSK'ten en büyük katılım ise Genel-İş üyelerinden geldi. Hak-İş'ten katılım olmazken, KESK'in bütün sendikaları kortejde temsil edildi. KESK'in ardından, Yurtsever Emekçiler, İHD, Odalar ve diğer demokratik kitle örgütleri alana girdi.

Hain, karşıdevrimci cepheyi oluşturan Doğu Perinçek'in başını çektiği İşçi Parti'si taraftarlarıyla TKP/ML-TİKKO'cular arasında bayrak tartışması çıktı ve bu tartışmalar çatışmalara dönüştü. Çatışmalar nedeniyle de 4 kişi yaralandı.

Devrimci "Güç Birliği"ni oluşturanlar Alana giremediler: TKP/ML-TİKKO, EKİM, MLKP, TİKB, TKP/ML'nin oluşturduğu, "Devrimci Güç Birliği" alana girmek için polis barikatının kaldırılmasını istemesi

üzerine başlayan tartışma çatışmayla sonuçlandı. "Güç Birliği", talepleri kabul edilene kadar bulundukları yerden ayrılmayacağını açıklarken, Tertip Komitesi'yle yapılan görüşmelerden de bir sonuç alınamadı.

Grubun diretmesi sürerken "Güç Birliği" kortejinin arkasında bulunan HADEP, ÖDP ve Haklar ve Özgürlükler Platformu, Direniş, Kaldıraç, Odak, Sterka, Rızgari, YCK ve DHKP/C'nin yer aldığı grup, herhangi bir gerginliğe neden vermemek gerekçesiyle alana girmeyerek, 1 Mayıs'ı kutladıktan sonra kortejden ayrıldı.

ÖDP Kasımpaşa üzerinden Taksim'e doğru yola çıktı. Ancak Beyoğlu Belediyesi önünde polis tarafından durduruldu. Burada ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras bir konuşma yaptıktan sonra kitle dağıldı.

Yaklaşık 20 dakika sonra ise Devrimci "Güç Birliği"ni oluşturanlar da geri dönerek sloganlarla PERPA önüne doğru yürüyüşe geçti. Halil Fıratpaşa Bulvarı önüne gelen kitleye saldıran faşist devletin ağzı salyalı, azılı polisi çatışmada yakaladığı kişileri feci şekilde dövdü. Saldırıda çok sayıda kişi ağır yaralandı.

Bu 1 Mayıs yürüyüşünde faşist polis gaz bombası kullanıldı: Bir bölümü ambulanslarla SSK Okmeydanı Hastenesi'ne kaldırılan yaralılardan Eylem Güler, Ümit Yaşar, Yasemin Tümürkan, Zekeriya Can, Hatice Timurtay'ın beyin travması geçirdiği öğrenildi. Bu arada faşist polisin bir gruba yönelik gaz bombası kullandığı gözlenirken; PERPA özel güvenlik görevlilerinin kurt işareti yaparak polislerle birlikte kitleye saldırması oldukça dikkat çekti. Kitlenin bir kısmı Kağıthane yönüne giderken buralarda da sokak aralarında çatışmalar yaşandı.

Okmeydanı'nda ikinci bir olay, Polisin saldırısının ardından PERPA'nın önünden dönen 150-200 kişilik bir grup, Okmeydanı Şark Kahvesi'ne önünde bulunan İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne ait tıbbi atıklar aracını ateşe verdiler. Burada sloganlar atan gruba havaya ateş açarak müdahale eden polis çok sayıda kişiyi de gözaltına aldı.

Olayı görüntülemeye çalışan Günaydın gazetesi muhabiri tartaklanırken, birçok gazeteci de tehdit edildi. Ayrıca SİP Okmeydanı binası önünde bulunanları da tartaklayan polis, ara sokaklarda operasyon başlattı.

Öte yandan kutlamalardan dönen ÖDP'lilere ülkücülerin saldırdığı ve 5 kişinin yaralandığı öğrenildi. Çatışmalar sırasında 16 polisin de yaralandığı açıklandı.

Gülsuyu'ndan Şişli'deki mitinge gelmek için halkın tuttuğu 8 özel otobüs ise, faşist devletin polisi tarafından el konularak engellendi.

Faşist devletin mülkiye amiri Vali sendikacılara teşekkür etti. İstanbul Valisi Rıdvan Yenişen, 1 Mayıs kutlamalarında polisle işbirliği yaptığını belirtiği sendika yönetici ve temsilcilerine teşekkür etti. Yenişen, Okmeydanı PERPA önünde çıkan olaylarda 16 polisle 7 göstericinin hafif şekilde yaralandığını idda etti. İstanbul Emniyet Müdürlüğü birifig salonunda bir basın toplantısı düzenleyen Yenişen, 1 Mayıs'ın, bazı küçük olaylar dışında sakin geçtiğini kaydetti. Özel tip elbise giyen 22 göstericinin polis tarafından gözaltına alındığını bildiren İstanbul Valisi faşist Yenişen, olaylar sırasında polisin silah kullanmadığını ileri sürdü.

Bu arada, İstanbul'daki 1 Mayıs etkinlikleri, İstanbul Emniyet Müdürlüğü bünyesinde oluşturulan "Asayiş İzleme Birimi" ve "Kriz Masası" tarafından, gün boyu canlı yayın yapan kameralar aracılığıyla izlendi.

Miting alanı buruktu: Miting alanına HADEP ve ÖDP ile birçok grubun bulunduğu büyük bir kitlenin arama nedeniyle alana giremeyişi tepki alırken buna rağmen mitingin "kortej sonu alana ulaşmadan miting başlatılmayacak" şeklindeki tertip komitesi kararına aykırı bir biçimde başlatılması ve arama noktalarına polisin KESK görevlilerini sokmaması dikkat çekti.

Bu karar kitle tarafından tepkiyle karşılandı. Yaklaşık 15 bin kişinin bulunduğu miting alanında oldukça kısa tutulan konuşmalar sırasında, Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral ile DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak yuhlandı ve katılımcıların gruplar halinde alandan ayrıldıkları görüldü. KESK Genel Başkanı Siyami Erdem 1 Mayıs'ın anlam ve önemine dikkat çekerken siyasi partiler ve DKÖ'ler adına ortak metini okuyan Sabahat Türkler de işçi, emekçi ve sosyalistlerin taleplerini dile getirdi. Miting, konuşmaların sonunda dağıldı.

Barış istemi sloganlarla dile getirildi. Ağırlıklı olarak devlet çetelerinin protesto edildiği kutlamalarda "Savaşa gitme, kardeş kanı dökme!", "Bıji yek gulan!".

"Susurluk devleti, devrimle yıkılacak!", "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Bıji yek gulan, serokime Öcalan!" şeklinde sloganları atıldı. "Bıji Yek Gulan!" pankartı altında katılan MKM ve Mezrabotan Çocuk korosu'nun ulusal giysileriyle eyleme katılımları alkışlarla karşılanırken, Kürt analarının başlarına yeşil-kırmızı-sarı renklerden oluşan bandajları takmaları dikkat çekti.

SİP, DBP, BP, İP, CHP ve EMEP kortejlerinin alana girmesinden sonra Kızılbayrak, Özgür gelecek, Özgür Atılım, Partizan, Alınteri'nin oluşturduğu Devrimci Güç Birliği polis barikatının kaldırılmasını isteyerek, barikat kaldırılmadan bulundukları yer-

1 Mayıs 1997'de Bolşevikler, Almanya'nın Berlin, Oberhausen, Nürnerg şehirlerinde Alman devrimci gruplarıyla yürüyüşlere katıldılar. Bu şehirlerde geniş propaganda yapıldı. Paris'te pankartların asılmasının dışında yoğun propaganda gerçekleştirildi.

BERLİN

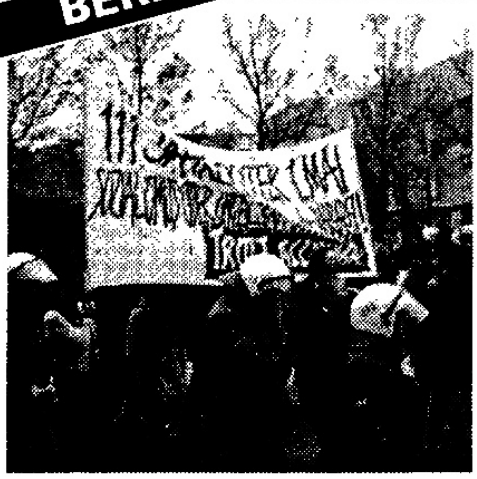

STUTTGART

den ayrılmayacaklarını bildirdi. Bunun üzerine Tertip Komitesi arama noktasına geldi. Güçbirliği Tertip Komitesine, bir provokasyonun meydana gelmemesi için barikatın kaldırılmasını istedi. Tertip Komitesi de Güçbirliği'ne daha önce yapılan toplantılarda alınan kararları hatırlatarak, barikatın kaldırılmasının mümkün olmadığını, ancak Tertip Komitesi'nin oluşturacağı güvenlik zinciriyle Güçbirliği'nin üstünü aratarak geçebileceği önerisini getirdi. Öneriyi kabul etmeyen Güçbirliği, PERPA'nın arkasındaki yan yol da beklemeye başladı.

Alana giremediler...

Kortejin ilerlememesi üzerine ÖDP, HADEP, Haklar ve Özgürlükler Platformu, DHKP-C, Direniş, Sterka, Rızgari, Odak, Kaldıraç kitlesini Taksim yönüne çevirdi ardından pankartlarını toplayarak dağılma kararı aldı. Bu arada DHKP-C'liler askeri kıyafetleri ile 1 Mayıs marşını okuyarak işçi bayramını kutlayıp alandan ayrıldı.

14.05.1997 ▲

BRÜKSEL / BELÇİKA

Bu yıl Belçika'da PTB tarafından düzenlenen uluslararası Konferans'a katılamadık. Bu konuda başvurunun geç yapıldığını bize ilettiler. Daha sonraysa gözlemci olarak katılma talebimiz, bizden rahatsız oldukları için kabul edilmedi. Biz buna rağmen, en azından masa açmak ve kimi örgütlerle ilişkiye geçmek için, PTB'nin düzenlediği 1 Mayıs kutlamasına gittik. Bize masa açtırmama ihtimali de vardı. Biz oraya gidip masa için başvurduğumuzda, ilkönce yazılı başvurumuz olmadığı gerekçesiyle bir saate yakın oyaladılar. Sorumlu kimseyi bulamıyorduk. Takriben bir saat beklemeden sonra, daha önceki ilişkilerden tanıdığımız kişiler üzerinden girişim yaptık ve bize bir tek masa verebileceklerini açıkladılar. Biz bu teklifi kabul ettik ve içeri girdik. Önce bir masa üzerinde yayınlarımızın bir bölümünü sergiledik. Gelişme içinde de masa sayısını önce ikiye, sonra üçe ve en sonunda da dörde çıkardık. Böylelikle en zengin masalardan birini açmış olduk. Fazla yayın satamadık. Ancak bol miktarda bildiri dağıttık ve gerek masanın arkasında açtığımız **"1 Mayıs 1997'de de barbarlığın tek alternatifi sosyalizmdir!"** yazılı pankartla, gerekse masanın zenginliğiyle oldukça ilgi çektik.

Bu yılki katılım, diğer yıllara göre daha azdı ve uluslararası açıdan fazla katılım yoktu. Daha doğrusu geçen yıl yapılan konferanstan tanıdığımız ve ilişkilerin geliştirilmesini düşündüğümüz kimseler yoktu.

Bu 1 Mayıs'ta en büyük eksiklik olarak Fransızca bir bildirimizin olmayışını, ya da ortak açıklamanın Fransızca olmayışını görüyoruz. Biz, bu 1 Mayıs'a katılanlar olarak, oraya gitmemizin ve masa açmamızın, kendimizi uluslararası alanda tanıtma açısından gayet olumlu ve yararlı olduğunu düşünüyoruz. Ancak gelecekte bizden kaynaklanan "hatalar" sonucu, bu tür etkinliklerden dıştalanmamızın önünün alınması gerektiğini de düşünüyoruz.

Bolşevizmin Bayrağını her yerde, her alanda dalgalandıralım!

Katılanlar / Mayıs 1997 ▲

TC'nin Güney Kürdistan'ı işgaline protesto!

Faşist Türk devletinin Güney Kürdistan'a yönelik 70 bin kişilik bir güçle başlattığı işgal, Almanya'nın Aachen kentinde yapılan bir mitingle protesto edildi. Aachen'in en merkezi yeri olan Marktplatz'da yapılan mitingde, Alman kamuoyuna yönelik propaganda yapıldı ve TC'nin gerçekleştirdiği katliamlar lanetlendi.

Eylem yapma önerisi tarafımızdan diğer siyasetlere (TKP/ML, DHKP ve PKK'ya) götürüldü. Yapılan ilk eylem birliği toplantısında eylemin ortak yapılabilirliği üzerine hemfikir olunduktan sonra, ortak bir okuma metninin hazırlanması gündeme getirildi. Metnin hazırlanması görevini biz üzerlendik. Eylem birliğinin ikinci toplantısına metinle katıldık. Metin okundu. PKK dışındaki diğer iki siyaset temsilcisi bu metne katıldıklarını belirttiler. PKK adına katılan kişi ise, bir noktada düzeltilmezse bu metne imza atmayacaklarını belirtti. Böylece, bölgemizde esas kitleye sahip olan PKK ile eylem birliği olmadı. Toplantının sonunda TKP/ML ve DHKP de bölgesel birtakım eylemler planladıklarını belirterek eylemden geri çekildiler. Doğru görüşlerin savunulduğu öneri metnimizde bir-iki cümlenin çıkmasının metnin özünü ortadan kaldırmayacağına karar verdik ve talep edilen düzeltmeden sonra tekrar PKK'lılarla konuştuk. Bu noktada PKK'lılar, bu metne imza atabileceklerini; ancak sonuçsuz kalan bir önceki eylem birliği toplantısından sonra başka bir etkinlik düzenlenme kararı aldıklarını, buraya katılacaklarından ortak yapılacak eyleme katılamayacaklarını belirttiler. Böylece eylem birliği sonuçsuz kaldı. Biz de bu eylemi kendimiz yapmak istedik ve yaptık.

Eylem için kısa bir hazırlık dönemi vardı. Bu dönemde malzemeler hazırlandı. İzin sorunu çözümlendi ve katılım için geniş bir kitlenin seferber etdilmesine çaba harcandı.

Eylem akşam saat 17.30'da başladı. Almanca ve Türkçe konuşma metni okundu. Bildiri dağıtımı yapıldı, yayın masası açıldı. TC'nin Güney Kürdistan'ı işgalini protesto mitinginde ayrıca davul zurna eşliğinde halaylar çekildi; Kürt müziği ve Kürt halkoyunları izleyiciler tarafından oldukça beğenildi. Türk devletinin katliamlarını, vahşetini çeşitli fotoğraflar ve verilerle ortaya koyan panolar da izleyiciler tarafından ilgi gördü.

NRW Bölgesi BP taraftarları▲

"Aydınlık Türkiye'ye sahip çık!" mitingi üzerine notlar...

Hakim sınıflar arasındaki iktidar dalaşı tüm hızıyla sürüyor. İktidar dalaşı faşizmin türleri arasında kıyasıya sürüyor. Kemalist faşist diktatörlük bir yanda, öbür yanda dinci faşizm var. Kavga tüm hızıyla sürüyor. MGK ve ordu "irtica"ya karşı muhalefetin başını çekiyor. MGK'nın aldığı kararlar, ordunun verdiği birifingler ufukta bir darbenin gözüktüğünü gösteriyor. Hükümet ve parlamento işlevsiz. Siyaseti Genelkurmay belirliyor. Hükümetin ömrünü doldurduğu açıkça ortada. Gündemde erken seçim var. Hakim sınıflar arasındaki iktidar dalaşı bütün hızıyla sürerken, işçiler, emekçiler, ezilenler ne yapıyor? Hakim sınıflar arasındaki mücadeleden bağımsız olarak, kendi siyasi talepleriyle iktidar mücadelesi yürütüyorlar mı? Ne yazık ki, bu soruya hazır cevabı verilmek zorunda. Komünist alternatifin, komünist önderliğin güçsüzlüğü sonucu, işçiler, emekçiler hakim sınıflar arasındaki iktidar dalaşında fügüran rolünde. İşçiler ve emekçiler sendika ağalarının, reformistlerin, liberal burjuvaların marifetleri sonucu iktidar dalaşında şeriata karşı kemalist faşist düzeni savunma noktasında yeralma durumundadırlar. Alternatif dini faşizme karşı kemalist faşizm "laik demokratik Türkiye" adı altında sunuluyor. Sendika ağaları işveren örgütleriyle biraraya gelerek sömürü düzenini korumak için Refahyol hükümetine karşı eylem yapıyorlar. Düzen partileri, meslek örgütleri meydanlara çıkıyor. Ne için? Anda kemalist faşist düzenin sürmesi için güya "aydınlık" olan Türkiye'ye sahip çık eylemleri yapılıyor. Bu eylemlerden biri de geçtiğimiz günlerde İzmir'de yapıldı.

14 Haziran günü yapılan mitingin çağrısı; "Aydınlık Türkiye'ye sahip çık!" şeklindeydi. Miting için katılımcıların çıkardığı bildiride taleplerden bazıları şunlardır:

* "8 yıllık kesintisiz, bilimsel, laik ve demokratik parasız temel eğitim için.",
* "Laik demokratik cumhuriyete sahip çıkmak için.",
* "Emeğin hakkını savunmak, sosyal devletin tahribatına karşı çıkmak için.",
* "Bağımsız laik demokratik Türkiye için."

Bu taleplerin kemalist faşist düzeni savunan talepler olduğu açıktır.

Mitinge katılan ve destekleyenlere bir göz attığımızda dikkatimizi çeken kuruluşlar şunlar: Türk-İş, DİSK, CHP, İş(birlik)çi Partisi, Hacı Bektaş ve Pir Sultan Dernekleri, Atatürkçü Düşünce Derneği, Türk Kadınlar Konseyi, Türk Kadınlar Birliği, Türk Anneler Derneği, İzmir Barosu, Çağdaş Hukukçular Derneği, vb.

Miting talepleriyle, katılımcılarıyla kemalist faşist düzeni "laik demokratik Türkiye" adı altında savunma durumundadır. Bu durum çok açık olduğu için, diğer düzen içi legalist, reformist partiler ÖDP, EP mitinge katılmadılar. Mitinge 3 bin civarında bir katılım oldu. Türk bayrakları ve Atatürk'ün posterlerinin taşındığı mitinge atılan sloganlardan bazıları şunlar: "Ne şeriat, ne cunta, demokratik laik Türkiye!", "Türkiye bizimdir sahip çıkalım!", "Cumhuriyet devrimlerine sahip çıkalım!", "Şeriata geçit yok!", "Zindanlar boşalsın çetelere yer açılsın!", "Her yerde hemen demokrasi!" vs. Şeriata karşı alternatif; "laik demokratik Türkiye" adı altında kemalist faşist diktatörlük değildir. Alternatif, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimidir. Görev bunun için örgütlenmektedir.

17.6.1997, Bir BP okuru ▲

30 Mayıs günü, Kadıköy Evlendirme Dairesi'nde yapılan panele yaklaşık 100 kişi katıldı.

Demokrasi Platformu'nun dönem sözcüsü, Genel-İş 3. Bölge Başkanı Zeynel Demirçivi'nin, 1 saat gecikmeyle açtığı panelde; ülkede gerek sınıflar arasında, gerekse de bir dizi başka alanda süregiden kavgadan dolayı barışın gerekli olduğunu, emeğe de her alanda bir saldırı olduğunu; emeğin örgütlülüğünün de yetersiz olduğu böyle bir dönemde yapılan bu panelin adını "Barış ve Emek Paneli" olarak seçtiklerini ifade etti. Panelist olarak çağrılı olan Kadıköy Belediye Başkanı'nın ve Atilay Ayçin'in neden panele gelemedikleri açıklandıktan sonra, sırasıyla, toplantıya gelen panelistlere söz hakkı verildi.

Tartışmalarda Milliyet gazetesinin köşe yazarlarından Atilla Özsever, Türkiye'de düşman tespitinin dönem dönem değiştiğini; 1950'lerden 1980'e kadar Sovyetler Birliği'nin, daha sonra PKK, şimdi ise irticanın esas düşman olduğunun savunulduğunu; bu kutuplaşmaları isteyen belli çıkar çevrelerinin olduğunu, gelir dağılımında en alttakilerle en üsttekiler arasında 11 kat fark olduğunu, sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma ve esnek çalışmanın giderek yaygınlaştırılmak istendiğini, sosyal devletin giderek küçüldüğünü, hukuk devleti noktasında ise sokaktaki saldırıların örnek olduğunu vurgulayarak toplumsal değerlerimizin erozyona uğratıldığını; "Güneydoğu"daki savaşın durdurulması, devletin ve toplumun yeniden inşa edilmesi gerektiğini savundu.

DİSK Yönetim Kurulu Üyesi Çetin Uygur yaptığı konuşmada, gerçekten barışın sağlanabilmesi için emekle sermaye arasındaki çelişkinin bir biçimde nihai olarak sonuçlanması gerektiğini; bu çelişki varoldukça gerçek barışın sağlanamayacağını; adına "yeni dünya düzeni" denilen sistemde Afrika'da binlerce insanın katledilmesine seyirci kalındığını, her ne kadar sistem için tek kutuplu dense de savaşların devam ettiğini; ülke genelinde 7 kişiden birisinin açlık sınırında olduğunu, zenginlerin üretilen değerlerin %56'sını aldığını, bu koşullarda barışın sağlanamayacağını; işçi sınıfının alternatifsiz bir konumda olduğunu, emeğin örgütlenmesinin çökme noktasında olduğunu; sosyalistlere ve devrimcilere düşen görevin or-

ANADOLU YAKASI DEMOKRASİ PLATFORMU'NUN BARIŞ VE EMEK PANELİ YAPILDI!

tak noktaları öne çıkararak birlikte hareket etmek olduğunu, 1 Mayıs'ın da bunu göstermiş olması gerektiğini savundu.

İHD'den temsilci olarak konuşan V. Haydar Güleç ise; ülkenin gündemine yapay olarak laik, antilaik meseleler yerleştirildiğini, halbuki onbinlerce imam hatip okullarının Refah Partisi iktidara geldikten sonra açılmadığını; aslında 73 yıllık cumhuriyet döneminin sorgulanması gerektiğini; bugün kan döküldüğünü, sürdürülen savaşın tartışılması gerektiğini; işçi sınıfının gündemi belirleyemediğini, sendikaların ve işçi sınıfı adına konuşanların MGK kararlarının uygulanmasını salık verdiklerini, halbuki bu örgütlerin öncelikle Kürt sorunu konusunda çözüm önerilerini ortaya koymaları gerektiğini, işte bu noktada kendilerinin barışı ön plana çıkardıklarını, Cumhurbaşkanının da sözde barışı savunduğunu ve fakat önemli olanın barıştan kimin ne anladığı meselesi olduğunu, bu savaşta 30 bin kişinin öldüğünü, öldürüldüğünü, eğer tavırlar değişmezse daha bu kadar insanın ölebileceğini anlatarak; gelir dağılımından bahsedildiğini, savaşı finanse etmek için kaynak arandığını, özelleştirmeden gelen paranın buraya aktarıldığını, yıllık harcamanın yarısının bu 15 günlük savaşta eritildiğini, buna müdahale edilmesi gerektiğini, bu sorunu Kürtlerin çözeceğini, halbuki daha bu sorunun telafuz edilmekten korkulduğunu belirterek, korkmadan soruna parmak basanların yaklaşık 250 kişinin 8. maddeden hapishanede yattığını, aslında daha fazla insanın soruna sahip çıkması koşullarında bu durumun da değişeceğini vurguladı ve bu sorunun çözülmemiş olmasının insanları Hakkari çöplüğünde ekmek aramaya yolaçtığını, şimdi ise uluslararası hukuk çiğnenerek bir başka ülkenin işgal edildiğini, buna karşı yeterli müdahalenin yapılmadığını, İHD'nin yaptığı bir çağrıya işçi kuruluşlarının imza atmadığını, kendilerinin bu yılı barış yılı ilan ettiklerini, "Herşeye rağmen barış ve herşeye rağmen yaşam hakkı" dediklerini söyleyerek konuşmasını bitirdi.

Bu panelle ilgili olarak Emek gazetesinde çıkan haber gerçeği anlatmaktan uzaktı. Emek'in haberinde, H. Güleç'in konuşması yok sayılmış ve verilmemişti! Bu görüşle hemfikir olunsun ya da olunmasın, bu görüşün de savunulduğu yazılmalıydı. Bu durum, Emek gazetesinin "objektif" habercilikten ne anladığını da göstermektedir.

"Barış ve Emek" panelinde yapılan konuşmalarda, Kürt sorununun çözümünün bu devletle yapılacak bir "barış"la sağlanabileceği yönünde görüşlerin işlenmesi yanlıştır.

Kürt ulusunun ve ama yalnızca onların değil, diğer azınlıkların ve milliyetlerin de, ulusal baskıdan kurtularak özgürleşmesi, bu zorba devlete karşı işçi sınıfının verdiği sınıfsal mücadeleye doğrudan bağlıdır ve emek-sermaye çelişkisinin sonucu olarak ortaya çıkan sınıfsal kavganın işçi sınıfının iktidarını ele geçirmesi sonucuyla dolaysız olarak ilintilidir. Diğer bir anlamıyla, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar özgürleşmeden Kürt ulusu da gerçekten özgürleşemez. Dünyada gelişen sayısız olaylar ve bunların deneyimleri bunu defalarca göstermiştir.

İşçi sınıfı ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında kayıtsız kalamaz. Ulusal kurtuluş mücadelesiyle, işçi sınıfının mücadelesi nin birliğini sağlamak devrimin zaferi için zorunludur.

Bugün bir halklar hapishanesi olan Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işçi sınıfı, ulusal sorunun tüm sorunlarını ele almalı, uluslar ve azınlıklar üzerindeki tüm baskılara karşı mücadele etmeli ve bu sorunun çözümüne doğru bir şekilde eğilmelidir.

Ulusal sorunun gerçek çözümünün yolunun ancak demokratik devrimle açılacağı gerçeği, hiçbir şekilde bugünden bu sorunun çözülmesi için haklı talepler ileri sürülmesi, bazı demokratik taleplerin gerçekleşmesi için canla başla çalışılması, katliamlara karşı sokağa çıkılması gereğini ortadan kaldırmaz, tam tersine bu kaçınılmaz bir görevidir.

Bu göreve sırt çeviren, işçi sınıfı hareketinin başına çöreklenmiş sendika ağalarına, sendika bürokrasisine karşı amansız mücadele verilmelidir.

Bu mücadele için sendikalar içinde komünist fraksiyonlar; her işyerinde tüm işçilerin içinde yeralacağı grev ve mücadele komiteleri örgütlenmelidir.

Bu yapılmadan sendika bürokrasisine ve işçi aristokrasisine karşı mücadelede kalıcı başarılar sağlanamaz.

Yine bu yönde çalışma yapmadan; bu çalışmayı işçilerin aktif olarak sokağa dökülmesi pratiğiyle birleştirmeden, Kürt ulusu ve diğer azınlıklar üzerindeki katliamlara ve baskılara karşı harekete geçmeden emek-sermaye çelişkisinin ve onun üzerinden yükselen kavganın işçi sınıfının lehine sonuçlanması beklenemez. Yapılan bu paneller de sorunun çözümüne çare olamazlar!...

04.06.97

Bolşevik Partizan okuru bir işçi ▲

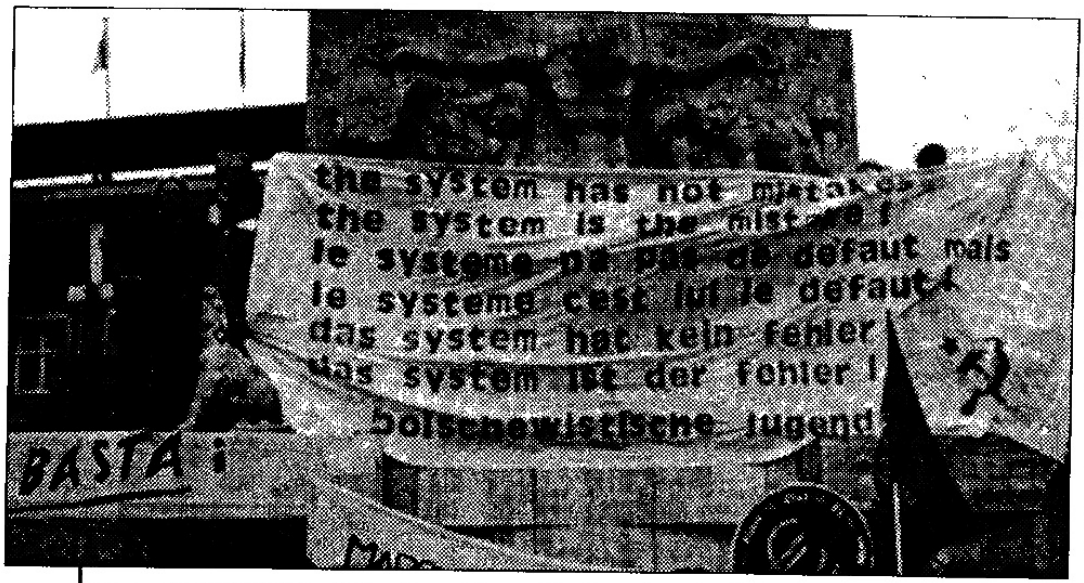

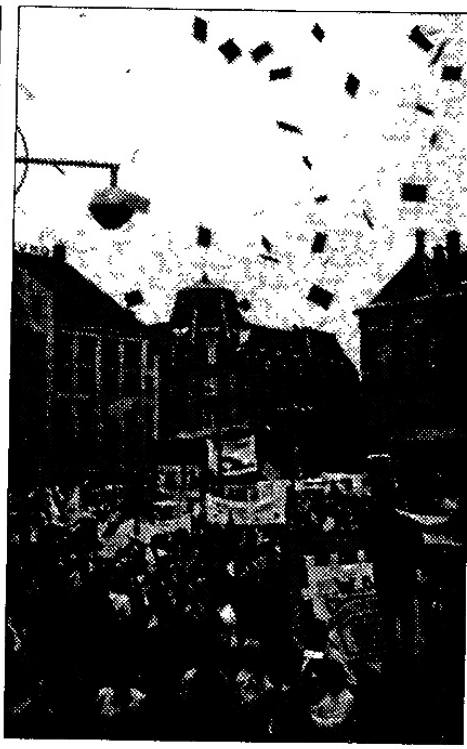

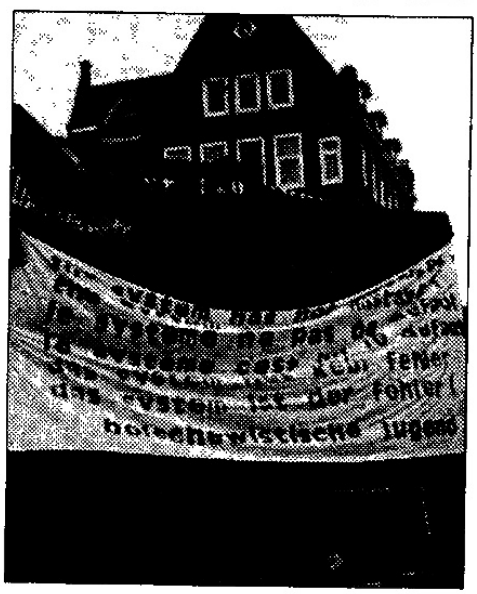

"Avrupa Birliği"ne karşı yürüyüşte Bolşevik propaganda!

Avrupa emperyalistlerinin, kendi aralarında "Avrupa'da birliği"ni sağlama çalışmalarına bağlı olarak gerçekleştirilen zirveyi protesto etmek için düzenlenen Avrupa çapındaki yürüyüş ve miting 14 Haziran 1997 tarihinde Amsterdam'da yapıldı. Çeşitli medya kuruluşlarının verdiği habere göre yürüyüş ve mitinge 50 binin üzerinde insan katıldı.

Biz Bolşevikler olarak bu yürüyüş ve mitinge propaganda amacıyla katıldık. Propaganda malzemesi olarak iki adet pankart hazırlandı. Bunlardan birisi, İngilizce olarak hazırlanan "Figh the imperialist Europa Projeckt! / Bolshevik Initiativ Germany" ("Emperyalist Avrupa Projesine karşı mücadele! / Bolşevik İnisiyatif Almanya"); diğeri ise Almanca, Fransızca ve İngilizce dillerinde yazılmış olan "Sistemde hata yok, hata sistemin kendisidir! / Genç Bolşevik" pankartlarıydı. Yine Almanca, Fransızca ve İngilizce dillerinde hazırlanmış bildiri ile yine üç dilde hazırlanmış olan kuşlamalar yanında, çeşitli konulara ilişkin broşürlerimiz de propaganda malzemelerimiz arasındaydı.

Miting, Amsterdam'ın merkezinde büyük bir alanda yapıldı. Miting ve yürüyüşe Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden (örneğin, Finlandiya, İsveç, Yunanistan, Kıbrıs, İtalya, İspanya'dan...) her çeşit ve renkten bir dizi grup katıldı. Troçkistler, Anarko-Sendikalistler, "Sosyaldemokratlar", "Eurokomünistler", eski Sovyet revizyonizminin artığı partiler, "Yeşiller", Anarşistler, milliyetçiler, vs. vs. her renkten grup boy gösterdiler... Kuzey Kürdistan-Türkiye'den ise DİDF (yaklaşık 70-80 kişi) ve EKİM (yaklaşık 20 kişi) de mitingte katılımcılar arasındaydılar ve blok olarak yürüdüler.

Biz Bolşevikler ise geniş propaganda çalışması yürüttük. Bir yanda bildirilerimiz dağıtılırken, diğer yandan pankartlarımız görünür yerlere asıldı. Bir ara Genç Bolşeviklerin hazırladığı pankart, meydanda bulunan büyük bir heykelin kaidesine (ki oldukça yüksek, meydana hakim bir kaideydi) çıkılarak elde tutuldu. Bu, basın-yayın organları tarafından oldukça ilgi çekti. Kuşlamalar miting alanında ve yürüyüş güzergahı boyunca fırlatıldı.

Yaklaşık 10 binin üzerinde bildiri, 16-17 bin civarında kuşlama dağıtıldı. Türkçe, Almanca, İngilizce ve Fransızca yayınlarımız dağıtıldı. Propaganda açısından oldukça başarılı bir çalışma yapıldı.

... Bölgesi Bolşevik Partizan taraftarları

15 Haziran 1997 ▲

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befrbar 1971

9. Naveroka demokratîk ya tevgera netewa Kurd

Tevgera netewa Kurd naveroka demokratîkek gelemperî bi xwe re digerîne. Ji bo ku bi alikî xwe, berê xwe daye hemberî zilm, zordarî, imtiyaz û berjewendiyên ezoyî yên çînên sereke yên netewa serdest. Rakirina zordestiya netewî, di navbera netewan de wekhevî pêkanîn, rakirina îmtiyazên çînên sereke yên netewa serdest, qedexekirinên li ser zimên û bisînorkirin were dawiyandin, di her herêmê de di navbera netewan de wekhevî pêkanîn û wekheviya damezirandina dewleta netewî naskirin, ev hemû daxwazên demokratîk û pêşverû ne.

Hevrê Stalin wisa dibêje:

"Ji kêmkirinên azadiya gerrê, bê mafên hilbijartinê hiştin, astengiyên ku didin pêş bikaranîna zimanê netewî, hêjmara dibistanan kêmkirinê û ji astengên zordestiyên din, karker, qasi bûrjûvazî, hetta hîn jî zêde, êşê dikşînin. Tîna rewşeke wisa, ancax pêşveçûna bi azayî ya hêzên manewî yên proleterya netewa girêdayî firên dike. Di civînan û kongreyan de ku destûr nayê dayîn bi zimanê dêkî biaxife, dibistanên wan tên girtin, nikare bi rastî behsa pêşveçûna temamî ya karkerê Tatar yan jî Cihûd were kirin."

Em careke din van gotinên hevrê Stalin bixwînin:

" Polîtîka zordestî ya netewekar, bala tebeqeyên fereh yên gel, ji meselên sosyal, ji meseleyên tekoşîna çînî dizivirîne ser meseleyên netewî, yên proleterya û bûrjûvazî yên hevbeş. Ev jî ji bo belavkirina derewa 'harmoniya berjewendiyan', berjewendiya çînî ya proleterya serpor bike, karkeran ji aliyê manewî bike kole, herêma destdayî diafirîne. Û bi bi vî awayî, li hember wezîfa, di navbera karkerên hemû netewan yekitî damezirandinê astengeke rastî didaçikîne."

Hetta polîtîka zordestî ya netewekar, bi bindestkirina netewên girêdayî ve jî qîma xwe nîne, pirr caran dizîvire polîtîka netewan li hember hev fîtkirinê. Bi vî awayî, di navbera kedkarên ji cûrbecûr mîllîyetan tovên kîn û dijmintiyê tên çandin. Çînên sereke yên netewa sereke yên bi vî awayî karker û kedkaran ji hev "diqetîne" û bera hev dide, hîn hêsan digêhêje îmakana hukimkirinê.

Tevgera netewî ya netewa bindest, bi alîkî xwe ve jî, berê xwe dide polîtîka zordestî ya netewekar ya netewa serdest. Ji bo vê ye ku xizmeta, pêkanîna yekitiya navbera karker û kedkarên ji mîllîyetên cûr bi cûr, pêşveçûna azayî ya hêzên manewî ya karker û kedkarên netewa bindest û rakirina kostekên vê asteng dikin, dike. Hevrê Lenin, vê diyar dike:

"... Netewekariya bûrjûva ya her netewa bindest, berê xwe daye hember zilmê û naveroka demokratîkke gelemperî bi xwe re digerîne û em, ji bo mêla îmtiyazên netewî pêkanînê de wê bi rastî ji hev dikin der... bê şert û şûrt piştgiriya me aha ji bo vê naverokê ye."

Lê belê qet di tevgêreke netewî de, daxwaziya bûrjûvazî û axên erdan yên wê netewê, nikare bi rakirina zordestiyên û bi daxwaza wekheviya mîlliyetan bisekine. Em nika werin vê xalê:

Dûmahih Hêye

Parti propagandasından...